مون توکي پيار ڪيو

ڪهاڻيون

پوپٽي هيراننداڻي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

donated from
Suleman A. Memon's
personal library

پاران ايم ايچ پنهور انسٽيٽيوٽ آف سنڌ اسٽڊيز، ڄامشورو.
Digitized by M. H. Panhwar Institute of Sindh Studies, Jamshoro.
www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

مون توکي پيار ڪيو

ڪهاڻيون

پوپٽي هيرانندائي

نيو فيلڊس پبليڪيشنس
ٽنڊو ولي محمد، حيدرآباد، سنڌ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

نيو فيلڊس پبليڪيشنس جو سنهون ڪتاب

ڇپائيندڙ	نيو فيلڊس پبليڪيشنس ٽنڊو ولي محمد، حيدرآباد، سنڌ.
ٻيون ايڊيشن	نومبر 1984ع
ڇپيندڙ	شهباز پرنٽرس پريس، نزد ٽلڪ چاڙهي، سامهون سلطاني مسجد، حيدرآباد، سنڌ.
ٽائيٽل ڪئليگرافي	فتاح
پهريون ايڊيشن	مئي 1975ع
ڇپائيندڙ	پوپٽي هيراننداڻي
ڇپيندڙ	سريچند - ڊي - آهوجا، ڪومل پرنٽرس ڪوپري ڪالوني، ٿاڻا، (مهاراشٽرا)

قيمت -/12 رپيا

(سڀئي حق ۽ واسطا قائم)

MUN TOKHE PYAR KAYO (Short Stories) by POPATI HIRANANDANI. Published by New Fields Publications, Tando Wali Mohd. Hyderabad Sind. Pakistan. First Edition May 1975. Second Edition November 1984. Price Per Copy Rs: 12/-

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

فهرست

	صفحو
۰۱ مهاڳ	۴
۰۲ مون توکي پيار ڪيو	۹
۰۳ دل جو ڦهلاءُ ۽ من جي سوڙهه	۲۳
۰۴ سرهو سرهو پيار جنهنجو تکو تکو وار	۳۸
۰۵ هيءَ ڪلئوپترا ۽ هوءَ	۴۱
۰۶ دائمي پياس دائمي تلاش	۵۰
۰۷ منهنجي ناني	٦۱
۰۸ برهما جي پل	٦۸
۰۹ سوني آما	۸۲
۰۱۰ هيءَ ذات پرواني جي	۸۸
۰۱۱ مان بي وفا نه آهيان	۹۳
۰۱۲ ڊائري	۹۹
۰۱۳ ڪاريون اکيون	۱۰٦
۰۱۴ هائجڪنگ	۱۲۰

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

مهاڳ

آديءَ جو حڪم ٿيو ته ڪتاب تي مهاڳ لکان ۽ مان "اوم نمو شوايه" چئي لکڻ شروع ٿي ڪريان. ڇاڪاڻ ته ٻه ٽي ته نه اٿم تنقيد جو ڏانءُ ۽ نه ئي وري ماڳ جي مهاڳ تي هلڻ جو هنر ۽ نه ئي خيالن کي پين جا ٽيڪا ڏيڻ وارو شارٽ ڪٽ. جڏهين ته شارٽ ڪٽ جو رواج ادب ۾ تيزيءَ سان وڌي رهيو آهي. اِها ٽيڪنڪ اڪثر تڏهين ڪم آئبي آهي جڏهين گوگڙوءَ تان منتي لاهڻي هوندي آهي يا ان حالت ۾ جڏهين صاحب ڪتاب کي پورو پڙهيو نه ويو هجي. مون نه رڳو پوپٽيءَ جون ڪهاڻيون پڙهيون آهن پر ڪيس به پڙهيو آهي. منهنجي لاءِ اِهو وڏو اعزاز آهي جو مان هند سنڌ جي مقبول ۽ معتبر ليکڪا جي لکڻين تي پنهنجا خيال ظاهر ڪريان.

پوپٽي هيرانندائيءَ جي شخصيت توڙي فن پڙهندڙن کان لڪل ناهي. هوءَ گذريل ڪيترن سالن کان سنڌي ڪهاڻيءَ ۾ طبع آزمائي ڪري رهي آهي. ان کانسواءِ هن آدب جي پين ڪيترين ئي صنفن تي قلم هلايو آهي. سندس تنقيدي ڪتابن، مضمونن ۽ ناولن کي ادب ۾ منفرد مقام حاصل ٿيل آهي.

بيدار ذهن، آزاد خيال ۽ مذهبي بغض کان آجي ليکڪا پوپٽيءَ سدائين انسان ذات جي ترقي ۽ ڀلائيءَ لاءِ سوچيو

آهي ۽ ڪين اونداهيءَ مان روشنيءَ ۾ آڻڻ جا جتن ڪيا آهن. بنا ڪنهن سهاري ۽ آسري، هن ادب ۾ پنهنجو پاڻ مڃائي ڏيکاريو آهي.

پوپٽيءَ جي ڪابہ تحرير اجائي ناهي، هن جي هر ڪهاڻيءَ مان پڙهندڙ ڪجهہ نہ ڪجهہ ضرور حاصل ڪري ٿو. ڪٿي موضوع جي نزاڪت ۽ ندرالپ هوندي تہ ڪٿي ڪردارنگاريءَ جو ڪمال يا انداز بيان جي انفراديت- ڪڏهين تہ هوءَ اهڙا ڪامياب ”گر“ ٻڌائي ويندي آهي جيڪي پڙهندڙ کي سورنهن آنا دل سان لڳندا آهن ۽ هو ان تي سختيءَ سان عمل ڪندو آهي.

هن جي ڪهاڻين ۾ سماج جي سچي ۽ خوبصورت عڪاسي ڪيل هوندي آهي، زندگيءَ جي جهلڪ، اندر جي تڙپ ۽ اُمنگون هونديون آهن سندس اِهي جذبا پڙهندڙ جي سوچ سمجهہ ۾ هلچل پيدا ڪن ٿا اهائي هن جي فن جي وڏي خوبي آهي خاص ڪري سندس طنز يا مڪالما ۽ تشبيهون تہ اصل ڌوڙ ڪندڙ آهن، جن جي سچائي تير جيئان هيانءُ کسيو وڃي، تڏهين ٿي حقيقت جي تلخين جو صحيح اندازو ٿيندو آهي پر اِهو سچ زهر جيئان ڪؤڙو رڳو انهن لاءِ هوندو آهي جيڪي ان ۾ پنهنجو عڪس ڏسن. ٻين کي تہ اِهو زهر پريو سچ امرت پيو لڳي. هوءَ اهڙيون حقيقتون ڪيئن ٿي بيان ڪري؟ ان جو منهنجي خيال ۾ هڪ ئي جواب آهي تہ هن تمام گهڻو ڀوڳيو آهي ۽ لڳاتار ڀوڳڻ هن جي من ۽ ذهن کي ڪندن بڻائي ڇڏيو آهي جنهن کي ڪڏهين بہ ڪس نہ

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ٿي لڳي سگهي.

پوپٽيءَ جو فن سنڌس ڳوڙهي شاهدي، حساس طبيعت ۽ انساني همدرديءَ سان شرشار دل جو نتيجو آهي. مرد جي خود غرضين ۽ عورت جي فطرت جي باري ۾ هن جو مشاهدو ڀرپور آهي. خاص ڪري عورت جي زندگيءَ ۾ ٿيندڙ انيڪ حادثا، خواهشون، اڻ پورا ارمان، ناڪاميون ناانصافيون، هن جي ڪهاڻين کي نت نوان موضوع بخشين ٿا. هوءَ اندر جي آدمن کي جنهن جرئت سان پيش ڪري ٿي اهي لاجواب آهن.

اهڙيون ڪيترين ڏي تلخ حقيقتون نمايان خوبيون بڻجي سنڌس خوبصورت ڪهاڻين جي مجموعن ۾ نظر اچن ٿيون. اهڙيون خوبصورت ڪهاڻيون پڙهڻ جو ڪڏهين ڪڏهين ڏي وجهه ملندو آهي.

سنڌس هڪ ڪهاڻيءَ **"مون ڏوکي پيار ڪيو"**

پڙهي هئم. ڪهاڻيءَ ۾ عورت جي هڪ طرفي چاهت واري ڀرپور، جذبن جو اظهار آهي جنهن ۾ ليکڪا پيار جي معاملي ۾، عورتن جي سوچ کي هڪ جهڙو ثابت ڪندي به ان جي منفرد حيثيت کي پڻ تسليم ڪيو آهي. پوپٽيءَ جي ڪهاڻين جي عورت پيار جي پوڄا ڪرڻ وارن مان آهي- پيار، جيڪو هڪ دفعو ڪنهن لاءِ هن جي دل ۾ پيدا ٿئي ٿو ته ان خزاني تي هوءَ نانگ بڻجي پهرو ڏئي ٿي. پيار جي تڙپ جو اظهار ليکڪا جن گفتن ذريعي ڪيو آهي اهي پيار جي ساگر ۾ غرق ٿيڻ کانسواءِ جيڪر لکي نه سگهجن. سچي ليکڪ جي اهائي نشاني

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

آهي ته هو ڪردار ۾ ائين ٻيهي ۽ جذب ٿي وڃي ٿو جڻ
اهو سڀ هن تي ئي وهيو واپريو هجي. يا پست، ليڪڪ
کي سچي جذ بن جي ترجماني ڪرڻ لاءِ ان ڪردار ۾ جذب
ٿيڻو ٿو پوي. بلڪل ائين جيئن ڪو اداڪار، ڪردار جي
مناسبت سان پنهنجو رول نڀائيندو آهي.

عورت جي اندر جي سونهن ۽ سخا جي ترجماني ڪندي
"سوني امان" جهڙي ڪهاڻي، ورهاڱي کان اڳ واري
حالت جي دکدائڪ پسچاڻيءَ تي **"منهنجي ذاتي"**
جهڙي ڪهاڻي، هانگ ڪانگ ۽ سينگاپور جي ماحول
۾ قيائي **"ڪاريون آکيون"** ۽ **"هاءِ جنگ ڪنگ"** جهڙيون
ڪهاڻيون. **"هي ذات پرواني جي"** جهڙيون. ذاتي ڪهاڻي
ان طرح جدا جدا قسم جو موضوع کڻي دلچسپ ڪهاڻيون
لکي ٿي. ڪٿهين چيندڙ مڪالمن جاندار تشبيهن ۽ اعليٰ
سوچ واري، بلند پايي جي ڪهاڻي **"برهما جي پل"** کڻي
ٿي جنهن ۾ هڪ وشيا جي اڻ پورين خواهشن جي عڪاسي
ڪئي آهي ته هن سان گڏ انهن حالتن جو به جائزو ورتل
آهي ته معاشري ۾ وشيا جو جنم ڪيئن ٿو ٿئي؟ ان جو
ذميدار ڪير آهي؟ جڏهين ته اهي پلون نه برهما ٿو قبول
ڪري ۽ نه انسان!

آهڙيءَ طرح پوپٽيءَ جون ڪي ٻيون ڪهاڻيون به آهن
جن کي پنهنجي علحده نمايان حيثيت آهي، ڪيس ٻين جا
تاثرات جهڙي جي جيڪا قدرتي سگهه حاصل آهي سا هن
جي بيحد احساس دل جي ظاهر پڻ آهي جيڪا چڻ ڪو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هن ڏانهن به سڀني ڪرڻ جو ڪڙڪو پڌيو وٺي.
مونکي پڪ آهي ته هميشه جيان سندس پڙهندڙ هن ڪتاب جي به دل سان آجيان ڪندا.

ماهتاب محبوب
حيدرآباد سنڌ

۱۴ جنوري ۱۹۸۳ع

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

مون توکي پيار ڪيو

منهنجو مڱڻو ٿي چڪو هو.

ٿيندڙ پتي مون ڏنو هو. عام هندستاني استريءَ جيان مان پنهنجي دل ۾ هن لاءِ هڪ اهڙو احساس پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ لڳيس جنهن مان سڀ جو سڀ لهرون اٿي، ان هڪ شخص جي چوڌاري ڦرن ۽ ڦرن به اهڙيءَ طرح جيئن منهنجي دل جي جذبات اڇين گهري ٿي وڃي، جيئن پاڻيءَ جي گول گول ڦرڻ سان هڪ اونهي کڏ ٺهي پوندي آهي.

پر جيستائين منهنجي دل مان جذبات جون لهرون اٿي هنجي چوڌاري ڦرن ٿي ڦرن، تيستائين **تون** اچي وئين!

منهنجي مڱڻي کان نيڪ ٿي ڏينهن پوءِ تون اسانجي فليٽ جي سامهون واري فليٽ ۾ هڪڙو ڪمرو مسواڙ تي وٺي اچي رهئين، تون آئين ۽ مان بي اختيار توکي پيار ڪري ويٺيس.

استري پيار ڇو ڪندي آهي؟ ڇا هرڪنهن استريءَ جي پيار ڪرڻ جو سبب ساڳيو هوندو آهي؟ استريءَ ۾ ماتاپڻو آهي، ان ڪري ڪنهن پرش جي مجبوريءَ تي ڪيس قياس اچي ويندو آهي جو قياس ممتا جي صورت اختيار ڪندو آهي. استري گهر جي سنهين ٿلهين ڳالهين ڪرڻ جو شونق رکي ٿي. ان ڪري ڪنهن بيگاني جي رليل گهر کي سنڀالڻ جي اڀلاڪا وچان ان بيگاني لاءِ سندس دل ۾ موه پيدا ٿي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ويندو آهي. استريءَ جي عصمت تي سندس مرضيءَ خلاف حملو ٿئي ۽ ڪو پنهنجي شرافت ۽ پانهن جي ٻل سان ڪيس بچائي وٺي ته ان ”ڪنهن“ جي مورتي سندس من تي آڪرجي ويندي آهي. استري، استري آهي. ڪنهن پرش جي مذڪرپڻي سان سينگاريل مورت ڏسي ۽ هنجي مرداني حشمت پسي اوءَ هنجي قدمن ۾ جهڪڻ لاءِ تيار ٿي ويندي آهي. دماغي ڏيا سان سينگاريل ٻا ڪلا جي ديوي ڪي پوڄيندڙ مٿان هرڪم هاري ويهندڙ به ته جهجهون ئي آهن.

ڪاليج ۾ پڙهندي گهڻين ئي اهڙين ڇوڪرين کي ڏٺو هئم جي (Dabate) ۾ روانيءَ سان ڳالهائيندڙ يا مئگيزن ۾ سٺو لکندڙ پٺيان ديوانيون هونديون هيون. منهنجي هڪ ساهيڙيءَ پنجيتاليهه ورهين جي هڪ گجراتيءَ سان صرف ان ڪري شادي ڪئي ڇاڪاڻ ته هو هڪ سٺو شاعر هو.

پر منهنجي پيار جو سبب مونکان ڳولهيندي به نه ٿو لڀي. نه تون سڪندر اعظم جيان لوهي بدن کڻي گهوڙي تي چڙهي نڪرندو هئين ۽ نه تون چترڪار يا سنگيتڪار هئين. نه تو ڪڏهين منهنجي اڳيان رنو هو ۽ نه ڪنهن بدمعاش ڪڏهين منهنجي عزت تي حملو ڪيو هو. تنهن جي ڏن سمپتي ڏسي منهنجو من للچائجي ويو هو، ائين به ته نه آهي. خبر هيم ته تون پنهنجي لاءِ پاڻ ئي ڪجهه رڌي وٺندو آهين. تڏهن به خبر ناهي ڇو تون منهنجي رڳ رڳ ۾، من جي هڪ هڪ خيال ۾ ۽ دل جي هرهڪ ترنگ ۾ سمائجي وئين!

مونکي تنهنجي اچڻ وڃڻ جي وقتن جي ڄاڻ هئي. صبح

جو نوين ٻجي گهران نڪرندو هئين ۽ منجهند جو هڪ لڳي پنجويهہ منٽ ٿيندا هئا تہ گهر ۾ گهڙندو هئين. وري ٽي ٻجي نڪرندو هئين ۽ شام جو ساڍي ستين ٻجي گهر ايندو هئين. پوءِ هڪ ٻئي پنيان تنهنجا ٽي چار دوست ايندا هئا ۽ تون انهن سان ٻاهر هليو ويندو هئين.

ڪڏهن ڪڏهن تون رات جو دير سان موٽندو هئين. جيستائين تون نہ اچين تيستائين مونکي ننڊ ئي نہ ايندي هئي. تنهنجي اچڻ جي آهٽ ٻڌي منهنجي بيچئني دور ٿي ويندي هئي ۽ منهنجون اکيون ٻوٽجي ونديون هيون.

هيءَ ڳالهہ پڙهي، تون شايد کلي ويهين ۽ انکي هڪ بنايل ڪوڙ سمجهين. پر خبر اٿيئي تہ پيار جي جادوءَ جي اثر هيٺ دماغ جي دليل ڏ وڙائڻ واري طاقت سان گهٽجي وڃي ٿي پر ٻين سڀني حواسن جي شڪتي نهايت ئي تيز ٿي ويندي آهي.

تو مونسان ڪڏهين بہ نہ ڳالهايو هو، پوءِ بہ مان تنهنجي دوستن جي وچ مان تنهنجو آواز سولائيءَ سان سڃاڻي وٺندي هيس. تنهنجي چابي ڦيرائي دروازو کولڻ جي نموني يا در بند ڪرڻ واري نڪاءَ جي نموني کي بہ چڱيءَ طرح سڃاڻان. تون لفٽ وٽ هيٺ يا مٿي بيهي، گهنڊي وڄائيندو هئين تہ مونکي معلوم ٿي ويندو هو تہ توکي ئي لفٽ گهربل آهي ۽ تون ئي ان نموني گهنڊي وڄائي رهيو آهين. پهريين آهستي ۽ ٿوري وقت وارو زور پوءِ دٻاءَ ۽ گهڻي وقت وارو زور....

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

تون هونئن ته نهايت ئي شانت ۽ گنڀير نظر ايندو هئين پر مونکي پاڻ ڏانهن نهاريندو ڏسي تنهنجي چپن تي شرارت ڀري مشڪراهٽ هلي ايندي هئي ۽ اکين ۾ مستيءَ ڀريو چمڪو!

۽ مان؟ محبت منهنجي دل جي سطح تي ڦهلجڻ بدران دل ۾ اونهو هيٺ هلي ويئي هئي. توکي ڏسي منهنجي عجيب حالت ٿي ويندي هئي. ائين لڳندو هو ته تون ٿورو ئي وڌيڪ قريب اچي وئين ته منهنجي جذبات، خون بڻجي منهنجي نس نس مان ڦاٽي ٻاهر نڪري ايندي يا شايد منهنجي رڳ رڳ مان بجليءَ جي ڌارا نڪري مونکي ڀسم ڪري ڇڏيندي.

ڪئين دفعا انسنا ٿاهي مون توسان ڳالهائڻ جي ڪوشش ڪئي. هر بار منهنجا چپ چريا پر منجهائن آواز نڪري نه سگهيو. مون تنهنجي راهه ۾ اکيون وڇائي تو لاءِ واجهايو. توکي ايندو ڏسي منهنجي دل تنهنجي عبادت ڪرڻ لڳندي هئي ۽ منهنجون اکيون سجدو ڪندي جهڪي ويندڀون هيون!

توکي اها ڄاڻ هئي ته تنهنجي مورتي ڪٿي براجمان ٿي چڪي آهي؟ شايد هجيئي به .... پر تون انهن پرشن منجهان آهين جنکي استريءَ جيان پنهنجي هڪ عصمت ٿيندي آهي، عصمت - جا هو صرف پنهنجي چاهت مٿان ئي لٽائيندا آهن!

۽ تنهنجي چاهت؟هڪ دفعي توکي هڪ سندر ڇوڪريءَ سان ڏٺم. تون پنيرو هئين ۽ هن سان کلي ڳالهائي رهيو هئين. تو هنجي ڪلهي تي هٿ رکيو. بس، منهنجي جذبات جو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

سيلاب جلن ٻڻجي وهي هليو. آگ گهٽن ڏي قسمن جي ٿيندي آهي، سورج جي ساڙيندڙ اُس، بادل جي تڙقائيندڙ وڄ، پاڻيءَ ۾ سمايل ٿڌي باه، سرير ۾ ان پچائيندڙ جنرا گني — پر استريءَ جي دل جي هيءَ جلن سڀ ڪنهن نموني جي تپت ڪان وڌيڪ تڙ رکندي آهي. اُن وقت جڏهين تون هن کي ساڻ ڪري پنهنجي گهر اندر گهڙئين تڏهين مان چڻ ڇيهون ڇيهون ٿي پيس. جيئن نه ريشمي ڪپڙي کي پٽر تي سئبو آهي ته اوُ ليڙون ليڙون ٿي پوندو آهي تيئن منهنجو من ڇڄي تندون تارا ٿي پيو. گهڻوئي من کي سمجهايم ته هوءَ تنهنجي ڪا متياڻي به ٿي سگهي ٿي، ائين به پاڻ کي چيم ته آخر تون منهنجو ڇا لڳين؟ منهنجو توتي ڪهڙو اختيار آهي؟ پر....

مون ڏاڍي ڪوشش ڪئي ته تنهنجو خيال منهنجي من ۾ اچيئي نه. پر اوُ آيو ٿوروئي ٿئي؟ اهو ته منهنجي من ۾ ائين اٽڪي پيو هو جيئن مڇيءَ جي وات ۾ ڪنڊي اٽڪندي آهي! بس، مان لڇي رهي هيس. منهنجو سرير ۽ منهنجي آتما ٻئي گڏجي، ملي هڪ ٿي تولاء تڙقي رهيا هئا. منهنجا ڪن، منهنجون اکيون، منهنجو من ۽ منهنجي اندر پيو جيڪي ڪجهه هو، تولاء واجهائيندا هئا.

مونکي ائين لڳندو هو چڻ مونکي ڪپي ڪنهن ٻه اڌ ڪري ڇڏيو آهي ۽ تون منهنجو ٻيو اڌ آهين. تون چڻ ٻيو "مان" هئين، چڻ تون منهنجي زندگيءَ جو نچوڙ هئين.

پر تون انهن سڀني ڳالهين کان بيخبر هئين! منهنجو من هزارين اکيون ٻڻجي توڏانهن نهاريندو هو پر تون هڪ نگاهه

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

به مونڏانهن ڪين اچليندو هئين. ڪنهنجي پيار سان ايڏو انياءُ ڪيو آهي؟

منهنجي دل چيو ته پنهنجو سمورو دامن آنسن سان پري، تنهنجي اڳيان ڦهلائي توکان پيار جي بيک پنان. پر منهنجي من مونکي چتيو: ”پيار ڇا دان ۾ وٺڻ جهڙي چيز آهي؟“

مان دامن ڦهلايان ها ته تون منهنجي جهوليءَ ۾ قياس آڇلين ها ۽ پنيان نهارڻ بنا اڳتي هليو وڃين ها يا شايد پاپوه ۽ همدردي گڏي، نرميءَ سان پيش اچي، منهنجي دل ۾ چيپل ڪنديءَ کي پاهر ڪيڻ جي ڪوشش ڪرين ها. ائين به ٿي سگهيو ٿئي ته تون منهنجي گودڙيءَ ۾ پيار جي لپ آڇلي بکيا ڏيندڙ جو ايمان ڪٺي رمندو رهين ها. پر مان بيکه پنندڙن مان نه آهيان. پنهنجي پريم راڄڌانيءَ ۾ مونکي بيکاري ۽ بادشاه جو رشتو منظور نه هو.

مون پنهنجي پيار جي نصيب سان سمجهوتو ڪرڻ جو پهه ڪيو ۽ داهن بڄڻ جي تياري ڪرڻ لڳس! پنهنجي آساتيل تمنائن کي مون آنسن جو پاٽي پياريو ۽ پنهنجي گهتيل ارمانن کي مشڪراهٽن جون پوشاڪون پاتم. منهنجي شاديءَ جي تاريخ مقرر ٿي ويئي.

شاديءَ جو ڏينهن به اچي پهتو! هڪ پاسي گوڙهن جي موتين سان منهنجي دل سينگارجي رهي هئي ۽ ٻئي پاسي سون ۽ هيرن سان منهنجي ڳچي ۽ ٻانهون! هڪ پاسي تڙقي جي تجلي ۾ جرڪندڙ منهنجا ارمان هئا ٻئي طرف رنگين ۽ ريشمي ڪپڙن سان سينگاريل منهنجو بدن هو! هنن ٻنهي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

نمونن جي سينگار ۽ سجاوٽ منهنجي من جي ڪهڙي حالت بڻائي، بس، مان ئي ٿي ڄاڻان!

مان در مان ٻاهر نڪتس. منهنجي دل جو درد غبار بڻجي منهنجي اکين اڳيان ڦهلجي ويو! بجلين جي تيز روشنيءَ ۾ به مون ڏاڍو ڪاڏو!

سامهون تنهنجو دروازو بند هو. مون تنهنجيءَ چائنٺ وٽ هڪ سوغات رکي! سوکڙي توکي ڏيڻ کپندي هئي. پيو نه ته هڪ دعائي ڏين ها! پر تنهنجيءَ ذات ۾ اهڙو رواج ڪٿي؟

خبر اٿيئي توکي ڪهڙي سوکڙي ڏنم، وڃڻ ويل؟ هڪ شڪايت ئي ڏنم، ”ظالم! مون جهڙو پيار ٻيءَ ڪنهن وٽان نه ملندءِ!“

منهنجو هٿ ٻئي جي هٿ ۾ مضبوطيءَ سان جهليل هو. ان ڇهاءَ مون ۾ نه ڏڪڻي پيدا ڪئي ۽ نه ڪا لرزش ئي آندي. توکان پري وڃڻ جي خيال منهنجي دل جي دڪ دڪ کي منهنجي اوندڙين وٽ آڻي ڇڏيو هو. آها دڪ دڪ آتي اهڙي زور سان مترڪا هڻي رهي هئي جو مون ۾ ڪجهه ڏسڻ ۽ ٻڌڻ جي طاقت ئي ڪانه رهي هئي!

ٻانهڻ ويڏي پڙهي، ساهڙين ڪليوپٽي، مٺن مائٽن به ڪجهه چيو پئي پر مان ڇڻ نيم بيهوش هيس. آپريشن ڪرڻ مهل جيئن بدن جي ڪنهن ڀاڱي کي سڻي هڻي اهڙو نستو ڪري ڇڏيندا آهن جو ان ڏڪر کي ڪپڻ وقت به ائين سمجهبو آهي ڄڻ منهنجي نه پر ٻئي ڪنهن جي عضوي کي ڏئي ڪپي رهيا آهن، تيئن منهنجو من به اهڙو نستو بڻجي پيو هو جو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

مون ائين پئي سمجهيو ڄڻ منهنجو نه، ٻيءَ ڪنهن جو ڏيو وواهه ٿي رهيو آهي!

مون ڦيرا ته ڏنا، پر منهنجي دل جي آنسن منهنجا پراڻ پڇائي پٺ ڪري ڇڏيا هئا. ان ڪري قدم کڻڻ ۾ مونکي نهايت گهڻي تڪليف ٿي رهي هئي.

شادي ٿي ويئي!

ان کانپوءِ ڇا ٿيو سو ڪيئن ٻڌايانءِ؟

تون استري هجين ها ته منهنجي ڳالهه سمجهي به سگهين ها. تون پرش آهين. مرد سولائيءَ سان شرير ۽ من کي هڪ ٻئي کان الڳ ٻيهاري، پيار هڪڙيءَ سان ۽ شريرڪ سنٻنڌ ٻيءَ سان رکي هلي ويندو آهي! پر مان....

پهلا ايترو ته ضرور چائيندو هوندين ته استري ۽ پرش جي سنٻنڌ ۾ بجليءَ جي ڌارا جو اثر تڏهين پيدا ٿيندو آهي جڏهين اهي ٻئي دل جي رشتي ڪري چقمق واري ڪشش سان هڪ ٻئي طرف ڇڪبا آهن. جيئن باهه جي پٿرن جي گسڻ سان چڻگون نڪرنديون آهن تيئن پريم جي مستيءَ سان ڀريل دلين وارا سرير اهڙي آتش پيدا ڪندا آهن جو انجي سهاري سندن زندگي پوري ميزان تي ٽڪي بيهندي آهي.

سماجڪ روايت جو ذڪر نه ٿي ڪريان پر دل جي اونهي احساس بابت ٿي ڪجهه چوان ٿي. ڏينهن ۾ ڏهه ڀيرا هنجي يعني پنهنجي پتيءَ جي حاضريءَ ۾، تنهنجو تصور ڪندي مان فرض ۽ ڌرم جي دائري مان ٻاهر نڪري

اينديو هئس!

هي سڀ ٻڌي تون چرڪي ويو هوندين. گڏو گڏ ڪجهه ايمان گاڏڙ خوشي به محسوس ڪندو هوندين.

پر مون هڪ اهڙي شخص جي ايمان ۽ خوشيءَ کي چوٽ هنئين آهي جو پنهنجي فرض کي منزل ٻڌائي سڌو ئي سڌو هلڻ جو عادي آهي. شروعات ۾ پنهنجن ٻنهي هٿن ۾ منهنجو منهن جهلي هو منهنجي اکين ۾ پنهنجو عڪس ڏسڻ جي ڪوشش ڪندو هو. پر اکين ۾ پتليون آهن ۽ پتلين جي سوراخن مان دل ڏسڻ ۾ ايندي آهي. منهنجي دل جي تخت تي پنهنجي مورتي ويٺل نه ڏسي هي اداس ٿي ويندو هو. مون چاهيو ٿي ته ائين نه ٿئي. هڪ بي قصور ۽ سڌي انسان کي اداس ۽ ويڳاڻو ٻڌائڻ لاءِ جوابدار ٻئجي مان پاڻ کي ڏوهارڻ سمجهي رهي هيس. مون تنهنجي مورتيءَ کي ڊاهي پيچڻ جي ڪوشش ڪئي. پر مان ڪامياب نه ٿيس. خبر ناهي اها مورتي ڍيٺ آهي يا منهنجي دل اهڙي ڪنهن ڌاتوءَ جي ٺهيل آهي جنهن ۾ هوءَ اونهو اُڪرجي ويئي آهي. منهنجو پاڻ تي ڪوبه وس هلي نه ٿو سگهي. مان ٻنهي شخصيتن جي وچ ۾ پيسجي رهي آهيان.

شايد مان انهن جي برادريءَ سان ڳنڍيل آهيان جنجي دنيا پيار جي محور جي چوڌاري ڦرندي آهي، جي پيار جي باغيچي ۾ هڪوار پير رکن ته پوءِ موت جي وادي ۾ پهچڻ تائين پيار ڪندا ئي رهن.

محبت جي منزل پائڻ جي مونکي ڪابه اميد ڪانهي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

تڏهين بہ مان راهہ تان هلنديءَ رهي آهيان. پيار جيخزاني مان مونکي ڪي ڪين مليو آهي پوءِ بہ مون پاڻ کي ڪڏهين بہ ڪنگال ڪين سمجهيو آهي. پريم جي تڙف مونکي زندگي ۽ موت جي وچ ۾ لٽڪائيندي رهي آهي پر مونکي ڪابہ شڪايت ڪانهي.

مونکي ڪڪو چائو. ڪپهہ جهڙا هنڙا ۽ مکڻ جهڙو مکڙو ڪٽي جڏهين هو پنهنجون ننڍڙيون اکيون کوليندهارڻ لڳو تڏهين مون ائين ئي سمجهيو تہ منهنجي هستيءَ جو هڪ حصو پنهنجو پاڻ ۾ مڪمل بڻجي منهنجي سامهون آيو آهي. منهنجي باقي بچيل هستي سڏڪي پيئي ان وقت هنکي پنهنجي ڇاتيءَ سان لڳائي مان خوشي ۽ غم جي انتم سيما وٽ پهچي ويس ۽ پنهنجو پاڻ کي ڀلائي ويٺيس.

نہ .... هنجي شڪل تو جهڙي نہ آهي. آ ڪاٿي هجي ها تہ مان ائين ئي چوان ها تہ هنجي شڪل هوبهو توجهڙي آهي. پر هيءَ ڪهاڻي نہ آهي. هو پنهنجي پيءُ تي ويو آهي نس پس جهڙو پيءُ.

مون چيو، ”مان هنجو نالو آوت رکنديس.“ دل ۾ هڪ دبيل تمنا هئي تہ توکي تنهنجي نالي سان سڏيان، ان سڏ ۾ پيار جو امبرت ملايان، اهو امبرت منهنجي دل مان نڪري منهنجي وات مان آواز بڻجي لهرائيءِ ۽ اهو آواز منهنجي ڪنن سان ٽڪرائي اندر گهڙي تہ منهنجي نس نس ۾ امبرت جي بوند ٽپڪي پوي ۽ مان جهومي اٿان!

”آوت؟ اڙي اهو بہ ڪو نالو آهي؟ اهڙو جهونو زماني

جي دز مان لنيل! تنهن ڪانسواءِ آتدوُ نالي وارا چوڪرا سڀ ڪريل ٿيندا آهن!" منهنجي گهوٽ مخالفت ڪندي چيو، پر مون ضد ڪيو. "منهنجو ڪڪو آهي. مان ڏي سندس نالو رکنديس" امنگه وچان مان هنجي هٿن مٿان منهن رکي هنجي ڪومل ڳل سان پنهنجو ڳل آهستگيءَ سان گسائي آتو چئي وينيس، "منهنجو آتدوُ" اهو سڏ، اهو آواز، منهنجي چپن مان نه بلڪ منهنجن پراڻن مان ٿي نڪتو.

منهنجا ڪن دوکو ته نٿا کائين.؟ ائين پيئي سمجهان ته تون ٺهڪ ڏيئي کلين وينو. تنهنجي کل ۾ ٺٺولي آهي. چڻ چوين ٿو "تنهنجو پيار غير ـ قدرتي آهي، غير فطرتي. ڪٿي پريتم ڪٿي پٽ؟"

پر اڙي او پرش! تون به ڪن کولي ٻڌي وٺ. فرائڊ هجي چاهي سندس بابو، استريءَ جي ديواني محبت ڪسي سمجهڻ مذاق نه آهي. منهنجي توسان محبت آهي. منهنجيءَ دل کي صرف پلوتا وس وهڻ ايندو آهي. فتوا ڏيڻ يا فيصلو ڪرڻ منهنجو ڪم نه آهي. اهي حساب ڪتاب رکڻ تنهنجي حصي ۾ آهن.

هڪ ڳالهه ٻڌايان.؟ تو اڃان شادي نه ڪئي آهي، اهو ڄاڻي مان هڪ عجيب قسم جي تڙپتي محسوس ڪري رهي آهيان!

منهنجي هيءَ غير روايتي ڳالهه ٻڌي تون شايد مونکي ڏوکين ۾ چئين ته تنهنجو پيار سوارٿي آهي. مان پڇان ٿي ته ڇا پيار نسوارت ٿيندو آهي؟ خبر ناهي ڇو، دماغ سان ٿي

هلڻ جو عادتي هوندي به پرش حقيقي دنيا کي نظرانداز ڪري هڪ ڪلپناتمڪ آدرش سنسار ۾ گهمڻ پسند ڪندو آهي.

خير.... مونکي توکي ٻڌائڻو هو ته مون هڪ سپنو لڌو آهي. مون ڏٺو....

نه.... پهرئين منهنجي هن بابت ٻڌ.

منهنجو هيءُ آهي نه؟ يعني منهنجو پتي، نهايت جذباتي آهي. ڪو ليڪچر ٻڌي اچي ته سڄو ڏينهن اوٻاريل پاڇيون ڪاڻي. ڪو دوست ڪجهه ٻڌائيس ته هفتي ۾ به ڏينهن ورت رکڻ شروع ڪندو. ڪو ڪتاب پڙهي ته مهاتما وانگر سومر سومر ڏينهن مون ورت رکندو.

سو تنهن ڏينهن خبر ناهي ڇا ٿيس، مونکي چيائين، ”مان ڪا ساڏنا تو ڪريان. مونکي استريءَ کان پري رهڻو آهي- تون سنڀال ڪج. مونکي ڇهج نه....“

پرش لاءِ سندن استري پريوگ شالا مثل هوندي آهي جنهنتي هو هر قسم جون آزمائشون ڪندا رهندا آهن. پر هنکي هن نموني جي خفتي شايد منهنجي من ڏي ٻڌايو هو. ان ڏوهه کان ديڄي اکيون هيٺ ڪري مون هنجي آ گيا متي تي رکي ۽ هن کان پري هٽي ويس.

ڪالهه رات جو مان هن وٽ کير جو گلاس کڻي ويس.

روز ئي کڻي ويندي آهيان. پر نه ڄاڻ مونکي ڇا ٿيو؟

هو پدم آسڻ واري مدار ۾ ويهي، ڪو پستڪ گود ۾ رکي ڌيان سان پڙهي رهيو هو. منهنجي دل ۾ خواهش جي هڪ وير آئي. ڇڻ مينڪا جو ڪو انش مون ۾ سمائجي هاڻ ڦڻ

ڪڏي جاڳي اٿيو هو. ٽيبل تي گلاس رکڻ بدران مان گلاس هٿ ۾ جهلي سندس پرسان وڃي ويٺيس. سندس پٺيءَ تي سون پنهنجو مٿو رکيو. منهنجو ائين ڪرڻ ۽ هنجو مونکي ٺيلهو ڏيڻ ....

گلاس ته نه ڀڳو جو چانديءَ جو ٺهيل هو پر منهنجي اندر خبر ناهي ڪهڙي چيز ترڪو کائي ڀڃي پيئي!

آف! مان ڪٿي جي به نه آهيان. نه ڪنهن تي پيار جو زور رکي اڌڪار جتائي سگهان ٿي ۽ نه ڪنهن تي سماجڪ نيم جي پابندي وجهي ڪانئس حق چڪي سگهان ٿي.

ڪير جو گلاس منهنجي نرڙسان ٽڪريو ۽ منهنجي سينڌ وٽان رت جي هڪ نندي ليڪ وهي هلي.

هن مونکي ڇهيو به ڪونه. استريءَ جي پهاڇن جي قطار ڪيڏي نه لمبي آهي! سماج، ساڌنا، مجبوري، آدرش.

مان پاڻيهي اٿيس ۽ اچي پنهنجي بستري تي ليٽيس. استريءَ جي شرير ۽ من جي بناوت ۾ ايشور ڪهڙيون ڪهڙيون چيزون ڪٽب آنديون آهن، هنجي سهن شڪتيءَ جي حد ڪهڙي آهي، ڇا ڪوئي ڄاڻي سگهيو آهي؟

نه .... مون ان وقت رنو ڪونه. روئڻ لاءِ آنسون کپن ۽ آنسن لاءِ پاڻي. دل جڏهين دک جي بنيءَ ۾ جلي تڏهين دونهون اٿي، جو اکين تائين ايندي پاڻيءَ جي صورت وٺي. پر منهنجي اندر دک ڪونه هو. ڇا هو؟ ان ڀاو کي ڇا سڏبو؟ مونکي معلوم نه آهي.

خبر ناهي ڪيڏي مهل مونکي ننڊ ڪٽي ويئي. سپنوڏنم

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هڪ. منهنجي سيني ۾ اڃا به رت ٽپڪي رهيو آهي .... مان مري ويئي آهيان .... تون منهنجي موت بابت ٻڌي هليو آيو آهين. منهنجي لاش وٽ ويهي، منهنجو سر گود ۾ کڻي منهنجي سيني چمي رهيو آهين ....

صبح ٿي ويو. مان جاڳي پيس پر مون اکيون نه کوليون. ڊپ پئي لڳم ته متان تون ڪليل اکين رستي منهنجي دل مان نڪري ڀڄي نه وڃين!

هاڻ اکيون کوليون اٿم....توکان پڇان ٿي ته تون منهنجي موت تي ايندين؟ اوهه .... منهنجو جيئڻ ۽ مرڻ سڀڪجهه ٿي ويندو پوءِ. توکي ان روپ ۾ حاصل ڪرڻ لاءِ مان خوشي سان مرنديس.

نه .... نه اڄ متان اچين. صرف خواب ۾ آيو آهين ته منهنجي انگ انگ ۾ خوشبوءِ ڦهلجي ويئي آهي. جي سچ پچ اچي وڃين .... ته مونکي ڊپ آهي، متان مان ان وقت مثل مان زنده نه ٿي پوان!

نه مون وٽ نه اچ، منهنجي جيئري نه ۽ منهنجي مئي به نه ....

مون توکي پيار ڪيو آهي. انوکو ۽ مڪمل پيار. منهنجي هڪ ئي چاهنا آهي .... ٻئي جنم ۾ به توکي ائين ئي پيار ڪريان .... بلڪل هن طرح .... تون منهنجو پاڙيسري ٿين ۽ مان تنهنجي اڏواقف پاڙيسرڻ. ●

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

دل جو ٿهلاءُ ۽ من جي سوڙهه

هريش اسپتال ۾ آيو ته سهڻ پر هو ڏاڍو منجهيل هو.
اڄ ٿي نه، جڏهن کان هن جئسيڪا جي گريوتي هئڻ جي خبر ٻڌي هئي تڏهين کان هنجو من ٻوساٽ محسوس ڪري رهيو هو. هن کي ائين لڳي رهيو هو ڄڻ ميندي لڳل مشڪندڙ شام اوچتو اداس ٿي ويئي آهي. صبح وارو سوني گلاب جيان مهڪندڙ سڄ به ڪومائجي ويو هو. ڌرتي آڪاش جي هيتري ٿهلاءَ هئڻ جي باوجود هوُ من ۾ سوڙهه محسوس ڪري رهيو هو.

اڳي رات جو جيڪي تارا پيارا پيارا ڏيئا پيا پاسندا هئا سي هاڻ ڪنهن ڏکئي ۽ منجهيل حساب جي انگن وانگر لڳي رهيا هئا. کيس خبر ئي نه ٿي پيئي ته انهن انگن جو جوڙ ڪريان يا ڪٽ؟ ونڊ يا ضرب ڪرڻ سان به جواب نه ٿي نڪتو. حساب ڪندي ڪندي هن جي رات گذرندي هئي. صبح جو هو موڳو ۽ ٿڪل ٻنجي ٿي آٿندو هو.

جسيءَ جي گرڀ ٽيڻ واري خبر پوندي ئي هن ايڪسپريس ڊليوريءَ رستي بنگلور ۾ خط لکي موڪليو. جواب نه اچڻ تي موڪل وٺي هو پاڻ بنگلور هليو ويو. پر سندس مسئلو حل نه ٿيو. پانيائين ته ڪونه ڪو بهانو ڪري بمبئيءَ کان ٻاهر ٿي رهي پوان. پر آخر ڪٿي پنڪندو وتي؟ ۽ سو به ڪيستائين پنڪي؟

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

بمبئيءَ ۾ واپس اچڻ تي هنکي لڳو ته گلن جي وچمان گذرندڙ زندگي اوچتو موڙ کائي ڪڙيڙ رستي تان هلڻ لڳي آهي. اڳي جو هنکي پنهنجو گهر سرڳ جي راجا اندر جي محل جو هڪ حصو لڳندو هو، هاڻ هڪ غفا پياسي رهيو هو. غفاـ جنهن ۾ لنگهه کان گذري اندر وڃڻ بعد واپس موٽڻ وقت سڀ واهون ڇڻ بند تي ويئون هيون!

پڇڻ تي هنجي هڪ واقفڪار ڊاڪٽر رامچند چيو، ”ائين ممڪن آهي ته ڪونه.... اهڙو اتفاق مون ته نه ٻڌو آهي.... پر ڇو؟ تون اهڙيون ڳالهيون ڇو پيو پڇين؟“

هريش چوڻ تي هو ”ته پوءِ جئسيڪا....“ پر هو پنهنجي ڳالهه کائي ويو.

هنکي خيال آيو ته جئسيڪا کي چوان ته ”ٻار ڪيرائي ڇڏ“ پر هوءَ ضرور پڇندي ته ”ڇو؟“ تڏهن ڇا چوانس ته ”ٻار منهنجو ناهي؟“

هوءَ ضرور پڇندي ته ”ڪيئن ٿو سمجهين ته تنهنجو ناهي؟“.... پر هيءَ ته هڪ سنگين الزام آهي؟ ڪنهن تي؟ هن تي يا مون تي؟

جئسيڪا سندس پير ۾ ٿي ستي پيئي هئي. مسلسل ساهه کڻڻ سان سندس ڇاتي هيٺ مٿي ٿي رهي هئي. هنجو سڄو اڳي کان ڪجهه وڏيڪ پريل پيٽي لڳو. هنجي پيٽ تي نگاهه پوندي ئي هريش جي دماغ مٿان وحشانيت جو ڀوت سوار ٿي ويو. هن جئسيڪا جي ڳچيءَ ڏانهن هٿ وڌايا.... سندس هٿ جون آڱريون ڍهلجي ويئون....سيئنجي

ويئون ....

جئسيڪا پاسو ورايو. سندس هڪ هٿ ڪاڏيءَ هيٺان هو ۽ ٻيو ڳچيءَ ۽ منهن مٿان. ٽنگون توريون مٿي ڪري، ڪروندڙي تي هن ڄڻ پيٽ جي رکيا ڪري ورتي!

هريش جو سڄو شرير پگهر سان شل ٿي ويو. سندس نڙي سڪي ويئي!

اٿي، ڪمري کان ٻاهر اچي ٽئپڪن ڪٽي منهن ۽ ڇاتيءَ جو پگهر اُگهڻ لڳو. هن پاڻي پيتو. پيتو نه، ڄڻ ڍُوڪ ڍُوڪ ڪري ڳيهيو.

پوءِ بالڪنيءَ ۾ پيل آرام ڪرسيءَ تي ئي ويهي رهيو. هو اندر وڃي نه سگهيو.

صبح جو کيس خيال آيو ته جئسيڪا کي سڀ ڪجهه ٻڌايان. ٻڌائڻ ۾ ڇا هي؟ منهنجي زال ٿي ته آهي!

پر جڏهين جئسيڪا سندس سامهون آئي تڏهين هنجي زبان کلي نه سگهي. گهٽوٿي پاڻ کي سمجهايائين، ”ڇٿي ڏي. مان نه چوندس ته ڪير چوندو؟ هنکي نه ٻڌائيو ته ڪنهنکي ٻڌائيو؟“

پر ڇا هيئنٽر ٻڌائيو؟ بهتر ڪين هو ته کيس شاديءَ کان اڳ ۾ ئي ٻڌايان ها؟

آف .... ”تنهن کان ته شادي ئي نه ڪريان ها!“

جئين جئين جئسيڪا جو پيٽ ٻاهر ٿي نڪرندو آيو ٿئين تئين هريش جو من اندر مسندو ٿي ويو.

اسپتال ۾ هريش ڪمري جي ٻاهران ئي ويٺو هو. ويٺو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ڇا ٿيندو ته نه هو! هو نهايت پريشان هو.

نرس ٻاهر نڪتي. هن هريش کي واڌايون ڏنيون. هريش جا هٿ پير ٿڌا ٿي ويا! هن اُٿن به نه پڇيو ته ڇوڪرو ڄائو آهي يا ڇوڪري؟ (پٽ يا ڌيءَ ته هو سڏي ئي نه ٿي سگهيو!) نرس کي ٽڪڙ هئي ٿڌهن به هن ڪنڌ پٺيان آڇلي هلڪو ٽهڪ ڏيندي چيو، ”لڪي گائي! اِٽ اِز بوئي بواءِ.“

هريش اُٿن محسوس ڪيو ڄڻ هن سالن کان پاڻي نه پيتو آهي. هن پنهنجي سڪل چپن مٿان جڀ ڦيرائي ڏڪندڙ ٽنگن سان هو اندر گهڙيو.

جئسيڪا جي پيلي چهري تي هڪ فاتحا جو فخر هو. سندس ڪمزور اکين ۾ چمڪ هئي. هنجي چپن مان رت گم ٿي ويو هو جنهنڪري آهي ڪارسرا پئي لڳا پر انهن تي هڪ عجيب مشڪ کيلي رهي هئي.

اڌ ڪلاڪ بعد نارٿ ڪوٽ نرسنگ هوم جي ڪمري نمبر چوويهين ۾ ماءُ ۽ ٻار ڪجهي آيا. هڪ ڪن لاءِ پتا هئڻ جو فخر هريش جي دل ۾ اُٿن گهڙي آيو جيئن صبح جي هير جو هلڪو جهونڪو دريءَ اندر گهڙي اچي. پر وري ساڳي ٻوساٽ ڇانئجي وچي!

ڪمري ۾ جئسيڪا جي ماءُ ۽ ننڍي ڀيڻ اڳ ۾ ئي ويٺيون هيون. پيداپو نئين ۽ تازي زندگيءَ کي ڏسي مچلي ويندو آهي. جئسيڪا جي ماءُ جپ ڪڍي ٻار کي الائي ڇا ڇا چوڻ لڳي. هن ٻالڪ جي نرم نرم ڳلن تي آڱريون گهمايون. پوءِ ڪيس ڳراٽڙي پاتائين. هنجو نرم، نرم ڪچڙو

۽ ننڍڙو بدن پنهنجي منهن وٽ آڻي هوءَ گد گد ٿيڻ لڳي.
جئسيڪا جي پيٽ گليءَ ڪـي پيٽويي اڳيان ڪجهه
حجاب ٿـي رهيو هـو. هـن ٻار کنيو ۽ آهستي صرف هڪ
دفعو هن جي ڳـل تي مٺـي ڏنـائين .... هاڪـي .... ٻنا آواز
واري مٺي ....

هريش جي ٻڌي آئي. جئسيڪا جـي پيٽ کان ڪپڙي
۾ ويڙهيل ٻار وٺي هن پنهنجي هنجهه ۾ کنيو. ”اڙي! نانوءَ
تي ويو آهي! نس ٻس جهڙو نانءُ وينو آهي. آهي ئي اکيون
.... آها ئي ڪاڏي ....“

هريش چرڪ پريو! سندس دماغ تي چـٽ ڪنهن ڌڪ
هنيو .... زوردار ڌڪ .... پنهنجي ڪم فهميءَ تي هنکي عجب
لڳو. ”مونکي اهڙو خيال ڇو ڪين آيو؟“

گهر اچي هو چپ چاپ ليٽي پيو. دک، ڪروڌ، نفرت
۽ ٻيو به ڪجهه هنجي من کي ويـڙهـي ويو! پاسا ورائيندي
ڪيس ياد آيو ....

آپوس انب اچان تازو ئي نڪتا هئا. پندرهن رپئي درزن
جي حساب سان هي ڇهه انب وٺي آيو. فرج مان انب ڪڍي
جئسيڪا چليو ۽ وڍيو. ”نانوءُ! انب کائيندين؟“ هن پليٽ
نانوءَ جي هٿ ۾ ڏني. ڳالهه بلڪل خسيس هئي پر هريش
کي ان وقت ڏاڍا خار لـڳـا هئا. ”پهريـن مونکي ڏي هـا
ڪين! ....“

ٻئي دفعي شام جو هريش آفيس مان موٽيو. نانوءَ کـي
بخار هو. جئسيڪا نانوءَ جي مٿي تي ٿڌي پاڻيءَ جي پٽي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

رکي رهي هئي .... هريش سڏ ڪيو .... ”جسي!“ جواب نه آيو. هريش ڏانوءَ واري ڪمري ۾ گهڙندي واڪي سان سڏ ڪيو، ”جئسيڪا!“

جئسيڪا پنيري هئي. سامهون ڦري چيائين، ”واڪو واڪاڻ ڇو لڳائي اٿيئي؟ اڃا هينئر ته اک لڳي اٿس.“ هريش من ئي من ۾ چيو هو، ”هنجو ايترو خيال! ۽ منهنجو....“

ٽيون دفعو ... هريش ڪپڙا مٽائي اچي بستري تي ليٽيو. جئسيڪا ڪمري ۾ آئي. هريش ڪيس پاڻ ڏانهن ڇڪيو ....

ٻاهريون در کلڻ ۽ بند ٿيڻ جو آواز آيو .... جئسيڪا پاڻ ڇڏائيندي چيو، ”ڏانوءَ کي ماني ڏيئي ٿي اچان .... ڪڏهن ڪڏهن ٿو گرم ماني کائي ....“

ڏانوءَ کي ته گرم ماني ملي پر هريش جو آمنگ ٿڌو پئجي ويو! هو پاسو ورائي سمهي پيو!....

يادگيريون جڏهن اسهيه ٿيون تڏهن هريش آئي وينوءَ هن ڏند ڪرٽيا. ”اڄ اچڻ ڏينس .... پيڻ چو ... کي!“

هو بالڪنيءَ ۾ ائين ٿي اچ وڃ ڪرڻ لڳو جيئن زوءَ جي پڃري ۾ ڪو جهنگلي جانور ڪندو آهي.

در کليو ٿي مس ته هيءُ وچي ڏانوءَ مٿان ڪڙڪيو. ”حرامي! ڪميڻا! جنهن ٿالهيءَ ۾ کائين ان ۾ ئي ڏنگ ڪرين؟ نڪر منهنجي گهر کان ٻاهر!“

روئڻهارڪو منهن ڪري، عجب ڳاڙ ڊپ وچان ڏانوءَ چيو، ”هان؟“

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هريش کيس زوردار چماٽ هنئي. نانوءَ روئي ڏنو. ”دادا مون ڇا ڪيو؟“

هريش کي ٿهائين وڌيڪ غصو لڳو. ”دادا جا پٽ! اچا تو پڇين ته مون ڇا ڪيو؟اچا ڪهڙي ڏوڙ پائيندين؟ نڪر ٻاهر .... اصل پيرن اُگهاڙو نڪر ....“ هڪ هٿ سان هريش سندس ڪن پڪڙيو ۽ ٻئي سان ٻنيءَ وٺان ڌڪو ڏيئي کيس در وٽ وٺي آيو. در کوليو، هن کي ڌڪي ٻاهر ڪڍيءُ دروازو بند ڪري ڇڏيو!

در ٻاهران روئڻ جو دردناڪ آواز آيو .... ائين جڻ ڪو گلو اونائيندو آهي ....

ڪمري ڏانهن موٽندي هريش جا ٻئي هٿ پاسن کان ڪري پيا ! هو اهڙو ٿڪو هو جڻ ڪي ڪلاڪ ساندهه هٿوڙيون هڻيون هئائين. سندس ڇپن جي ٻنهي ڪنڊن وٽ گجي مڙيل هئي ....

پاڙي جي جن ٻه ماڻهن کي خبر پيئي تن هريش کي نالائق ۽ ڪميڻو ڪري سڏيو. سامهون مڪان ۾ رهندڙ زال چيو، ”ڪهڙو سمو آيو آهي! پاڻ وٽ پاڻ رهندو ته هين ڪيڏانهن ويندو؟“ سندس مڙس ٿوري عجب ۾ گهٽي ڪاوڙ ملائي چيو، ”پنهنجو پار ڇاڪس ته پاڻ کي ڪڍي ڇڏيائين! متس بار ٿورو ئي هو؟ موهن بجليءَ واري وٽ ٿورو گهڻو ڪم ڪري، هٿ پير هلائي پيو پنهنجو قوت گذران ڪيندو هو.“

ائين ڏينهن جنسيڪا گهر ۾ آئي. ”نانو ڪٿي آهي؟ اسپتال ۾ هڪ دفعو ٻه کيس ڪونه وٺي آئين.... گهڻا دفعا

ڇيومانءِ تہ وڏي اچينس؟ تہ هلڻ لاءِ ڇيس يا ڇيس ڏئي ڪونہ؟“

هريش پنهنجي ڏنهي سوالن جو جواب نہ ڏنو. هن وري پڇيو، ”هيڏي مهل ڪيڏانهن ويو هوندو؟“

هريش جئسيڪا جي سهڻين اکين ۾ نهاريو. سندس ڇپن نہ پر اکين ڳالهايو. ”تون ڪريل آهين، ڪميڻي آهين....“

جئسيڪا هيڪڙ هتڪڙ بنا سڌو نهاريو. هريش کي لڳو ڄڻ چوي ٿي، ”تون بہ گهٽ ناهين....“

”ماڻهن کي جيڪر خبر پوي تہ“

”اول ڪين تون پنهنجي تہ خبر پڌاءِ....“

هريش جون اکيون مجبور بڻجي جهڪي ويئون.

جئسيڪا ڄڻ ڏيٽ بڻجي پيئي هئي. هن وري بہ ساڳيو سوال ڪيو. ”پر بہ ويو ڪيڏانهن؟ بيبوءَ کي ڏنو بہ نہ اٿس!“

هاڻ هريش کي غصو لڳو، ”مغزچو ڪاڏو اٿيئي؟ حرامي ڪٿي نہ ڪٿي پيو هوندو؟“

”پيو هوندو؟ سڀي پاڻ لاءِ ايترو بہ خيال ....“ هريش کي لڳو چاڻ طوفان شروع ٿيو. ان طوفان ڪان هو ڊنو ٿي. ان ڪري گوشو ڪاڏي پئي ڪمري ۾ هليو ويو....

جئسيڪا سمجهي نہ سگهي تہ هي پاڻ بدلجي ڇو ويو آهي؟ شاديءَ وقت تہ نانوءَ جي پارٽ ڪئي هئائين، ”سمجهج هيءُ منهنجو پاڻ نہ پر پٽ آهي....“

هريش ڪيس پڌايو هو تہ نانڪ چائو هو تہ ڏاڍو سهڻو

هو. پيريءَ ۾ چاول پٽ ۾ اما جو جنسي ساهه هو. ”منهنجي نانوڙي!“ چئي پيئي ڏرندي هئي....

ٿورو وڏو ٿيو ته اکي کان به گهڻو سهڻو لڳندو هو. اکي نه صرف اڇو هو ۽ هاڻ؟ گهنڊيداروار.... چوڪرين جهڙيون وڏيون پنبڙينواريون اکيون.... نڪ نزاڪيدار، ڪاڏي زيبدار .... چڻ سنگمرمر مان ڪنهن بت - تراش ہال - مورتي تراشي ورتي هئي جا جادوءَ وس سجهو بنجي پيئي هئي....

پاڙيوارن جو ته هو ڪرشن هو. ”نانو نچي ڏيکار.... نانوءَ چوڻ هڪ به ٿي.... نانو را ڳي پڏاءِ....“ نانو ڪرشن جيان ڪارو نه هو ته چا ٿي پيو؟ هو ته موهيندر نه؟ جوان توڙي پڍيون زالون کيس هنج ۾ کڻي ڦيريون پائيندیون هيون يا کيس جليبيون ۽ توشا کارائيندیون هيون.

جڏهن ٿي نانوءَ ڪشور اوستا ۾ قدم ڌريو، گوپيون هن جي چوگرد ڦرڻ لڳيون. پاڙي ۾ ڪن کيس پياءُ ڪيو. ڪن ششي ڪپور سڏيو! اسڪول ۾ ڪي کيس ڪتاب ڏيئي ويندیون هيون ته ڪي ڪانئس ڪاپيون وٺي ويندیون هيون .

ڏياري هئي .... پاسي ۾ رميش پائي ٺڪر جي بنگلي ۾ هميشه جيان باروت جا ٽوڪرا آيا. نانوءَ گهر ۾ اندر گهڙندو هو ته ٺڪر جي ڌيءُ هنسا کي پينگهه ۾ ويٺل ڏسندو هو ۽ گهر کان ٻاهر ايندو هو تڏهن به هوءَ چوٽي هٽ ۾ جهلي وارن کي وراڪا ڏيندي نظر ايندي هئي.

هنسا پنهنجي ننڍي پاءُ کي چيو، ”آميش! نانوءَ کي

ڪوني اچ! چئينس ته هنسا چوي ٿي ته اچي ڦٽاڪا ٻاري ڏيکار ....“

گوپيءَ جو معصوم موهه ۾ ڪرشن جو اڻوجهه سنيهه! نانؤ ڪيئن نه وڃي؟ صل پڇندو ويو. ڦٽن ۾ ڦٽاڪن جي سترنگي شعاع ۾ نانؤءَ کي ائين لڳو ڄڻ سامهون هنسا نه ٻر لعل پري ويٺي آهي. ان پريءَ وٽان شاباش ملڻ جي فخر پري لاپرواهيءَ وچان ٻه ٻارڻ وقت هو شايد تمام ويجهو ٻيٺو يا باروت کان پري ٿي نه ٿيو، ڪيئن چئجي؟

ڌماڪو ٿيو ۽ گڏو گڏ چڻگون نانوءَ جي مکي وڪوڙي ويئون!

نانوءَ ٻيو ته سڄو ساڳيوئي هو پر سندس منهن صفا بدلجي، ويو! لسو ڳل ماس جون ڳنڍيون ٻڌجي پيو، ڪاڏي ٻي ڏولي ٿي پيئي ۽ ڇهنبدار نڪ جو نڌڙو چٽر اڏامي ويو!

لکه حيلا هلاياسين پر نانؤ اسڪول وڃڻ کان نابري واري ويٺو. ”ههڙي شڪل سان اسڪول ڪيئن ويندس؟“ بابا چيس ته ”ٻه اکر پيٽ ۾ پيا هوندء ته ڪم ايندء ... ٻائرن تي ڪهڙو ڀروسو؟ ٻاچايون ايندديون ته ٻيهڻ ٻه ڪو نه ڏينديئه....“ جواب ۾ نانؤ اهڙي ڏکه مان روئيندو هو جو امان چوندي هئي، ”ڇڏي ڏيوس. جيڪي هوندس ٻاڳه ۾.... سڀ آ گريون برابر ناهن.... هڪ نه ٻي ٻاچائيءَ جي من ۾ ٻڳوان اچي ويهندو....“

امان بابا هئا ته نانوءَ جا سڀ انگل آرا پورا ٿيندا هئا

.... اهي ويا ته چمن جي زال چٽري ڏينهن ۾ هڪ دفعو ضرور چوندي هئي، ”مٺن مان اڇي ڦاٽي آهيان .... سو به ڪو سٺوان سوڌا هجن؟ هڪڙو ته مٺو آهي ڪوڙهيو....شڪل ڏسينس ته ماني نه وڻي....“

نانوءَ جي شڪل بابت اهڙا لفظ ٻڌي به چمن چپ رهندو هو پر مان قسم کڻندو هوس ته جي منهنجي زال نانوءَ جي شڪل جو مذاق اڏائيندي ته سندس شڪل ئي نه ڏسندس ....

۽ اڄ؟ اڄ ڪيس ڇا ٿي ويو آهي؟ اڄ ئي نه .... ڪيترن ڏينهن کان موکي ۽ اداس پيو لڳي .... اصل ورچي پيو .... مونکان ته چڻ سؤ ڪوهه دور پيو ڀڄي .... آخر ڇو؟

هريش جهڙو تهڙو گرهه کڻي ماني کاڌي. ”اڄ ڏاڍي گرمي آهي!“

”گرمي؟“ جئسيڪا عجب وچان چيو.

هريش ٻاهر هليو ويو. پر ٻاهر به ته ٻوسات هئي!

”پلئسٽڪ سرجري ترقي ڪري ويئي آهي .... نانوءَ جو منهن ٺهي پوندو.... جيترو خرچ ايندو؛ مان ڪندس .... پئسو پئسو ڪري ميڙيم .... نانو تو هي ڇا ڪيو؟ تنهنجي ڪري مون شادي ئي نه ٿي ڪئي. ڪيم، تڏهين به تنهنجي ڪري....۽ تون؟ هن طرح جي ڪميڻائي ڪبي آهي؟“

۽ جئسيڪا؟ اهڙي سباجهي سدوري صورت ۽ ههڙي دغاباز! هي ڀڳوان! ڪهڙي پاسي ٽيڪ ڏيئي سهاري جي اميد ڪريان؟ سنسار ۾ صرف ٻن ڄڻن ڪي ئي پنهنجو سمجهيم

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

.... ۽ ٻنهي هڪ ٻئي کي پنهنجو ڪري مونکي ڏاريو ٻڌائي ڇڏيو!

اڙي! نانو! جسي ته نيٺ به پرائي هئي .... تون ته منهنجو آهين .... منهنجو پنهنجو .... تو ڪيئن تي اڏين ڪيو؟

صبح جو هو آفيس ۾ ويو. هر گهڙيءَ متي کي هٿ ڏيئي ويهي تي رهيو .... آخرين ۾ سگريٽ جهلي الائي ڪتي ڪم تي پئي ويو ايستائين .... جيستائين سندس آخرين کي سيڪ نتي آيو ....

ڏينهن سڄو گذري ويو پر هنکان ڪوبه ڪم تي نه سگهيو.... شام جو عادتي نيم کان گهلجي اچي فرسٽ ڪلاس ۾ چڙهيو ....

اوچتو پرينءَ پر سندس نظر پيئي ....

ڊاڪٽر مهاديون! هن کان ڇڻ رڙ نڪتي. هو آمالڪ اٿيو ۽ وڃي ڊاڪٽر جي سامهون ويٺو. ”هلو ڊاڪٽر!“

ڊاڪٽر کيس نه سڃاتو. اڻ لکو مشڪي آهستي چيائين. ”هلو.“ ”مان اوهان سان ملڻ لاءِ بنگلور آيو هوس .... ڪنهن خاص ڪم لاءِ .... پر ٻڌم ته اوهين هندستان کان ٻاهر ويل آهيو ....“

”ها، فرئنڪفرٽ ۾ ميڊيڪل ڪانفرنس اٽينڊ ڪرڻي هئي. اتان وري امريڪا هليو ويس.“ ۽ هو ڊاءِ جي ڳنڍ کي ٺاهيٺ ڪرڻ لڳو. ٺنگ ٺنگ تي چاڙهي سٿر تي هٿ گهمائيندي چيائين، ”اوهان کي مونسان ڪا صلاح ڪرڻي

آهي؟“ بشرت جي ڪيسي مان وزٽنگ ڪارڊ ڪيندي لاپرواهيءَ سان هريش ڏانهن اڇلڻ وانگر وڌايائين. ”مون هينئر بمبئيءَ ۾ پنهنجي ڪلنڪ کولي آهي....“

هريش ڊاڪٽر جو رعب ڏسي ٿورو ڪجهه هيسجي ويو. پر ڪيس هن ٿي ڊاڪٽر جي مدد کپندي هئي. ان ڪري چپ ڪيئن رهي؟ نڙي صاف ڪندي چيائين، ”مونکي ٻار آهي .... پر اهو منهنجو تي نٿو سگهي چاڪاڻ ته ....“

ڊاڪٽر ”هو هو يا ها ها“ ڪري ڪين کليو پر هريش کي لڳو ڄڻ هن جي ٽيڏي مشڪ وريل تلوار جيان ٽيڪ منهنجي ڳچيءَ جي وچ تي نشان رکي چيي ويئي آهي....

اسٽيشن ويجهي اچي رهي هئي. ٽرين جي گتي ڌيمي ٿيندي پئي ويئي....

هريش ٽڪڙ ۾ چيو، ”اوهانجو دوست رگهوناٿن آهي نه؟ ايگزيڪيوٽو انجنير؟ بئنگلور ۾ ڪار اڪسيڊنٽ ٿيو هو .... ٻه سال اڳ مان ....“

”اوهين اچجو .... مان اوهان جو رڪارڊ ڏسندس.“ چئي ڊاڪٽر اٿيو.

”منهنجي لاءِ هيءَ نهايت اهم ڳالهه آهي ڊاڪٽر....“ هريش ڄڻ ليلائيندي چيو.

ڊاڪٽر پورو سمجهيو ته ڪونه پوءِ به هن هريش جي پٺيءَ تي ٿپڪي هڻڻ واري انداز ۾ ڏک هنيو، ”ينگ مئن ڊوُ ڪم ٿ مي، آءِ ول سالو يوئر پرابلم .... او- ڪي؟“ ۽ ڊاڪٽر ٽڪڙو وڌي ٽپو ڏيئي لهي ويو!

وزٽنگ هورس چئين ڪان شروع ٿيا پر هريش سادي ٽي بجي ڪلنڪ وٽ پهچي ويو. ٻاهر چڪر هڻي نيٺ پوڻين چئين بجي وڃي اندر ويٺو.

جئين ڏي ڊاڪٽر وزٽنگ روم ۾ گهڙي اندر پنهنجيءَ ڪيبن ۾ ويو، تئين ئي هريش کي سڏ ٿيو.

”مسٽر ناٿاڻي! ويري ساري! اوهانجو رڪارڊ ڏسنديئي (ميز تي رکيل فائيل ڏانهن اشارو ڪري) مونکي سڀ ڪجهه ياد آيو.... معاف ڪجو .... ٽرين ۾ مان اوهانکي سڃاڻي نه سگهيس .... رگهوناٿن کي ويجهڙائيءَ ۾ گڏيا آهيو؟“

هريش اڀرائيءَ وچان چيو، ”ها .... ها، مان زخمي ٿي پيو هوس. رگهوناٿن مونکي اوهان وٽ ڪٺائي آيو.... اوهان منهنجو آپريشن ڪيو هو .... منهنجو مطلب آهي اوهانکي ڪرڻو پيو هو.... اوهان چيو ته شايد مان ٻيءَ ٻڄي نه سگهان ....“

ڊاڪٽر کلي چيو، ”مون ’شايد‘ چيو هو پر اوهين ٻڄي ئي ويا ته ڏاڍو سٺو ٿيو. ڏسو رپورٽ ۾ ڇا لکيل آهي؟ ڳالهه هيءَ آهي ته مونکي ....“

هريش آٿي ويٺو هو.... رپورٽ جي هڪ پيج تي رکيل آ گر واري سٽ پڙهي، ڊاڪٽر سان هٿ ملائڻ لڳو ....

”ٿئنڪيو ڊاڪٽر .... ٿئنڪيو ويري مچ .... ٿئنڪيو....“

ڊاڪٽر چوندو رهيو، ”شادي ڪرڻ کان اڳ چيڪ اپ ڪرايو ها ته ....چئو ته هيئنر به .... (سامهون پيل ميز ڏانهن آ گر ڪڍي) پر جڏهن ثبوت ئي ملي ويو تڏهين ....“

ڊاڪٽر پنهنجي اگزئمنيشن ٽيبل ڏانهن نهاريو ٿي مس هو ته هريش در کان ٻاهر هليو ويو.

نانو موهن اليڪٽريشن جي ڪيبن واري دڪان مڙهاهر نڪتل تختي تي ٻاسيرو وينو هو.

”نانوءَ جا ٻچا! حرامي! گهر هلين ٿو يا؟“

هن پيري هريش جي نڙيءَ ۾ سؤ سؤ گهوڙها اٽڪيل هئا .... هن نانوءَ کي ٻاڪر ٻاتو ....

ٻاڪر جي ٻيڪڙ ۾ اچي نانو سوچي رهيو هو، ”دادا جي پيار جي ڦهلاءَ ۾ ايتري سوڙهه ڇو آئي هئي؟“ ●

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

سرهو سرهو پيار جهڙو ٽڪو ٽڪو وار

گرديو هوٽيل ۾ منهنجي پر واري ڪمري ۾ هڪ جوڙو رهيو پيو هو. شام جو ڪنهڙي تي ٻانهون رکي ٻيئي ويٺا هئا.
جوان چيو، ”هوا تي لڳي ته تنهنجي ريشمي بدن تي هيءَ ڪڙتو ته لهرائي. دل تي چوي ته مان جيڪر اهو ڪڙتو تي پوان.“

جوانڙيءَ چيو، ”هوا تنهنجي ڪارن وارن سان پريل ڇاتيءَ جو پسينو تي سڪائي. دل تي چوي ته مان جيڪر اها هوا تي پوان.“

منهنجي من ڇپن جي سرهي مشڪ کي اندر ڇڪي ورتو. پل ته سمجهن ته مان پنجابي ڀاشا نٿي سمجهان، پل بيفڪر تي پيار جهڙي سرهي سني چيز ماڻين!

ٻئي ڏينهن اهو جوڙو هليو ويو. هڪ ٻيو جوڙو اچي رهيو ان ڪمري ۾. ڪنوار جو نالو هو ماڻڪ ڪؤر. صبح سويل مون کيس اچي، ڪڙاهه پرساد ڏنو ته چيائين سياڻي مان به توسان گڏ هلنديس.

ماڻڪ ڪؤر گوڏا ۽ ڪنڌ جهڪائي مٿو ٽيڪي منهن مٿي ڪيو ته آساديوار ڳائيندڙ جوان سان سندس اکيون ٽڪرائجي ويون!

چار اکيون ڪيڏي مهل، ڪٿي ۽ ڪنهن سان ٿو ٽڪرايان، اهو پيار جو ديوتا ڏسي ٿي ڪين! ڳلن جي ڪمان ۽ درد

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

جو تير کنيو پيو ڦري، مستي چڙهيس ته نشان چٺهو ڇڏي!
پيار ڀرين ڏنو، پوءِ مشڪياڻين ۽ ان ڪانپوءِ تڙڦيو!
ٻئي ڏينهن ماڻڪ ڪؤر گلابي بخمل جو ڪڙتو ڀريو ۽
مٿانئس ستارن سان پريل چني وڌي. سونهن لهرائڻ لڳي ته
عشق ۾ زبردست اُڇل آئي. ڳائيندڙ جوان جون اکيون مٿ
۾ پرجي ويون! پيچ ٻنيءَ جي مهل مک، تي آساديوار ۽ دلين
۾ نئون اجنبي پيار! جهڙو ستيم شوم سندرم جو روپ!
ماڻڪ ڪؤر کي چيم، توکي ”هير“ ڳائڻ اچي؟ چيائين
مونکي ”ماهي“ ڳائڻ وڻندو آهي ۽ هوءَ ڳائڻ لڳي.

گڏي آئي هٿه ٽيشن تي
ماهي ميرا ويکڻ دي
ماهي ويکڻ دي....

آواز مٺو، ديهاتي پريت ۽ اڻ آزمودگار دل! سڀون ساڳيون
ساڳيون هيون پر ماڻڪ انهن ۾ جان وجهي ڇڏي!

ماڻڪ چيو- ”ٻه ڏينهن مسوريءَ ويندا سين پوءِ ٻن ڏينهن
لاءِ هتي اچي ڏياري ڪري ويندا سين؟“

مسوريءَ وڃڻ واري ڏينهن به هوءَ مٿو ٽيڪي پوءِ ويئي.
اکين موڪلايو ۽ ان موڪلائڻ ۾ وري اچڻ جي واعدي جو
آسرو هو.

هڪ ڏينهن گذريو ۽ ٻيو به گذريو. مان گردواري ۾
گهڙان ته هو منهنجي پنيان نهاري! ان اميد ۾ ته ڪاري
بادل وٽ ڪٿي نه ڪٿي بجلي ضرور هوندي!
منهنجي دل جو درد اکين مٿي ڪنڌن وٽ بوندون بڻجي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

سمي ايندو هو ته منهنجو دم گهٽجڻ لڳندو هو. پلا نديءَ
جي ڌارا وهي ته ڏسي سگهجي ٿي پر هيءُ پهاڙ جو سمنڊ
ڪير ڏسي سگهندو؟

مون گرداوري ۾ وڃڻ ئي ڇڏي ڏنو!

هڪ شام جو اتان لنگهندي هن مونکي ڏسي ورتو. سندس
اکين ڏوراپو ڏيندي چيو، ”اهڙو ونءي ڇو آئينءَ هنکي؟ هاڻي
مان انهن خاموش اشارن ۽ اکين جي ٻاتين کي ڪٿي ڪيئن
جيئان؟“

۽ وات مان نڪتس ”اڪ گهڙي نه ملتي تبا ڪلجڳه
هوتا، هڻ ڪد مليثي، پريه....

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هيءَ ڪلئوپيٽرا ۽ هوءَ...

هوءَ ڪلي رهي هئي .... ڏند ٻاهر.... هٿ ڳوڙي تي-
ڪنڌ ڪڏهين اڳيان هيٺ ٿئي ڪريو ڪڏهن پٺيان....

هنجي عمر پندرهن سورهن سال ٿـي لڳي. بمبئيءَ جي
ويجهو واري ڪنهن ڳوٺ مان آيل ٿـي ڏٺي ڇاڪاڻ تـه
سندس رنگ بمبئيءَ ۾ رهندڙن جيان بيسٽي ڪين هو. سندس
ڳلن ۾ هلڪي ڳاڙهاڻ هئي. عام مرهٽڻ جيان اڳيان ڏند ٻاهر
نڪتل هئس پر جوانيءَ جي تازگيءَ ڪري سٺي پئي لڳي.

موچي- جنهن جي دڪان تي هوءَ ويٺي هئي. هن کي
گنڀيرتا سان ڏسي رهيو هو. هنجي آزمودگار اکين خبر ناهي
ڇا پئي سوچيو؟ شايد سوچيو هجين ته ”اڄ ڪلي ٿي، سڀاڻي
روئندي.“ يا شايد ائين ته ”اڄ جوان آهي، سڀان مون وانگر
ٻڍي ٿي ويندي.“.... يا ائين به ٿي سگهي ٿو ته انهن حسرت
وچان چيو هجين ”تون ڪلين ٿين! آهه.... اسين ته روئي به
نٿيون سگهون!“

مونکي ائين لڳو ڄڻ موچيءَ جي دل چئي رهي آهي،
”ڪاش! اڄ مان به جوان هجان ها ته هن سان گڏ مان به
هئين ڪلان ها.... ۽ پوءِ آسمان جا تارا هيٺ لهي اچن ها....
منهنجي دل جي ٿڌي دنيا ۾ آس جو ترڪو هجي ها ۽ مان
زندگيءَ جي ڌارا جي تيز گتي محسوس ڪريان ها....“

هوءَ ٺهڪ ڏيئي رهي هئي....

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هنجي ڳل ٻڌي مونکي هڪ ٻي ڳل ياد اچي رهي هئي اسٽيلا اسڪوُرا جي ڳل....

مان هانگڪانگ کان "ايشيا" جهاز ۾ موٽي رهي هيس هوءَ منهنجي ڪيبن ۾ هئي.... عزيز دوستن سان موڪلائيندي ڪلاڪ ڏيڍ بيهي بيهي مان ٿڪجي پيئي هيس ان ڪري ڪيبن ۾ اچي مان ليٽي پيس پنهنجي برٿ تي.... مون کي ليٽندو ڏسي هوءَ کلڻ لڳي....

"ها.......ها.......هي.......هي.......جهاز ۾ ڇا ليٽڻ آئي آهين؟" مون گهٽين کي ٿي کلندو ڏٺو هو.... کلڻ وارين جا چهرا.... اکيون ۽ چپ به .... ڪنهن جون اکيون به کلنديون آهن ته ڪنهنجا صرف ڏند!

پر هنکي کلندو ڏسي انگلينڊ جي ڪنهن رئيس جي باغ ۾ بهار ٽڙيل گلاب ياد آيو....! گلاب- جو ايترو تازو ايترو موهيندڙ ۽ ايترو گلابي هو جو ڪوبه گلاب تازگيءَ ۽ رنگت ۾ هن سان برميچي نه ٿي سگهيو- هنجو چهرو سوني گلاب جيان هو- آهو چهرو اهڙو روشن هو ۽ هنجا وار اهڙا ڪارا جو کلڻ مهل جڏهين آهي وار مک تي ڊٺي پيا ته ائين پئي لڳو ڄڻ سج تي ڪنهنجو پاڇو پيو لهرائي!

هانگڪانگ ۾ هوٽلون گهمي ۽ راتين واريون پارٽيون ڪائڻ ڪري مونکي سستيءَ ۽ ننڊ پئي گهيريو- منجهند جو به ماني کائي مان اچي آهليس- هنجو برٿ منهنجي برٿ جي هيٺان هو- ٻئگ مان ڪجهه ڪڍي مون ڏانهن وڌائي هن چيو، هن فراڪ تي پئي هٿي ڏينديءَ؟ مون "ها" ڪري

ڪانئس پڇي ورتا. هوءَ ٻاهر هلي ويئي. ڪيبن ۾ چار ڄڻيون هيونسين. سامهون مٿئين برٿ تي هڪ پنجاپڻ هئي جا دهلي جي لامنسٽريءَ ۾ ڪنهن وڏي عهدي تي هئي. هن مونکي ۽ ڪانئيندڙ پنهنجپائيءَ سان چيو، "هنجو ڪم ڇو تي ڪرين؟ تون اچا هانگ ڪانگ مان نئين چڙهي آهين. اسين هن ڪي بمبئيءَ کان سنگاپور، آتان کان هانگ ڪانگ ۽ جپان تائين ڏسندا آيا آهيون.... ڇوڪري اصل ويل آهي.... اصل چٽ مئدان!"

پنجاپڻ جي هيٺان جيڪا وڏوا سنڌياڻي ويٺي هئي، سا منهنجي ڳالهه ٻڌي پيلي تي ويئي! (مون جيان هوءَ به هانگ ڪانگ مان ئي چڙهي هئي)

رات جو ڀڪچر ڏسي موٽيونسين ته ڪيبن ۾ گهڙڻ سان انٽيمينٽ پرفيوم جي سرهاڻ ويڙهي ويئي. اسانجو سڄو بدن نڪ ٻڌجي ڀاڻکي معتبر ڪرڻ لڳو.

اندر اسٽيلا سنيري رهي هئي.

سميڊا (پنجاپڻ جو نالو) عجيب انداز سان مشڪيو. اسٽيلا ٻاهر ويئي ته سميڊا ٺهڪ ڏيئي چيو، "ڪلئوپٽرا!" مون چيو، "سميڊا! جيڪڏهن ايجپٽ جي راڻي اسٽيلا جهڙي هئي ته ويچاري سيزر يا انٿونيءَ کي کهڙو ڏوهه ڏيئي سگهبو!"

سنڌياڻيءَ منهن تي ڪري چادر وڌي! صبح جو نيرن کائي آياسين ته اسٽيلا مون ڏانهن منهن ڪري چيو "شاپنگ ڪرڻ هلنديئي؟" مون چيومانس "مونکي ته ڪجهه به وٺڻو

ڪونهي. توکي شايد ڪجهه ونڊو هجي ته پيل هل."

شاپڪيپر اسٽيلا کي ڏسي گنڀير تا سان اٿي بيٺو. هو چپ چاپ اٿين ڪڙو هو جيئن حيدرآباد دکن ۾ سالازار ميوزم ۾ رکيل سنگمرمر مان تراشيل اٽالين جوان جو ڪو بت آهي! هنکي ڏسي مسلمان کي زاليخا وارو يوسف ياد اچي ها ۽ هندوءَ کي رتيءَ جو پتي ڪامديو!

پر اسٽيلا نه هن جي سونهن ڏانهن ڏٺو ۽ نه هنجي گنڀيرتا جي ڪا پرواه ڪئي! هوءَ سڌو سئمنگ ڪاسٽيوم وارن هئنگرس ڏانهن ويئي ۽ انهن کي اٿلائي پٿلائي ڏسڻ لڳي. هڪ چهچ سائي رنگ جو ڪاسٽيوم کڻي هوءَ ڊريسنگ روم ۾ ويئي ۽ ڪپڙا بدلائي ڪاسٽيوم پهري ٻاهر آئي. هوءَ پنهنجي ڪليل ڳچيءَ ۽ ڪلهن تي هٿ گهمائڻ لڳي.

مونکي لڳو ته هوءَ ان اٽالين جوان کي چيڙائي رهي آهي! هوءَ اکين جي ڪنڊن مان هنجي چهري تي لهندڙ چڙهندڙ ڀاون کي ڏسي رهي هئي .... جوان جي منهن تي واري واري سان دک.... حسرت ۽ لالسا جا ڀاو اچي وڃي رهيا هئا ۽ هنجي اکين ۾ هڪ گهڙيءَ گهايل هرڻيءَ واري نگاه تري رهي هئي ته ٻيءَ گهڙيءَ ٻگهڙ واري چيندڙ ڦاڙيندڙ نگاه!

اسٽيلا جو مک ۽ سائو ڪاسٽيوم اٿين لڳي رهيو هو جيئن ڪو ايراني طوطو آهي.... چهچ ساوا کنڀ ۽ ڳاڙهي سهڻي چهنب! شاپڪيپر ٻئي ڏيئي ڪيٽ ۾ چيزون ريڙهڻ لڳو .... شيلا شيشي مٿان پٿسا ڦٽا ڪيا ۽ ڪپڙا کڻي هلي آئي!

معميتا پڌايو ته شروعات ۾ هوءَ ان شاپڪيپر تي مهربان

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هئي. هاڻ ڪئپٽن جو پاڪ ڪوليو اٿس. صبح جو سويل مان ڊيڪ تي هلي ويندي هيس. ڪي ڪرسٽانس ويٺيون هونديون هيون.... ۽ مان پاڻيءَ جي لهرن تي افق جا رنگ ناچ ڪندا ڏسڻ ۾ محو ٿي ويندي هيس! سمنڊ جون لهرون.... آڪاش جي نيلاڻ....۽.... سونهري رنگ، جهازن جي چرپر ۽ چوڌاري ماٺت....! فضا ۾ هڪ قسم جو خمار پرجي ويندو هو ان وقت.

سورج اڀرڻ تي هو ته مان هيٺ لهڻ لاءِ اٿيس. اوچتو ڏٺم اسٽيلا ڪٿان اچي رهي هئي! مان بلڪل سندس سامهون هيس پر هن مونکي ڏٺو به ڪين! نيم بيهوشيءَ ۾ هوءَ جهومندي لٿي ۽ هلي وئي! ڪيس پلين ڳلن وارو ڳائون پيو هو. ائين لڳي رهيو هو ڄڻ ڪا اپسرا راهه ڀلجي ڌرتيءَ تي ڀٽڪي رهي آهي.

ستن ڏينهن بعد شام جو جهاز سينگاپور پهتو. اتي هڪ ڏينهن لاءِ ترسڻو هو.

ٻئي ڏينهن شام جو واپس موٽياسين. گهڻو ڪري سڀ مسافر ڊيڪ تي ئي هئا.... ڪي ڳاڙهيون سايون ڪاغذي نوڙيون جهلي بيٺا هئا ۽ ڪي رومال لڏائي رهيا هئا.... جهاز جي ڊاڪ مٿي ڪڍڻ لاءِ حق تي ڪوليائون ته اسٽيلا ڊوڙندي آئي.... سندس پٺيان ٿي جوان هئا.... هر هڪ ڪـي هٿ ۾ دفتريءَ جي ڊگهي پيٽي هئي....

اسٽيلا هٿ مٿي ڪنيو ۽ واڪو ڪري چيو ”پليز وويٽ“ هوءَ ڊاڪ تي چڙهي رهي هئي ته مٿي بيٺلن مان ڪن ”ها ها“ جو ڪليل آواز ٻئي ڪيو ۽ هيٺ بيٺلن مان ڪن سيٽيون

پئي وڃايون.

اسٽيلا جي پٺيان اسين ٻه ڪيبن ۾ گهڙياسين. هن گهڙندي فخر وچان چيزون ڏيکاريون. هڪ پيٽي ۾ ٽوپلا هئا.... ٻيءَ ۾ جتيون ۽ ٽينءَ ۾ پلاسٽڪ جا گل....

هوءَ انهن چيزن ڏانهن ترڇيءَ جي هڪ عجيب نگاهه اڇلي رهي هئي.

سميڏا طنزي مشڪ مشڪي رهي هئي. اسٽيلا هڪ ٽوپلو ڪڍي ڏاڍي پاسي واريءَ ٽنڊ تي رکيو. سنڌياڻيءَ ڊگهو ساهه کنيو ۽ آهستي آهستي سنڌيءَ ۾ چيو، ”چري! ڏاڍي چاڻ تي ۽ وٺي چاڻ تي اڇي!“ ڪولمبو ۾ ٻه ٽيڪ اٿين ٽيو.... شيلا ۽ پٺيان جوان.... جوانن جي هنن ۾ ڊٻا ۽ پيٽيون.... پيٽين ۾ فراڪ .... ۽ فراڪ تي ليس ۽ گل!

”اسٽيلا! پر تون هيتريون شيون ڪسٽمس مان لنگهائيندينءَ ڪيئن؟“ مون پڇيو.

هوءَ ڪلڻ لڳي. ”تون سنڌياڻي جو ساڻ آهين؟ مان اڪ پيٽيئنديس ۽ ڪسٽمس آفيسر مونکي ڇڏي توکي پڪڙيندو!“ ٽيو ٻه اٿين.... هوءَ پنجن منٽن اندر سيني پيٽين سوڌي ٻاهر هلي ويئيءَ مان ٻن ٻئگن جي پاسي ۾ پورا پنج ڪلاڪ ڪڙي رهيس، بعد ۾ هڪ ڪلاڪ پيو ٻه جڏهين ٻئگ مان هڪ هڪ چيز ڪڍي آفيسر چنبي ڏسي رهيو هو.

ها.... سو ڳالهه تي ڪير ته هوءَ مرهٽي ڇوڪري وارن ۾ گلابي ربين ۽ اکين ۾ ڪجل پائي هر روز ايراني هوٽل وٽ بيهندي هئي ۽ کلندي هئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ٻه سال پوءِ ٻه ھوءَ ايراني ھوٽل وٽ ڏٺم .... پر ھاڻي ھوءَ ٻيئل نه ويٺل ھئي. سندس پير ۾ ننڍڙو ٻار ھو جنھن کي دوا جي شيشيءَ جھڙي ننڍڙيءَ سوڙھيءَ ٻوتل جنھن ۾ چوُسڻي پيل ھئي ان مان کير پيئاري رھي ھئي. خبر ناھي پاڻيءَ کي کير جو رنگ ڏنل ھو يا کير کي پاڻي ٻڻائڻ جو يتن ڪيل ھو!

ٻالڪا جون ننگون ٻانھون ايتريون سنھڙيون ھيون جو جڏھين ھوءَ چري پري تي تڏھين ڪيئين جھان ڏمي لڳي. ھنجي ننڍڙي سوڙھي منھن ۾ اکيون تمام وڏيون پئي لڳيون چڻ آھو منھن انسان جو نه پر ڪنھن ڏيڏر جو ھو! ٻالڪا پنھنجي ماءُ جي گناھ جيان ننگي ٿي ھئي! بعد ۾ مون ھنکي وڌندو ڏٺو .... رلندو ڏٺو .... ۽ پننڊو به ڏٺو!

دھليءَ ۾ ڪانفرنس ٿيڻي ھئي جنھن جي سلسلي ۾ مان ۽ منھنجي ھم پيشور ساھيڙي پتلي ويئون ھيوسين. شام جو ھڪ نماءَ تي وچي رھيون ھيوسين تہ اسانجي پير ۾ ھڪ سترھين ارڙھين ورھين جو نينگر ڪار مان اچي لٿو.

ھنکي ڏسي، مان ٻيھي ويس!

پتليءَ سمجھيو تہ مختلف جنس جو حسن ڏسي مونکي ھن عمر ۾ ڪو دورو پيو آھي، ھوءَ کلڻ لڳي، ”ساجھر ٿي پاڻ سنڀالين ھا تہ ڍرڪندي عمر ۾ اھڙي حالت نه ٿئي ٿي ھا!“ ھن منھنجي منھن اڳيان چپٽي وڄائي مونکي سجاڳ ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي.

پر مان الائي ڪٿي پھچي ھيس .... ”مون ھنکي ڏٺو

آهي؟ ڪٿي؟" بجليءَ جي چمڪي جيان مونکي ايشيا جهاز ياد آيو ۽ ياد آئي جهاز جي ڪليوپترا اسٽيلا! پتليءَ مونکي ٻانهن کان پڪڙڻ جي ڪوشش ڪئي پر مان هن جوان وٽ پهچي ئي ويئي هيس.

"ايڪسڪيوس مي ينگ ٻواء! آر يو ان اينِي ووي ڪنيڪٽيڊ وٽ مس اسٽيلاسڪورا؟" مون چيو.

(Excuse me, young boy. Are you in any way connected with Miss steela squara?)

واء؟ آفڪورس! شي از ماء مدر. يو نو هر؟ شي از رائيٽ هيئر ان دي ڪار.

(Why? of course! She is my mother. You know her? She is right here in the Car!)

هو ڪار ڏانهن وڌيو ۽ مان به ساڻس وڌيس. اڏادي دل ٽي ته پڇانس "هو از يوئر فادر؟ دي اٽالين شاپ ڪيپر آر دي ڪئپٽن؟"

(Who is your father? the Italian shopkeeper? or the Captain?)

پر پاڻ کي روڪي ورتم.

ڪار ۾ اسٽيلا ويٺي هئي. امپالا ڪار ۾! ڪيس ڳاڙهي بخمل جو ڪرٽ پيو ٻه. هوءَ جوان جي ماءُ نه پيڻ لڳي رهي هئي سا به جاڙي ڀيڻ!

جوان جي منهن تي ماءُ جي غلطيءَ يا گناهه جي احساس جو پاڇو نه بلڪ فخر جو چمڪو هو.

اسٽيلا مونکي ڏسي ڪلهيو ”تون ٻڌي ڇو ٿي ويئي آهين؟ ايتري ۾ ها .... هـا .... هئه .... هئه .... هي .... هـي .... !“ ۽ هنجو چهرو ٽڙي پيو .... سوني گلاب جيان!

دائمي پياس دائمي تلاش

منهنجو نالو: ائمبيسيڊر، منهنجو بدن: ڏ گهو ۽ چلڪندڙ، منهنجو رنگ: ڀورو ۽ ڪارو، منهنجون اکيون: گول ۽ چمڪندڙ، منهنجو هلڻ: جهڙو ڪونج جو اڏڻ، منهنجو روپ: لڀائيندڙ — پر مان انسان نه آهيان.

اِنسان نه آهيان، اها نهايت سٺي ڳالهه آهي. چاڪاڻ ته انساني مشين کان مون واري مشين گهڻي بهتر آهي. منهنجي مشين ڪڏهين ڪڏهين ڪنهنجي شرير کي ضربيندي آهي. پر انساني مشين سرير اندر سمايل ڀاونائن کي چيريندي ڦاڙيندي آهي ۽ معصوم احساسن کي گهڻي، پوساڻي، تڙڦائي ماريندي آهي.

سامهون ٿي ڏسو: ننڍڙو ڪتڙو برسات ۽ هوا جي ڳڏيل حملي کان بچڻ لاءِ پاڻکي سوڙهو ڪري هن دڪان جي ٻاهران ڏيوڍيءَ ۾ ڪروندڙو سروندڙو ٿيو ويٺو هو. مالڪ گهڙندي ئي کيس هڪ لت ڏڪاءُ ڪئي ۽ نوڪر مالڪ کي خوش ڪرڻ لاءِ کيس لت سان ٿي ڪري پري ڦٽو ڪيو آهي! ننڍڙي جان درد وچان ڪيڪرائي رهي آهي ۽ پرسان بيٺل ماڻهو مشڪرائي رهيا آهن.

منهنجي ننڍڙي مٽو به اٿين ٿي ڪيڪرائي رهي هئي. هنجي دل رکي رکي ڦٽڪي ٿي ۽ هوءَ روئي ٿي ڏني.

اوهين مٽوءَ کي نه سڃاڻو؟ اڙي هوءَ منهنجي مالڪ جي ڪنڪي آهي. امتحان ۾ ناپاس ٿي آهي. ان ڪري روئي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ويني. سندس روڏن ۾ هڪ قسم جي بيڪسي آهي. بيڪسي جا زخميل احساسن مان پيدا ٿيندي آهي.

”بي حياءِ! بد ذات! ڪميڻي! گهڻا دفعا چيو ٿيمانءِ ته آهستي ڳالهاءِ؟ هينءَ گلو ڇو ٿي ڦاڙين؟؟“

موت ۾ موهنيءَ اچان به وڏو ڪڙڪو ڪيو، ”ٻاهر ڏيان اهڙي گهر کي! مورڳو ئي گلو پيو گهٽجي هتي!“ هن هٿ ۾ جهليل ٿالهي ميز تي ڦٽي ڪئي.

لعلچند ڏند ڪرٽڻ لڳو. هن ميز تان ٿالهي کڻي، زور سان پري پٽ تي اڇلي. پوءِ ڪرسي تان اُٿيو. اندر ڪمري ۾ وڃي ڪوٽ ڪنيائين. ڪوٽ ۾ ٻانهن وجهندي ٻاهر آيو ۽ ڊرائيور کي سڏ ڪيائين. پيو دفعو وڏي آواز سان چيائين، ”گرڌاري! گاڏي ٻاهر نڪالو.“ ٻاهريون در اُچل سان بند ڪري ٻاهر نڪري اچ وڃ ڪرڻ لڳو. ڪار گراج کان ٻاهر آئي ۽ هو چڙهي روانو ٿي ويو.

ساري رات موهني ان جهڳڙي جي ڪوڙاڻ محسوس ڪندي، ڪراهيندي رهي. ساري رات لعلچند غصي جي زهر کي پيئندو بازاري عورت جي جسم سان کيليندو رهيو.

ائين هميشه ٿيندو رهيو آهي.

اوهين سمجهندا هوندا ته لعلچند ناريءَ جي سرير سان کيلڻ جو شوقين آهي پر حقيقت ڪجهه ٻي آهي. هو هڪ چڏي ٻي، ٻي چڏي ٽين، ٽين چڏي چوٿين، ائين استريءَ جي جسم کي ٻهلائيندڙ سامان جيان ڪتب آڻيندو رهيو آهي. سامان، جو بدلائي سگهبو آهي. ريڙهي سگهبو آهي ۽ ڦٽي

سگهيو آهي. پر اُئين هو ان لاءِ نٿو ڪري ته هن کي ان راند جو شوق آهي، پر انهيءَ ڪري جو کيس ڪو بدلو چڪائڻو آهي. هنکي شايد استري ذات کان نفرت آهي. يا شايد هو ڪنهن چيز جي تلاش ۾ آهي. اها تلاش کيس رنگن ۽ وستـرن سـان لپٽيل عورتن جـي درن تـي پٽڪائيندي رهي ٿي.

اُئين به ٿي سگهيٿو ته هنجي دل ۾ ڪو گهرو خال هجي. خال- جنهن کي پرڻ لاءِ هو در در پنندو رهي ٿو.

انسان جي هيءَ ڪهڙي اترپٽي آهي؟ هـيءَ ڪهڙي بکـ آهي جا سمجهه سان سينگاريل انسان کـي بـه رلائيندي رهي ٿي.

لعلچند هميشه استريءَ کي نيچ ۽ ڪميڻي سڏيندو آهي. پر هر استريءَ وٽ ويندي هو پنهنجو درجو هيٺ، گهڻو هيٺ ڪيرائي ڇڏيندو آهي! ”تون منهنجي راڻي آهين. تنهنجون لتون منهنجون اکيون....“ اُئين ۽ اهڙو ڪجهه چوندو آهي هو ان وقت.

قدرت پرش سان هيءَ ڪهڙو نه عجيب مذاق ڪيو آهي جڏهين هو استريءَ کان جدا ۽ پري آهي تڏهين هو پاڻکي مٿي ۽ استريءَ کي هيٺ پيو سمجهي پر جڏهين هو استريءَ جي ويجهو آهي تڏهين ڪهڙي نه ڪلڻ هاب نموني ۾ هـو ان اڳيان پيش ٿو پوي!

هينئر نه - پر جڏهين موهنيءَ هن گهر ۾ قدم رکيو تنهن کان به اڳـه لعلچند جـو اهـو حال هـو. موهنيءَ کـي فقط

لعلچند جي نالي ۾ جڳهه هئي. باقي هنجي تجوڙيءَ ۽ هن جي دل ۾ ڪيس ننڍڙي ڪنڊ به نصيب نه ٿي. لعلچند جي آمدني ڪافي ويڪري آهي، خرچ ڪرڻ مهل سندس دل جون ديوارون رڙهي، ڪيس ڪشاده دل ۽ سخي بڻائينديون آهن پر جڏهين موهني هٿ ڦهلائيندي آهي تڏهن لعلچند جو من سسي سوڙهو ٿي ويندو آهي.

آدر بدران اپمان، ڳالهه ونڊڻ بدران گاريون، همدرديءَ بدران ننولي، پيار بدران ڇڙبون، ڀڏندي ۽ سهندي موهني هڪ نئر ۽ نادان ٻار جيان ٿي پيئي آهي. هنجي من ۾ ڦهلجڻ جي شڪتي ئي ڪانهي. هنجي استري- هرديه جي ممتا ڦٽل ڳوٺ جي کوه جي پاڻيءَ جيان گندي ۽ نڪمي بڻجي پيئي آهي.

ننڍڙيءَ مدوءَ جڏهن ڪان اکيون کوليون آهن، ماءُ جي اکين ۾ گهري اداسي ئي ڏٺي اٿائين. موهنيءَ وٽ ممتا آهي پر سندس ممتا جو ڪرڻو اونداهي گهيري ۾ ويڙهيل آهي. پتني بڻجي هنجي پيار جي پياس جيئن جو تيئن رهجي ويئي آهي. ان ڪري جنني بڻجي هوءَ ٻئي جي اڄ لاهڻ ۾ ڪنجوس تمام ڪنجوس ٿي پيئي آهي.

مدوءَ ۾ جڏهين ٿوري ڪجهه سمجهه آئي ته هن ڏٺو ته گهر روبي پڃري ۾ طوطي طوطو هڪ ٻئي جا ڪنب چني رهيا آهن. شروعات ۾ مادي گهٽيل ۽ ٻوساٽيل ريهون ڪندي هئي پر پوءِ هوءَ کليل آواز ۾ ڪيڪون ڪرڻ لڳي. نر پنهنجي هٿ سان حملو ڪندو هو ۽ مادي پنهنجي زبان

سان. انهن ٻنهي جي حملي جي وچ ۾ مدوءَ جو ننڍڙو من هو، اُن من ۾ ڪي احساس هئا، احساس جي حملي ڪري زخمجي پيا هئا.

”بابا مون سان ظلم ڪري ويو. موهني ته ڪا زال آهي؟ رڍ جهڙو عقل ۽ ڪانءُ جهڙو آواز! مونکي ته پهرئين ڏينهن کان ئي ڪانئس نفرت آهي.“ لعلچند پنهنجي دوست کي چئي رهيو هو ۽ مدو مون وٽ اڳيان ويٺي هئي ۽ پيءُ جو چوڻ ٻڌي رهي هئي.

ٻالڪ جو جنم ڪيئن ٿيندو آهي، کيس معلوم نه هو. پر انسان جي جنم - جات ٻڌيءَ سان هن محسوس ڪيو ته هوءَ نفرت جي پيداش آهي. ”مان پيار مان نه بلڪ ڌڪار مان ڄائي آهيان.“ مدوءَ جي دل روئي ڏنو. هنجو هٿ ڪنبڻ لڳو. هن ڏڏندڙ هٿ منهنجي بدن سان ڪٽي چنبڙايو. سندس دل جو آواز هٿ مان لنگهي مون تائين اچي پهتو. هنجي دل ڪيڪرائي رهي هئي.

ائين ئي هوءَ ڪيڪرائيندي رهي آهي. منجهيل ۽ اُلجهيل من ڪٽي هوءَ طوطي - طوطي جي ڇهڻ ۽ ڪنهن بابت سوچيندي رهندي آهي. جنهن ڪري بار بار امتحان ۾ ناپاس ٿيندي آهي.

* * * * * *

لعلچند جو پتا رامچند وڪيل هو. وڪيل، جو سچ ۽ ڪوڙ کي لفظن جي جار ۾ ڦاسائي ڦٽڪائيندو آهي. سچ ڪوڙ ٻئي پيا ڦٽڪندا آهن. ويچارو سچ ائين ڦٽڪي ڦٽڪي

۽ لچي لچي اهڙو ڪمزور ٿي ويندو آهي جو گهڻو ڪري ته مري ئي ويندو آهي. جڏهين نه مرندو آهي تڏهن سندس صورت بدلجي ويندي آهي. ڪوڙ به انهين باجوابـون ڪيلي پنهنجي صورت بدلائـيندو آهـي پر اوُ سڇي ۽ ڦنڊي پوندو آهي. لفظن ۽ اکرن جي هير ڦير ڪيس بود ۾ آڻي ڇڏيندي آهي ۽ پوءِ انصاف دوکو کائي وهندو آهي. ان کي سچ ڪوڙ ڀاسندو آهي ۽ ڪوڙ سچ.

ها ـ سـچ ۽ ڪوڙ جي صورت بـدلائڻ ۾ وڪيل جيترو ئي ڪامياب ويندو آهي اوترو ئي هو ڏنوان بڻجندو آهي. رامچند ان ڳالهه ۾ ڪامياب ويو هو ان ڪري ڏنوان هو.

جڏهن هو ڪنوارو هو تڏهن دهل تي ڏونڪو هڻي هوڪو ڏياريو هئائين ته مان مفت ۾ ڇوڪري وٺندس. ساڙهي بـه پنهنجي موڪليندس.

اوهين چوندا ته ڪهڙو نه فراخدل انسان هو! پر مان چوندس ته ڪهڙو نه سوڙهي دل وارو آدمي هـو! هن شرط وڌو هو ته ڇوڪري تمام سهڻي هجي. اوهين چوندا ته باقي ويچارو اها گهر به نه ڪري ڇا؟

پر اوهان کي خبر نه آهي ته وڪيل صاحب پاڻ ڪهڙو نه بدصورت انسان هو. اٺيي ڪاري چمڙي، ٿلها چپ، حد کان زياده ويڪرو وات، ڪنن تي برسات ۾ آپريل گاه جيان وار، اکيون پينل ۽ ڏند ٻاهر نڪتل!

هو ڪنهن سهڻي ڇوڪريءَ تي مهرباني نه ڪري رهيو هو، جو ڪيس فراخدل سڏيون. هڪ پاسي مرد جو تجوڙيءَ

وارو خزانو هو ۽ ٻئي طرف عورت جو جسم وارو خزانو، ان حالت ۾ وڪيل صاحب جو طرف وٺي ساڻس فراخدل ۽ مهربان هئڻ واريون صفتون لڳائڻ ٺيڪ ڪونهي.

خير .... وڪيل مهاشيہ کي ڪنوار ملي، ڪونج جهڙي ڪنوار، ڪوڏن جهڙي ڪماري. جوڙو ائين هو جيئن سنڌ جي باغ جو سڳنڌي گلاب جو گل ۽ تيڏي اک سان نهاريندڙ ڪانءُ!

ها، ماڻهن ٻئي چيو ته هيءُ گل ۽ ٻوٽڙو پورڻما ۽ اماس جو ميلاپ آهي. پر گل ۽ ٻوٽڙو جي وچ ۾ رس ڀريو سنبنڌ آهي، اماس وٽ ٽمڪندڙ چمڪندڙ اڻ ڳڻيا تارا آهن. ان ڪري هتي گلاب ۽ ڪانو جي تشبيهہ ٺيڪ آهي.

وڪيل صاحب پاڻ لاءِ ڏوورني خريد ڪئي ۽ ڏوورني لاءِ مونکي خريد ڪيو هو. ان رات اسين ٻئي سينگاريل هيوسين. مان ۽ ڪنوار. گلن ۽ هارن سان سينگاريل.

رامچند اسان ٻنهي جو مالڪ هو. هو پر ۾ ويٺل ڪنوار ڏانهن نهاري رهيو هو ۽ پنهنجي ڀاڳ کي ساراهي رهيو هو. ڪنوار نہ موڏانهن تي نهاريو نہ گهوٽ ڏانهن. هوءَ پنهنجي قسمت ڏانهن گهور ڪري نهاري رهي هئي. ۽ مان هنن ٻنهي کي ڏسي رهي هيس. انَ وقت ئي مونکي خبر پيئي هئي تہ انساني مشين ۾ ڪا زبردست خرابي آهي.

جڏهن بہ وڪيل صاحب پنهنجي ڪنوار کي ڇهندو هو، ڪنوار جي اکين مان ڏڪار ٽپڪي پوندو هو. هوءَ اهو ڏڪار ڇپن کي ڇڪ پائي گهي ويندي هئي. پر ڪجهہ بعد

آنکي ڪيڏانهن ڪندي هئي، سا خبر نہ اٿم۔ ٻڌو اٿم تہ ڪلپاڻڪاري مهاديو بہ هڪ دفعو زهر پيتو هو۔ پر نقصان ٿيڻ جي ڊپ وچان هن اهو زهر پيٽ ڏانهن موڪليو ئي ڪين. ڪنٺ ۾ اٽڪائي ڇڏيائين. هيءَ ڪنوار بہ خبر ناهي هيترو سارو زهر ڪيئن هضم ڪري ويندي هئي.

هندستاني سنسڪارن ۾ پليل هئي سشيلا. هنکي ان ڪنور نيم جي ڄاڻ هئي تہ پتنيءَ کي هميشہ پتيءَ ڏانهن عزت ۽ شرڌا سان نهارڻو آهي. پر هوءَ ائين ڪري نہ سگهي. هنکي پتيءَ کان نفرت هئي.

”ڇا ڇيئہ؟“ پتني ائين ڇئي نٿي سگهي. ائين ڇوڻ جو ڪيس بنهہ حق ڪونهي؟ پتي آهي.... ان ڪري بس ڪيس وٺڻ ئي گهرجي؟

اوهين اهي آپديش انڪري ٿا ڏيو ڇاڪاڻ تہ اوهانجي ڌارڻا غلط آهي. اوهان جي ڌارڻا آهي تہ سنسار جا سڀ پدارٿ ٻن نمونن جا آهن:- ماٽيندڙ ۽ ماڻجندڙ. اوهان غلطيءَ وچان استريءَ کي ٻين چيزن سان گڏ ماڻجندڙ پدارٿن جي ياداشت ۾ ڪري ڇڏيو آهي. اوهانجو سماجڪ سرشتو، اوهانجا اخلاقي نيم، اوهانجي ڪورٽ جو قاعدو، اوهان جي وهنوار جي ريت، سڀ جو سڀ، ان ڌارڻا جي آڌار تي گهڙيو ۽ ناهيو ويو آهي. اهو ئي حساب لڳائي اوهان استريءَ کي نديو ۽ ساراهيو آهي.

پر استري مون موتر جيان ٿورو ئي آهيءَ مان مشين آهيان، صرف هڪ مشين. مونکي پيار ڪرڻ يا ڌڪارڻ جو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

حق نہ تو ملي سگهي پر سشيلا کي اهو حق ملي سگهي ٿو، چاڪاڻ تہ هن ۾ پراڻ آهن ۽ هنجي پراڻن کي پنهنجا احساس آهن.

سشيلا کي پٽ ڄائو. استريءَ جي جيون ۾ اها گهڙي۔ گهڙي جڏهين هوءَ پهريون دفعو پاڻ مان هڪ ٻي هستي سرجن ڪندي آهي، نهايت ئي شڀ آهي. ان وقت هنجي هردي جي آنند جو ٿاه پائڻ مشڪل آهي.

سشيلا ٻار کي پنهنجي گود ۾ کڻڻ چاهيو. ٻالڪ هن اڳيان آندو ويو. هنجي هردي جي ممتا آتاولي هئي. هن جي سموري هستي ممتا بڻجي ٻانهون ڦهلائڻ لڳي.

ٻالڪ گود ۾ کڻي، سشيلا ڏٺو: لعل سا ڳيو جهڙو رامچند! ساڳي اٿيي ڪاري چمڙي، ساڳيو ٿلهن چپن وارو ويڪرو وات! سشيلا جي ممتا ۾ ڪسارو سواد هلي آيو.

استري سمپورڻ روپ ۾ جڏهين پنهنجو پاڻ ڪنهن کي ارپڻ ڪندي آهي تڏهين ئي ڪيس آنند ملندو آهي. سشيلا جي پياس ٻجهي نہ سگهي. هوءَ پتني هئي پر هن نہ پتيءَ کي پيار ڏنو ٿي ۽ نہ کانئس پيار ورتائين ٿي.

رامچند کي ائين لڳندو هو ڄڻ سشيلا استري نہ بلڪ هڪ ڪچٿون آهي جنهنجا سڀ انگ اندر سمايل آهن، بس، سندس پتني ئي ڏسڻ ۾ اچي ٿي. پتني-جا پتر آهي، سخت ۽ ڪئور پتر. اهڙي پتر کي هو ڇا ڪري؟ هن شراب کي پيار ڪرڻ شروع ڪيو.

استري جڏهن ماتا بڻجندي آهي تڏهين سندس ساري

هستي هڪ ٿانءُ ٻڌجي پنهنجو سمورو سنيهه جل ٻالڪ مٿان هاري ڇڏيندي آهي. سشيلا ماتا هئي پر هنجي هردي وارو ٿانءُ اونڌو ٿي نہ سگهيو.

سشيلا سمندر جيان هئي. سمندر ـ جنهنجي ڪناري تي ويهي بہ ڪو پنهنجي اڃ ٻجهائي نہ ٿي سگهيو.

لعل پاڙي ۾ ڪشن جي ماءُ ڏسندو هو. هن جي اکين مان ممتا جو جهرڻو پيو وهندو هو. ان جهرڻي ۾ هنجي دل سنان تہ ڪري ٿي نہ ٿي سگهي. هو ڊوڙي پنهنجي ماءُ وٽ ايندو هو پر ڪيس ائين لڳندو هو ڄڻ هنجي ماتا واري جهرڻي ۾ پاڻي ئي ڪونهي!

ناناڻي گهر هو پنهنجي ماسات پڳوان کي ڏسندو هو ـ هنجي ماسي ڪملا جڏهين پنهنجي پٽ کي ڳنيون ڪري ڪارائيندي هئي تڏهين سندس سنيهہ جهولنڊڙ وڻ جيان لڳندو هو. لعل پنهنجي ماءُ جي گود ۾ اچي وهندو هو. پر ڪيس ائين ڀاسندو هو ڄڻ هنجي ماءُ پيار روپي وڻ ۾ تازا ۽ چڪنا پتا ڪونهن. اتي ڪيس سرءُ ۾ ڇڻندڙ پنن جي ڪڙ ڪڙ جو آواز ٻڌڻ ۾ ايندو هو. لعل آتان اتي ڀڄي ويندو هو.

ائين ئي لعلچند ڀڄندو رهيو آهي. هنجي ڪلپنا ۾ استريءَ جو موهڪ ۽ ڪلياڻڪاري روپ اچي ئي نہ سگهيو آهي. هر استريءَ ۾ ڪيس استريءَ جي روپ جو فقط هڪ ٽڪر ڏسڻ ۾ اچي ٿو ۽ ان ٽڪري کان ڪيس نفرت آهي.

هو استريءَ ڏانهن وڌي ٿو، نہ پيار ڪرڻ جي ڀاونا کڻي، پر پنهنجي بڪم مٿائڻ جي اڇا رکي. هو استريءَ کي

ٻانهن ۾ جهلي ٿو، نه ڪنهن ڪومل انگ جي سپرش جو آنند پائي گدگد ٿيڻ لاءِ پرڪنهن اڇڪندڙ شرير کي مروڙي ۽ نپوڙي ان مان مزو وٺڻ لاءِ. هڪ استريءَ کي ڇڏيجڏهين هو ٻيءَ ڏانهن ويندو آهي تڏهين پهرين استريءَ جو حسد ۾ جلڻ يا تڙڦڻ وارو خيال کيس خوشي ڏيندو آهي، خوشي-جا انسان کي هميشه اڃايل رکندي آهي، هميشه پياسو ۽ اترپت ڇڏي ويندي آهي. ●

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

منهنجي ناني

ميٺگهي! او مينگهي! آئـي مينگهي! پريان سڏ پڌي اسين ڊوڙندا هئاسين ۽ نانيءَ کي هٿ کان وٺي پنهنجي گهر وٺي ايندا هئاسين.

هيرآباد جون گهٽيون هيون لڳ ڀڳ ساڳيون. ان کري ناني اڳيان يا پنيان، ڪنهن گهٽيءَ ۾ گهڙي، منجهي، وٺـي منهنجي ماءُ کي ”مينگهي مينگهي“ چئي سڏ ڪندي هئي.

منهنجي نانيءَ کي اوهان مان گهڻا ”گوپال ماءُ“ جي لقب سان سڃاڻندا هوندا. ڪي شايد هاسي يا آسر نالي سان به سڃاڻندا هجنس پر اسين کيس ”پاپي“ ڪري سڏيندا هئاسين.

پيرن ۾ روغني سليپر، ڪارن تڪڙن وارو گاڙهو پڙو ۽ ڏائي ڪلهي وٽان پيڙن وارو ململ جو چولو پهري، نڪ ۾ ناس چپٽي ڏيئي، پڙي جي ڪنڊ مٺي هٿ ۾ جهلي، ناني جڏهين اسانجي گهر ۾ گهڙندي هئي تڏهين اسين کيس ورائي ويندا هئاسين، ”پاپي! اسانجي گهٽي ميرن جي قبن جي بنهه سامهون ۽ اسانجو گهر ميران اسڪول جي بلڪل لڳو لڳ، پوءِ به تون منجهين ڇو ٿي؟“

رات جو ناني آکاڻي ڪٿندي هئي. اها آکاڻي اسان اڳ ۾ به گهڻا دفعا ٻڌي هئي پر نانيءَ جي آکاڻي ٻڌائڻ جو ڍنگ اهڙو وڻندڙ هوندو هو جو اسين ور ور ڪري ساڳئي آکاڻـي ٻڌائڻ لاءِ زور ڀريندا هئاسين. آکاڻيءَ ۾ گلڙيءَ جي ماٽيجي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ماءُ ڪيس سوڙ هڻي ماري ٿي ڇڏي ۽ پنهنجي سڳي ڏيءُ ڪاٺيءَ گلڙيءَ جي جڳهه تي ساهري موڪلي ٿي ڏئي. گلڙي پکي ٻڻجي وڻ جي ٽاريءَ تي ويهي نوڪرن سان ڳالهائي ٿي:

”نوڪرو! پاڻي ڀرا هئه؟ چي! هان

هنڊ ٻچايا هئه؟ چي: هان
کانا پڪايا هئه؟ چي: هان
راڻي گهمي ٿنگه به ٽنگان ڪاٺي نال؟“

اچا ناني سوال پڇي ته اسين سڀ گڏجي چئون ”چي: هان.“ ناني اسانکي ڏسي کلي ۽ اسين کيس ڀڏي کلون.

ناني‌ءَ جا ڏند سڀ سالم هئا ۽ وار ڏگها ۽ ڪارا هئس. هوءَ مونکي چوندي هئي ته هنهنجا وار سنواري چوٽي‌ڪر. مان ڦٽي کڻي ايندي هئس ته چوندي هئي ”نه ڏيءُ. مان پري جال (ٻڍي زال) ڦٽي چا ڪنديس. نهري ڪڻي ڏي. (آ ڳرين سان وار لسا ڪرڻ)“ سندس ڏگهي چوٽي هٿ ۾ جهلي مان پڇندي هيس، ”پاپي، تون ننڍي هوندي ڏاڍي سهڻي هوندينءَ“ خوشي ۽ فخر منهن تي پکيڙي ناني چوندي هئي. ”ائي، وهانو ڏينهن سڄي امير شاهي گهٽي، ٻتي ڪٽي مونکي ڏسڻ آئي هئي.اصل‌هوڪو پئجي ويو، چي:“ڪنوار ڪا آهي، جهڙو ڏاڙهونءَ جو داڻو! پيڙي ٻڏي ماسي‌جهميءَ جي، مونکي ڪري ڪوه ۾ اڇلايائين. شاديءَ رات‌ٿي ننهن ۽ ناني ڏنم. منهنجي ماءُ پلا وسوڙي، پيڻ جي چئي، مونکي ڪڻي چهن ٻارن تي وڌائين! مڻو جنڊ س! ڪڏ ٻهو ٻار ٻم

گهوريو."

ڪاوڙ ۽ ڏک وچان ناني جو منهن ڳاڙهو ٿي ويندو هو. پر ڪن پل ٿي ڪين گذرندي هئي ته سنيهه ۽ شرڌا سندس دل مان ليئا پائي ڪيس شانت ڪرائي ڇڏيندا هئا. هوءَ ڪومل آواز ۾ چوندي هئي، پر منهنجو ڏٽي ڪو هو، جهڙو ديوتا ڏنئه. مونکي ڪڏهين پٽ تي پير نه رکڻ ڏنائين. پٽ به مون تان گهوريو قربان پيا ويندا هئا، چي: "ڪنوار! ڇا پئندين؟ انگوري يا ترنکي؟ پلا گلابي دارون ۾ مصري وجهي نارڻ رکون؟" مينهن پوندو هو ته ٿڌي ماني ۽ ڪوسا پڪوڙا کائيندا هئا. وني ۾ دارون پيو ٺرندو هو. هڪ پئي ڪي سڏ ڪري اڌ ماني، پڪوڙا ۽ ڏک دارون جو وراهبو هو. هينئر ته ماڻهن مان اهو هڳاءُ ئي هليو ويو آهي.

نانيءَ جي ڪنن ۾ هيترا سارا سوراخ ڏسي منهنجي ننڍي ڀيڻ چوندي هئي، "پاپي، هتي ڪهڙا مٽيا پاتا هئه جو هيڏا ڏونگه ٿي پيا اٿيئي؟" نانيءَ جي من ۾ ڄڻ ڪتڪتائي اچي ٿيندي هئي. کلي چوندي هئي "نڪ ۾ نٿ ۽ بولو، نٿ ۾ ڏانوڻ، ڏانوڻ ۾ سوني ڪنڊي، ڪنن ۾ ڳن، ڪرڪيون ۽ جهوڪ، ڪرائيءَ ۾ سونا ڪنگڻ، پوءِ ڪلهي تائين عاج جون ٻانهيون، وچ ۾ سونيون ڪنگڻيون ٺونٺ وٽ ٻانهن رکيون، ٻانهن-رکيءَ ۾ لٽڪندڙ ڦندڻ، آڱرين ۾ منڊيون، ڇلا ۽ آڱوٺا، پيرن جي آڱرين ۾ بندرا ۽ مٿان ڪڙيون، پازيب، نورا ۽ ڇير، اهي سڀ پائي مان ڪنوار بڻي هيس، ڌيءُ! اڄ جي ڪنوار ته ڪنگڻ ئي پائي ته مرڪي اٿين ٿي

ڇڻ ڪوڙيمل جي گهر جي سڄي ”سهاء“ خريد ڪري ڇاتي اٿس. اسانجي ڏينهن جي ڪنوار، ڪنوار هئي!“

هيترن مٿين جا ناءِ ٻڌي منهنجي پيڻ ته دهاجي ويندي هئي پر منهنجي اڻ تڻ پاڻ وڌي ويندي هئي. ”ٻاٻي، ٻلا وهانو تي پتلون پڌي ڪين پڙو؟“

”پڙا پتلونون ڇا جون؟لکن بجاجيءَ ڪان ڏاجو ڦاڙائبو هو. ڪنوار پائيندي هئي گلبهري جي سوڙهن پاچن واري سٿڻ، زيڪ جو ڪوٽ، اڇيءَ ململ جو چولو ۽ مٿان امبر جي ڳاڙهن پيلن ڇٽن واري چادر.“

منهنجو وڏو ياءُ ڪلي ڇوندو هو، ”ٻاٻي، تون لنگهندي هوندينءَ ته رستي تي ماڻهو ٺي ٻيهجي وينا هوندا؟“

”ڇئين ڇا پيو؟ اسان ميرن جي صاحبيءَ ۾ گجر (گذر) ڪيو آهي. اکڙي ڪڏي نڪربو هو پوءِ ماڻهو ڇيٽو وري ڏوڙ مان ڏسندو؟ وڙي ۽ مان ـــ ٻئي پيهر، ڏاڻن سان مخمل جون ڏوپيون ۽ سليپر پرينديون هيوسين. پر گهر جا مڙسالو ٻاهر ٻاڦ به ڪانه ڪيندا هئا ته ڪو اسانجي ڇوڪر جو پرت تي هلڪو هلندو آهي. مڃاڻ ماريي ميرڪي ڪا سٽس پئجي وڃي، ته ڪڏي نادرشاهي حڪم ته ڇوڪري منهنجي بيگم بڻجي!“

ناني ڇانوري اٿي جو ڇلوءِ گوار دل ڪري ڪائيندي هئي. وراندي ۾ سگريءَ تي ڇلو ڇچائيندي هوءَ سنهڙي منڙي آواز ۾ ڳائيندي هئي:

”عمر مارئيءَ ڪسي ڪٿي ويو ڪٿي ويو ـ“

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ڏنارن ڪــي ڏاڙو هڻي ويــو هڻي ويــو.
لکيل قيد قسمت هئو مـاروئــي ڪــي -
عمر جــو بهانو بڻي ويــو بڻي ويــو.

چلو اُٽلائي وري ڪو بيت شروع ڪندي هئي،

”ادا گــل گـلاب جا تــون اوري اڄ
موکي آهين منهن ۾ تـون ڳريو آهين ڳڄ
چؤ سڙين چاڪي؟ تــون چــؤ ڪڻي سچ

چي: ”جڏهين چپ پنهنجي تڏهين بـاغـائـيءَ بڻ وڌم“

منهنجي وڇين پيٽ وچ ۾ ديڪ ڏيندي هئي، ”يـايـي! انجي معني؟ ڀلا اهو بيت ڪنهن ٺاهيو آهي؟“ يايي چوندي هئي ”ابا، ڪوي آهن ڏرمارتما انهنجو نالو ونيچ اوڏيو؟ بس، سندن چوٽيون ياد ڪرڻ ئي چڱو ڪم آهي.“

ٻاهر حيدرآباد جون ڪوسيون لڪون ڦوڪون ڏينديون هيون. اندر اسين باداميون، ڪس ڪس، اڇو جيرو ۽ ڦوٽا گهوٽي ٿاڌل ٺاهيندا هئاسين. ”يايي! تون پيئنديءَ؟“ امي پڇندي هئي. چڱو، ڏيءُ، روپي ڪٽوري ۾ ڪري ڍڪ ڏجانءِ.“

سامهون پنجل موديءَ وٽ يڪتارو وڄائي مسلمان پينار ڳائيندو هو:-

جيڪو مارن جي مانگي خبر ڪري
ڇمان پير تنهنجا مــان نيڻ ڌري.
ملڪ مــارن جــو آهــي ٺــڌو
مون ڏينهن جمڻ جو آت لعل لــڌو
منهنجو مارن سان اهو ٻــول ٻــڌو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

مان لڄ شرم کان ڪين پري....

پاپي لوهه جي در وٽ بيهي ٻڌي روئي وجهندي هئي ”پلي چائي ماروئي، ستياڻي هئي ستياڻي. ائي، مان به چلا ڳائيندي هيس چلا. پاڙي ۾ رهندو هو هڪڙو تمتو. منهنجو آواز ٻڌي ڪڏ ٽپي اچي منگهه مان ليئو پائيندو هو. بس سندس ڏنڊو متوڏسي منهنجو ڳلو ڏي سڪي ويندو هو.“ نانيءَ جي چپن تي ان وقت جوانيءَ جي شرارت پري مشڪ نچندي هلندي هئي.

ناني هيٺئرستر ورهين جي هئي. تڏهين هوءَ ڪڙي ڪنڌي سڌي هلندي هئي. اسانجي سوئيل پاڇيءَ مان ڪڪ پڻ نڪري ايندو پر پاپيءَ جي سوئيل چانورن مان ڪو ساڻو به ڪونه نڪرندو! سندس سرو قد، سنهڙا چپ، آمي جي ڦار جهڙو نڪ، شيريون اکيون ۽ هڪ تهو شرير، جوڀن جي بهار گذاري چڪا هئا پوءِ به اهي سڀ ناريءَ جي سندرتا جو نقش قائم رکيو بيٺا هئا.

ناني سئي سڳو لس ڏي لس سوريندي هلندي هئي. منجهند جي ماني کائي گهڙي ڪن ليٽي، هوءَ نڪ تي عينڪ رکي، سئي دان مان سئي ڪيڍي سنڌي پتلون سبڻ وهندي هئي. مان چوندي هئي سانس، ”پاپي، ڏي ته، مشين تي سبي ڏيانءِ. مون کي اڌ ڪلاڪ مس لڳندو“ ته آمالڪ آکيندي هئي، ”ته مونکي پانءِ سال لڳندا؟ اچها آئي رهي“ سچ پچ هوءَ ٻجويهن منٽن اندر پتلون سبي اٿندي هئي. چا ته سندس اوڻيءَ ۾ صفائي ۽ نفيسائي هوندي هئي!

اوچتو هل اٿيو ته ملڪ جو ورهاڱو ٿيو آهي ۽ اسانکي سنڌ ڇڏي هندستان هلڻو پوندو. ڊپ ۽ هراس پکڙيل لڳو. هيرآباد جي هڪ طرف هئي مسلم شاگردن جي هاسٽل ۽ سامهون هو سلاٽن جو پاڙو. مسلمان جوان ڏند ڪڍي ڪلي چوندا هئا، ”پھرين ته هيرآباد جون حورون ڪڍيون!“

هيرآباد جي سيٺي هندن فيصلو ڪيو ته سڀ ڪان اڳ نياڻين کي سنڌ کان ٻاهر ڪڍبو. مان نانيءَ کان موڪلائڻ هليس. سندس گهر جي ڏيوڍيءَ ۾ قدم رکيم ته سامهون ڪاٺ جي وڏيءَ صندوق وٽ نانيءَ کي اوڪرو ويٺل ڏٺم. مان اندر گهڙيس ته نانيءَ چيو، ”آءُ ڏيءَ، پر هي چون ڇا پيا؟ پنهنجو ملڪ به ڪنهن ڇڏيو آهي!“ ائين چوندي چوندي نانيءَ جي اکين مان ڇڙ ڏنڊ جو پڙدو ويو ڇانئجندو ۽ هوءَ ڪمر کي هٿ ڏيئي هوريان هوريان پٽ تي پاٿاري ڄماري ويهي رهي.

مون ڪيس اٿارڻ جي ڪوشش ڪئي پر هنجي ڇپلهه ٻيهڻ جي شڪتي وڃائي ڇڏي هئي. هوءَ پٽ تي ويهي رهي ۽ ان ڏينهن کانپوءِ هن پٽ تي ريڙهيون پائڻ شروع ڪيون. ●

برهما جي ڀل

هيما هڪ ڀل هئي. انسان ۽ سندس چرتر جي ڀل، سماج ۽ سندس نيمن جي ڀل، برهما ۽ سندس سرشٽيءَ جي ڀل.... مطلب ته هوءَ ڀل ئي ڀل هئي.

هيما جي ماتا جو نالو ڪنچن هو. ڪنچن جو نالو ته سونو هو پر هنجو مک ۽ هنجو شرير به سونو هو. اهو سون جو ٽڪرو انسان ۽ برهما جي چوڪن جو مرڪز بڻجي پيو.

چندرما جيان سيتل ۽ صاف مک، ڪٽي ڦرندڙ ڪنچن پنهنجي چاچي وٽ سڌپور جي ننڍي شهر ۾ ننڍي پر صاف سٿري گهر ۾ رهندي هئي.

هڪ رات جو جيئن هوءَ دڪان تان ٻتيءَ جو تيل وٺي موٽي رهي هئي تيئن سکو نشئيءَ مٿس پنهنجو چنبو رکيو. پر سون ان باهه مان نڪري آيو. سکوءَ کي پوري وقت تي وڇونءَ ڏنگيو ۽ ڪنچن ڀڄي نڪري آئي. ڀڄندي ڀڄندي پهر گذري ويو. هوءَ گهر پهچي ئي پهچي تنهن کان اڳ پاڙي ۾ خبر ڦهلجي ويئي ته ڪنچن سکوءَ سان ڀڄي ويئي آهي.

اڌ رات گذري وڃڻ بعد جڏهين هوءَ سهڪي سهڪي اچي گهر جي در وٽ ڪري تڏهين جوري ۽ جج اتي ٺهيٺهه اچي حاضر ٿيا. دريافت ڪرڻ بنا ڪنچن جي برخلاف فتويٰ پاس ٿي ويئي. سماج جي ڪورٽ ۾ ڏوهيءَ پاران وڪيل ڪرڻ جو رواج ته ٿيندو ئي ڪو، آهي پوءِ ڏوهيءَ کي بي ڏوهي ڪير ثابت ڪري؟!

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ڪنچن جهي بيان تي ڪنهن کي به اعتبار ڪين آيو، اعتبار ڪن به ڇو؟ جڏهين هنن کي وٺندڙ ڪوڙ پيارو هو. تڏهين ان کي قربان ڪري اڏوٺندڙ سچ کي ڇو پڪڙين؟

ڪنچن جي چاچي ڪيس در اندر پير ڌرڻ نه ڏنو. ”شريف گهر ۾ اهڙي ڇوڪريءَ جي رهڻ لاءِ ڪابه جڳهه نه ٿيندي آهي.“ ڪنچن ٻاڏائڻ لڳي، ”ڪاڪا، سکو نشئيءَ .منهنجو وات ٻڌي ڇڏيو هو. مان ڀلا ان سان ڪيئن ٿي پڇي سگهيس؟ ڪاڪا، ڀڳوان جو سنهن! منهنجي ڀڳوان پت رکي ورتي. ڪاڪا، مان اڃي جيان ئي نردوش ۽ نرليپ آهيان.“.... ڪاڪي در بند ڪري ڇڏيو. ”ڇوري، ڇري ڪنهن جاءِ جي!“

ڪنچن در وٽ مٿو رکي زندگيءَ ڀر جون آسون وهايون. ”ڪاڪا، مونکي بنا ڏوهه اهڙي سزا نه ڏيو. ڪاڪا مونکي بي پناهه نه ڪريو....“. برهما استريءَ کي استري بنائي مٿس ڏوهه جو ٺپو هڻي ئي ڇڏيو هو. انسان ڪڏهين به استريءَ کي بي ڏوهي ثابت ڪرڻ جو وجهه ڏيڻ لاءِ تيار نه ٿيو.

پاڙي جي استرين ته ٺٺولي مچائي ڏني. هنجي ته ڀڳوان ٻڌي هئي. ڪنچن جو سون جي ول جهڙو شرير ڏسي هو حسد وچان پوسرنديون هيون. استريءَ جو سڀاءُ به هڪ عجيب چيز آهي! ٻيءَ ڪنهن استريءَ جو گڻ ڪانئس سٺو ڪي نه ويندو آهي. باقي جي اوگڻ پڇوس ته هڪدم خورد بيني ٻڌجي ان کي لنبو ۽ ويڪرو ڪري ڏيکاريندي!

ڪنچن جون ساهيڙيون ته خاص طرح هنجو مذاق اڏائڻ

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

لڳيون. سچ لٿو ۽ سنجها آئي. شام پنهنجي هم جنس استرين جو هيءُ جاهلپڻو ڏسي لڄ وچان ڳاڙهي لعل ٿي ويئي.

سڄي شهر ۾ ڪنچن جو هڪ به همدرد ڪونه هو. دنيا به کهڙي نه عجيب آهي؟ جڏهين ڪنچن پوتر هئي، تڏهين سندس چوڌاري ڦرندڙ انسان اشارن ۽ گندن لفظن جي مدد وٺي زبردستيءَ اپوتر بڻائڻ جي سازش سٽي رهيا هئا ۽ جڏهين هن مٿان اپوترتا جو داغ زوريءَ هنيو ويو تڏهين کيس پوتر نه هجڻ جي ڏوهه هيٺ اهي سا ڳيائي انسان سزا ڏيئي رهيا هئا! ان ڏينهن سنجها گهڻو وقت اتي ترسي نه سگهي. ستارا آيا. ڪنچن جو هردو دک ۽ اپمان وچان جلڻ لڳو. پر ان آگ ۾ ڪابه چڀي ڪانه هئي. فقط دم گهٽيندڙ دونهون هو. ان دونهي جو پاڇو جڏهين ڌرتيءَ تي پيو تڏهين ستارا ڊڄي ويا. ڊوڙ پائي بادلن وٽ وڃي چيائون، ”جلدي هلو. زمين جلي رهي آهي. هلي باهه وسايو.“ بادل به ڀڄندا آيا. وچ رستي اک ڪولي هيٺ نهاريائون ته ڪرهائي اٿيا. ”اي ستارو! هيءَ آگ اسان کان نه ٻجهندي. هيءَ دونهون پري پري تائين پکڙجندو ويندو ۽ هن ۾ گهٽيئي پراڻ گهٽجندا رهندا.“ بادلن جا به چار ڳوڙها هيٺ ڪريا ۽ هو هليا ويا.

ڪنچن در جي ڏيوڍيءَ تان اٿي. زندگيءَ سان اڪيلي سر لڙڻ لاءِ هوءَ سنيري. پر لهر ڪڏهين پهاڙ مٿان سوڀ پاتي آهي؟ ڪنچن در در جي نوڪر ڪاڏي. شيطاني هٿن ۽ ڏيونگي آشرمن کيس وڪيو ۽ خريد ڪيو. هڪ ڏاڪو هيٺ بيٺل انسان کي ڌڪو ڏيئي صفا تري ۾ اڇلائڻ هنن

پنهنجو ڏرم سمجهيو ۽ آخر ڪيس عجيب نالو ۽ نمبر ڏيئي
هڪ گليءَ ۾ وهاريو ويو!

اها گلي، جتي انسانيت وڪري جي چيز بڻجندي آهي
۽ حيوانيت خريدار بڻجي ڦرندي آهي. جتي پيار شراب جي
پيالي ۾ ڦٽڪي ڦٽڪي پڌي ويندو آهي ۽ جتي انساني دل
نفس جا ڇهبوڪ کائي لڇي لڇي مري ويندي آهي.

ها، ان گندي گليءَ ۾ ڪنچن هڪ رات پنهنجي نيڪ چاچي
کي بيٺل ڏٺو. ڪنچن ان وقت ٿي منڊي جو هيرو گهڻي
آتم هتيا ڪري ڇڏي!

ڪنچن بري هئي پر هنجو چڱائيءَ ۾ وشواس هو. ان
رات هنجي وشواس کي ڌڪ لاءِ ڪابه جڳهه نه هئي. ڪنچن
خراب استري هئي پر سندس هردي اندر انسانيت لاءِ شرڌا
هئي. ان ڏينهن هنجي شرڌا بي سهاري بڻجي پيئي. ڪنچن
گندي هئي پر هن ميري دبليءَ جي ڪنڊ ۾ چڱائي ويڙهي
سيڙهي رکي هئي. ان وقت جڏهين هن چڱائيءَ جي نقاب
اندر برائيءَ جي ننگي تصوير ڏٺي، تڏهن سندس چڱائيءَ
سڏڪا ڀري روئڻ لڳي. هن برائيءَ جو رودن ته ٻڌو هو پر
هيءَ چڱائيءَ جو روڄ راڙو ٻڌڻ هن ڪان سنو نه ويو.

هنجو شرير ته مري چڪو هو. ان موت تي هن ماتم به
ڪيو هو. پر تڏهين به پنهنجي هردي کي هن زندهه رکيو
هو. ان رات هنجو هردو به مري ويو. پوءِ ڀلا هوءَ ڪيئن
ٿي جيئري رهي سگهي؟

هيما ان ڪنچن جي ڌي ڌيءَ هئي. هيما کي خبر نه

هئي ته سندس ماتا وٽ ويراني پنهنجو آشيانو بڻايو هو. هنکي معلوم ڪي نه هو ته ڪنچن اهو چراغ هئي جنهنجو اجالو کنهن چورائي ڇڏيو هو. هيما ته پنهنجي گهنگهرن کي ڪڙڪاڻ ۾ ڪي مشغول هئي. هوءَ پنهنجي زندگيءَ جي افساني کان بنهه بيخبر هئي. سندس ماتا جي مرضي هئي ته هيما کي سينور سان ڍڪيل پاڻيءَ مٿان هڪ ڪمل جي روپ ۾ رکان. پونئرن کان بچائي ۽ سنگهيل پشپ جي روپ ۾ کيس کنهن لائق ديوتا اڳيان پيش ڪري ڏريان!

پر ماتا هجي چاهي ڪير به هجي، استريءَ مٿان قدرت ايڏي مهرباني ڪرڻ لاءِ تيار ڪٿي آهي؟

هيما اجا مکڙي ڪي هئي ته ڪنچن کيس ڇڏي ويئي. نادان هيما سارو وقت ڪمر لچڪائي ڦيريون پائي ”تا ٿئي ته ته ٿئي ٿئي“ ڪندي رهندي هئي. پر نيٺ ته مکڙيءَ جو منهن کلڻو ڪي هو. ڪنچن جي خيرخواه سهيلي ماڌري کيس نئنيتال وٺي هلي. هيما جي البيلائي ۽ معصوميت کي خون ڪرڻ جي هوءَ تياري ڪري رهي هئي. ڀلا ڇوڪريءَ جي هيءَ آزاد اڏام ڪا ڏهي ٿي؟ نينگر ڪٿي به هجي، هن جو بيفڪرو رهڻ ڪو ٺيڪ آهي؟ ٻکيءَ کي پر اجا ڄمن ڪي مس ته هنجا کنڀ ڪتري ڇڏجن ته چڱو نه ته هن جي پرن جي ڦر ڦراهٽ ڀلا کنهن کان ٿي برداشت ٿئي؟ جيئن استريءَ جي نڪ، ڪن، ٻانهن، ڳچي ۽ ڪمر ۾ جهاڀا جهوڙا هس هار ۽ ڪڙا وجهي سندس شرير کي ٻڌبو آهي تيئن هنجي دل ۽ دماغ مٿان به سوڀل ڪي ڪڙا ويڙهيا وڃن

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ته چگو نه ته هنجي هرديه جي آزادي ڀلا ڪنهن ڪان ٿي سٺي وڃي؟

هيما ۽ ماڌري اڄي هڪ هوٽل ۾ لٿيون. قضا سان اتي پِر واري ڪمري ۾ هڪ نئون پرڻيل جوڙو به اچي رهيو هو. انجنا ۽ دليپ جي وچ ۾ پريم جي هڪ نرمل صاف نهر وهندي ڏسي هيما واڱڙي ٿي ويئي. هن اڳ ڪڏهن به پوتر پريم جي جهلڪ نه ڏٺي هئي. انجنا جي ساڻوڪ للاٽ تي لعل بندو، سندس شرميلي نگاه، جهڪيل پلڪون، سندس مڌر مشڪ جي مستي ۽ سندس گورين ٻانهن ۾ شيشي جون ڪنگڻيون ڏسي هيما جو هردو ڦڙڪڻ لڳو. دليپ جڏهين پنهنجي مضبوط هٿ ۾ انجنا جو ڪومل هٿ پڪڙي هيٺ باغ ۾ لهندو هو تڏهين هيما جي منهن تي رنگ اڏين پکرجي ويندو هو جئين شام جو اولهه طرف آڪاش جي منهن تي رنگ چانئجندو آهي. جڏهين دليپ پنهنجي ڳوري آواز سان "انجو" ڪري پڪاريندو هو تڏهين هيما جي هردي ۾ائين هلورا اٿندا هئا جيئن پٿر تلاءُ ۾ ڪرڻ وقت چوڌاري لهرون اٿاريندو آهي.

هيما دل ئي دل ۾ پرڻ ڪيو ته هوءَ دليپ جهڙي ئي ڪنهن نوجوان سان شادي ڪندي ۽ پاڻ انجنا جهڙي ٿي لڄيلي بڻجندي. هيما خوبصورت هئي. سندس شرير تازي چانور پير جي پن جيان لسو ۽ ڪومل هو. وار ڊگها ڳل پريل، ڊگهيون پلڪون، لچڪندڙ ڪمر ۽ ڇبيلي چال سڀ وٽس موجود هو. ڪيس اڳي ته ان خزاني جي خبر ئي نه

هئي پر هاڻي هن خبرداريءَ سان پنهنجي جهولي سنڀالي.

ماڏريءَ کي هيما جي اڻ ڄاڻائيءَ تي ترس اچي ويو. هن پاڻ سان گهڻو سمجهايو. پر هيما جو هرديه اڃا به لاءِ تيار نه ٿيو. هوءَ آرسيءَ جي اڳيان بيهي پاڻ کي جاچڻ لڳي. هنجا سڀ انگ پنهنجي جڳهه تي بيٺل هئا. ڏڪو سندس اکيون گوڏن ۾ هيون ڏڪو سندس نڪ جي جاءِ تي ڪن هو. ته پوءِ پلا هنجي شادي ڇونه ٿيندي؟

ٽئين ڏينهن ماڻهن سان موڏي هيما ڪلي محفل ۾ نچڻ شروع ڪيو. ڪليءَ جي مسڪراهٽ تي هزارين پئسا اچي مڙيا. پر هيما ڪنهن کي به پنهنجي ويجهو اچڻ نه ڏنو. هوءَ انهن آدمخورن جي ٽولي ۾ پنهنجو ديوتا ڳوليڻ لڳي. موڙ کي اهو معلوم ڪي نه هو ته اتي فقط راڪاس ئي ايندا آهن. ديوتا ته سندس پاڇي کان به ڏهه ڪوهه دور ڀڄندا هئا.

محلي جي پيءَ استرين لاءِ ته هيما هڪ تماشو بڻجي ويئي. ٻڍيون عورتون ڳجهين مثل هيون. مردي مان حاصل ڪيل حصو ڪين نه ملندو هو ان ڪري هو هيما مٿان غصي جي آڱر وسائينديون هيون. ننڍيون مٿس قياس ڀري نظر اڇلي سندس بيوسيءَ ۾ ساڻس همدردي ڪنديون هيون. وچوليون ڪيس ڌرم ۽ سماج جي نيمن بابت سمجهاڻي ڏينديون هيون "هيما ڏسءِ تون هڪ طوائف جي ڌيءَ آهين. تنهنجي شادي ڌرم ۽ پنگت جي قانون جي برخلاف آهي. ڪوبه شخص توکي پتنيءَ جو درجو نه ڏيندو. هيما! چڱي گهر جي ڇوڪريءَ ۾ فقط هڪ برائي اچي وڃي ته هنکي خوفناڪ ڏوهارڻ جهڙي

سزا ملندي آهي. ۽ بري گهر جي نينگر ۾ چڱائي اچي وڃي ته هنکي به ڏنڀ ڏنا ويندا آهن.

هيما جون اکيون آنسن سان پُر ٿي ويون هيون. سندس نيڻ انهن تيزاب جهڙن ڳوڙهن سان ڪرندا هئا. عاجز ۽ بيوس نظر سان نماڻي تار سوال ڪندي هئي. ”ائين ڇو؟“ جواب ملندو هوس ”ڏاڍي جي لٺ کي به متا ٿيندا آهن.“ گهڻو وقت اڳ ۾ هڪ راوڻ به ٿيو هو ته هڪ رام به ٿيو هو. پر اڄ تون ان ذات مان ڪنهنکي به راوڻ سڏي نه ٿي سگهين. هو سڀ رام آهن. ساڳي وقت هڪ ڪيڪئي به پيدا ٿي هئي ۽ هڪ سيتا به پيدا ٿي هئي. پر اڄ سڄي استري ذات کي ڪيڪئيءَ جي اوڳڻ سان ڏنيو ويندو آهي. ان ذات مان سيتا سڏائڻ جو حق ڪنهن کي به نه آهي.

هيما اچي ششدر ٿي، آها! هيڏيءَ ساريءَ دنيا ۾ هن فقط هڪ ئي آدمي ته گهريو ٿي، فقط هڪ ديوتا .... جنهنجي چرڻن ۾ پنهنجي جيون جو خزانو نذراني طور رکي هوءَ پنهنجو پاڻ کي گم ڪري ڇڏي. پر هيترن ڪروڙن ۽ اربن انسانن مان فقط هڪ انسان به سندس پوڄا قبولي نه ٿي سگهيو!

هيما نچڻ بند ڪري ڇڏيو. ڪنهن لاءِ نچان؟ باقي نچان ئي ڇا لاءِ؟ پنهنجي ڪمري جو دروازو بند ڪري هن چيو ”جيڪو مونسان وواه ڪرڻ لاءِ تيار ٿئي سوئي منهنجو در کڙڪائي سگهي ٿو.“ محلي جي استرين ۾ ٺهڪڙو مچي ويو. محفل جي جوانن ۽ پوڙهن، ڳانگٽ جهڙيون ...ون

رکندڙن ۽ نرڙهي ٽپر کٽي گهمندڙن جڏهين اها ڳالهه پڏي تڏهين ڳالهين کلي اوندا تي وياه. ڀلا اهڙي اڻنگي ڳالهه ڪنهن ڪڏهين ڪئي به آهي؟

جڏهين کان هيما نچڻ شروع ڪيو هو تڏهين کان جگن سيٺ ان محفل ۾ ايندو هو. تازو ۽ خوشگوار مسڪرو ڏسي هنجو من للچائجي ويو هو. پر هو هيما کي تازي ويو هو. هيما کي ڪهڙو ديوتا پسند ايندو، اها ڪيس خبر هئي. هو اچا ڪپڙا پائي، اکيون هيٺ ڪري، فضيلت جي مورت بڻجي چپ چاپ هڪ ڪنڊ ۾ ڪلاڪ اڌ ويهي هليو ويندو هو. هيما هڪ نه پر گهڻائي دفعا ڏانهنس ليلائيندڙ نظر اڇلي هئي پر هو اکيون هيٺ ڪري شريف هئڻ جو ڍونگ ڪندو رهيو. هن وڏين وڏين هرڻين جو شڪار ڪيو هو. هيما تہ هنجي اڳيان هڪ جهرڪيءَ مثل هئي.

عين موقعو حاصل ڪري جگن هيما جو در کڙڪايو. محلي جي استرين گڏجي جگن سان منصوبو سٽيو. هيما کي اڏين نشپاپ رهندو ڏسي اهي ڀلا ڪٿي تي چپ رهي سگهيون؟ پرش جاتي ۾ قدرت استريءَ جو ايترو برو نه ٿي چاهي جيترو هڪ استري ٻيءَ جو برو چاهيندي آهي. استري استريءَ جي جاني دشمن آهي. ڪريل استري ٻيءَ کي ڪيريندي آهي ۽ دکي استري ٻيءَ کي دک پهچائيندي آهي. ائين ڪرڻ بنا هنن کي آرام ئي نه ايندو آهي.

جگن کي پنهنجي در تي ڏسي مرجهايل ڪلي ڪاسي پيئي. ٻئي ڏينهن تي شادي رچائڻ جو انجام ڏيئي جگن کيس

باغ ۾ گهمائڻ وٺي هليو. ڪجهه دير تيئڻ تي هيما کي شڪ پيو. ڊبل هرڻيءَ جيان هوءَ ڪنبڻ لڳي. هنجو انومان غلط ڪونه نڪتو. جڳن جي هٿن ۾ هوءَ ائين ڦٿڪڻ لڳي جيئن ماريءَ جي هٿن ۾ ڪبوتر ڦٿڪندو آهي. پر ماريءَ کي ڪڏهين پکيءَ تي قياس به پيو؟

ان رات آڪاس مان هڪ تارو پنهنجي جڳهه تان هيٺ ڪري پيو!

صبح جو هيما ڏمندڙ نيڻ کڻي اڇي ماڊريءَ جي هنج ۾ ڪري، سڏڪا ڀري ڀري هن ماڊريءَ جا ڪپڙائي پسائي ڇڏيا. ماڊريءَ سندس سر مٿان هٿ گهمايو. ”هيما ٻچڙي! هيءَ روئڻ ڇا لاءِ؟ اسين ته گند جون ٽوڪريون آهيون. سماج پنهنجو گند اسان ۾ نه اڇلائي ته ڏهين ڪيڏانهن ڪري؟ عجب رڳو اهو آهي ته اسين سماج کي صاف رکڻ لاءِ پاڻ ميرو ڪيون ٿيون پر سماج وٽ اسان جو قدر ئي نه آهي! شهر کي ڀنگي صاف رکندا آهن. ڀنگي نه هجن ها ته شهر ۾ ڪن ڪچرو ڪٺو ٿي وڃي. پر شهرواسين کي ڪو ڀنگين جو قدر آهي؟ هو پاڻ صفائي ڪندڙن ڏانهن نفرت سان نهاريندا آهن. انسان گڻ چور آهي نه، هيما؟

هيما آلو منهن مٿي ڪري چيو ته ”شنڪر ڀڳوان هڪ دفعو زهر جو لوٽو پيتو ته ماڻهن کيس نيلڪنٺ پڪاري پوڄين ٿا پوءِ اسين جو هر روز زهر جا ڍڪ پي ڏنهن ڪان ڇوڙيءَ تائين نيليون ٿيون ٿيون وڃون ته اسان کان نفرت ڇو ٿي ڪئي وڃي؟“

ماڙيءَ هيما جي چپن تي آگر رکي چيو ”ش ش ٻڪوان جو نالو پنهنجي چپن تي ڇو آڻين؟ ماڻهن کي ڏپ لڳندو ته تون سندن ڀڳوان کي ميرو ڪري ڇڏيندينءَ!“

ٻيءَ رات جو هيما محفل ۾ قدم رکيو. طبلچيءَ طبلي مٿان ڏڪ هنيو. طبلي جو جگر دانهن ڪرڻ لڳو. سارنگيءَ واري سارنگيءَ مٿان آگر رکي. سارنگي ڪنبڻ لڳي. منيجر وڄائيندڙ منيجر مٿان هٿ هلايو. منيجر روئڻ لڳي. باجي واري باجي مٿان هٿ ڦيرايو. باجو چلائڻ لڳو.

هيما پنهنجو نوپر ڪڙڪايو. بجليءَ جو نقاب اوڍي قيامت جو طوفان اتي ڏوڪي آيو. خزان بهار جو جامو ڏيکي اتي حاضر ٿي. رودن مسڪراهٽ جو پردو وجهي اتي پير پاتو. نچندڙ نار پنهنجي نازڪ تمنا جو خون ڪري خون جا ڳاڙها ڇنڊا هيڏانهن هوڏانهن اڇلايا. مورک تماشبين سمجهيو ته اهي گلن جي ورکا آهي. بيوس استريءَ پنهنجي هردي کي پيچي ان جا ٽڪرا چوڌاري ڦٽيڪيا. بيوقوف انسان سمجهيو ته اهي مشڪ جا ذرڙا آهن جن مان مونکي خوشبوءِ ملندي.

سورج کان اهو نظارو ڏٺو نه ويو. چنڊ بادلن پٺيان لڪي ڏسڻ آيو پر ڏپ وچان پيلو ٿي ويو. ستارا اکيون مهٽي ڏسڻ لڳا پر حقيقت ڏسي اتي پيڳا. تمام پريان پريان ٻيهي ڏناڻون پر ته به خوف وچان هڪ هڪ ڪري غائب ٿي ويا.

هيما ناچڻي هئي. هنکي استري سڏڻ چوڪ آهي. استريءَ ۾ انيڪ گڻ آهن جي ناياب هيرن جيان چمڪندا آهن. پر جڏهين استري پنهنجو استريپڻو کوهي ڇڏيندي آهي تڏهين

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

اهي سڀ گڻ ڪوڙن پٽرن جيان نڪما ٿي پوندا آهن.

پر هيما کي ته اسٽريپٽي جي گهرج ئي نه هئي. هوءَ گڻن کي ڪري ئي ڪيڏانهن؟ هن وٽ لڇڻن جو موجود هئڻ قاعدي جي برخلاف هو. هوءَ هاڻ چڱيءَ طرح سمجهي ويئي هئي ته سڀڪا چيز پنهنجي جڳهه تي ئي نيڪ نهندي.

هاڻ ته هيما هڪ نانگڻ هئي، زهر سان ڀريل خوفناڪ نانگڻ جو ڏنگ به چڪ پائڻ سان لڳندو آهي پر هيما ان کان به وڌيڪ خوفناڪ هئي. هنجي مسڪراهٽ ۾ به زهر ڀريل هو. جتي به هوءَ مسڪرائيندي هئي اتي سڄي وايو منڊل ۾ زهر ڦهلجي ويندو هو. سندس سهيليون ڪانئس پڇنديون هيون ته تو وٽ ايترو سارو زهر ڪٿان آيو آهي؟ هيما کلي ڏيندي هئي. ”اڙي هيترا سارا نانگ جي منهنجي چوگرد ڦرن ٿا، انهنجي ڦوڪ ۾ ڇا امبرت رهندو آهي؟ هو مونکي زهريلو ڪن ٿا ۽ مان هننکي. پر خبر ناهي، ڇو دنيا هنن کي ڀليل انسان ۽ مونکي نانگڻ ڪري سڏيندي آهي!“

هيما جڏهين نچندي هئي تڏهين سندس ڪمر وراڪا کائيندي هئي. هنجي هڪ هڪ وراڪي ۾ ڪنهن نه ڪنهن جو من ويڙهجي ويندو هو. هوءَ اروڙ بلا بڻجي هڪ هڪ ڪري سڀني جا من گيهي ويندي هئي. هنجي، مور جهڙي گيچي جڏهين لچڪندي هئي تڏهين چوگرد ويٺلن جون دليون ڦرڙ ڪري وڃي سندس قدمن تي ڪرنديون هيون. هوءَ نهايت بيدرديءَ سان انهن کي پيرن سان لتاڙي، انهنکي چچري چڏيندي هئي. ڀلا هنجي دل تي ڪنهن رحم ڪيو جو هاڻ

هوءَ رحمدل بڻجي؟

هيما جي آس پاس تمنا ۽ ڪامنا جو ساگر ڇوليون ماريندو هو. ويچارا پياسي هڪ ڇڪو پيئڻ ايندا هئا ته هوءَ کين گهڙر کان جهلي غوطا ڪارائي پورو ڪندي هئي!

هيما جا نوپر وڄندا هئا ۽ سندس لعل چني ڦيريون پائيندي هئي. ان وقت آگ جا پنبڻ ٻرندا هئا ۽ ويتل جلي خاڪ ٿي ويندا هئا.

هيما فقط هڪ گهر ٿي گهريو پر جڏهين سندس گهر کي غير واجب سڏي ٺوڪاريو ويو تڏهين هوءَ سوين گهر برباد ڪرڻ ۾ مشغول ٿي ويئي. هيما فقط هڪ پتي حاصل ڪرڻ ٿي چاهيو. پر جڏهين سندس چاهه جو خون ڪيو ويو تڏهين هوءَ هزارن پتين کي پتنين کان جدا ڪرڻ لاءِ سنبري. هيما فقط هڪ دل جي مالڪي ٿي طلبي پر جڏهين سندس طلب ٺڪرائي ويئي، تڏهين هوءَ سوين دلين جو ڏاڙو هڻڻ لڳي. هنجي چوگرد وٺلن وٽ پنهنجو ڪجهه به موجود نه رهندو هو. هوءَ انهن جي من مان انسانيت، دماغ مان هوش، کيسن مان پيسا، چت جي سمجهڻ سوچڻ جي شڪتي، تنگن مان هلڻ جي طاقت سڀ ڪڍي کين جوڳو بڻائي ڇڏيندي هئي.

برهما پنهنجي هيءَ جوڙ ڏسي وائڙو ٿي ويو. انسان پنهنجي هيءَ صورت پسي حيران ٿي ويو! برهما چوي ته هيءَ انسان جي چوڪ آهي پر انسان چوي ته هيءَ برهما جي ڀل آهي! انسان جو چرتر چوي ته هيءَ سماج جو ڏوهه آهي پر سماج چوي ته هيءَ انسان جي چرتر جي پيدائش آهي! هاڻ ان

جهڳڙي جو فيصلو ڪير ڪري؟

هيما اڃا به نچي رهي آهي ۽ نچي نچي وايومنڊل ۾ زهر ڦهلائي رهي آهي پر برهما ۽ انسان پنهنجي پيل قبولين چو تا؟ هو پنهنجو ڏوهه لاهي هڪ ٻئي مٿان مڙهڻ ۾ ڏي مشغول آهن.

سوني آما

ڪولابا ۾ مارڪيٽ مان ٻئي لنگهيس ته هڪ جهور ٻڍي ڏٺم. هيٺ جهڪيل چپاهه تي هٿ رکي، ٻئي هٿ ۾ ننڍڙي گوتري لڏائيندي، زمين ڏانهن ڏسندي هوءَ ٻهر ٻهر ۾ پاڻي هلي رهي هئي. ڪيس ڏسي جهانگير ۽ نورجهان جي گفتگو من جي سطح تي تري آئي. جهانگير پڇيو، ”اي جان من! هيءَ ٻاڍي زمين تي ڇا ڳولهي رهي آهي.؟“ نورجهان ٺهه پهه جواب ڏنو: ”جهان پناهه! هيءَ پنهنجي وڃايل جوانيءَ کي ڳولهي رهي آهي.“

اوچتو ٻاڍي بيهي رهي. هيڏانهن هوڏانهن نهاري هڪ پاڇيءَ واري ڏانهن نهارڻ لڳي. دڪان جي ويجهو وڃي هڪ موري ڪٽي اکين جي بلڪل نزديڪ آئي انکي ڦيرائي گهبرائي جاچي ڏسڻ لڳي. پاڇيءَ واري پٺيئي ڪيس هڪل ڪئي، ”اي ٻڍي ديکتي ڪيا هئم؟ اپنا هو تو پئسا ڦئنڪ دو، ورنا آگي بڙهو!“ ويچاري ٻڍي سمجهي ويئي. آمالڪ موري ڪري ٽوڪري ۾ رکيائين.

جئين منهن ورائي اڳتي ٿي وڌي تئين مونکي ڏٺائين ۽ منٿ ڪندڙ آواز ۾ چيائين، ”ڊيئڙي! شل ياڳ ڀلو ٿئيئي! هڪ تازي موري ته ڏسي ڏي.“ ائين چئي ڪنڌ ٿورو مٿي ڪري هن مونڏانهن نهاريو. سندس نهار ڏسي، مون چرڪ ڀريو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

”سوني اما!“

ها هوءَ اسانجي حيدرآباد واري سوني اما ٿي هئي. اما جي ڇهري تي هيئر ڪئين گهنج هئا. هنجي هرهڪ گهنج هڪ هڪ زمانو لتاڙيو هو. پهلا زمانو لتاڙڻ ڪا سولي ڳالهه آهي؟ اڄ هن جا آزمودا ٽڪجي، لوندڙين وت ۽ للاٽ تي، وات جي چوڌاري ۽ ڪاڌيءَ تي گهنجن جو روپ وٺي ليٽي پيا هئا ۽ اما بڍي نظر اچي رهي هئي.

اهو به زمانو هو جڏهين سوني اما ڪنوار بڻجي اسان جي پاڙي ۾ رهندڙ ليکو زميندار جي گهر آئي هئي. ليکوءَ جي پهرين پتني سرڳواس تي ويئي هئي. ٻي پتني وٺڻ مهل هن مائٽين واريءَ کي تاڪيد ڪئي: ”ڇوڪري اها وٺي ڏجانءِ جنهنجي ٽنگ ڪيلي جي وڻ جي ٿڙ جهڙي لسي ۽ نرم هجي.“ زميندار کي پاڳ پرايو. شهر ۾ هوڪو پئجي ويو ته ليکوءَ کي ڪنوار اها ملي آهي جا ڏينهن جو سوريه ۽ رات جو چندرما جي حاضريءَ کي ٿي شرمائي.

اڃا ڪنوار جي ڏولي زميندار جي ڏيڏيءَ ۾ گهڙي ته گهٽيءَ جي ننڍي وڏي زال، ڪنوار ڏسڻ لاءِ زميندار جي گهر وڃڻ لڳي. گهٽيءَ ۾ ٻجلي فقط زميندار جي گهر ۾ ڏي پيل هئي، ان ڪري گهٽيءَ ۾ هٽ ٻنهين جي قطار لڳي ويئي! ان قطار ۾ هڪ لالٽين پنهنجو به گڏي، ماءُ جي رئي جو پلاند جهلي، مان به زميندار جي ڪنوار ڏسي آيس. اهو ڏينهن هيءُ ڏينهن، مون اهڙي سونهن اڄ ڪاڻ پيو ڪٿي نه ڏٺي آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

زميندار جو مڪان ڪافي وڏو هو. وڏي اڱڻ ڪانپوءِ هڪ ويڪرو ورانڊو هو جنهنجي ڇت تي سونا هاٿي ۽ مور چٽرت ٿيل هئا. ورانڊي جو فرش ڳاڙهن چمڪندڙ سرن جو ٺهيل هو. ڏاڍي پاسي ڪنڊ ۾ نوارجي هڪ کٽ پيل هئي جنهن تي اوچو غاليچو پيل هو. ڪسيل ڏاندڻ ۾ انب جي ڦار جهڙي نڪ ۾ پيل ٻن موتين ۽ هڪ چولنيءَ واري نٿ پهري جڏهين ڪنوار ان کٽ تي وهاڻي تي ٽيڪ ڏيئي اچي وهندي هئي تڏهين زميندار جو گهر ٻهڪي اٿندو هو.

ليڪو گهڻو وقت ڪين ڏٺو. مخمل جهڙي ڪنوار چڏي راهه رباني وٽي رمندو رهيو. ڳاڙهي ڪپڙي تي ڪارن ٽڪرن وارو پڙو، ڪلهي وٽ سٽ جي ٻيڙن وارو ڀهراڻ، مٿان محموديءَ جي چادر ويڙهي، ڪنوار لهي تڏي تي ٽي ويئي. ڳاڙهي پڙي جي ڪنار وٽ سندس پيرڻ جهڙا تازا ۽ ڪومل پير پيا شرمائبا هئا پر ڪنوار جي صبر پنهنجي پاڳ سان جلد ئي سمجهوتو ڪري ورتو.

ڪنوار کي پنهنجو پيٽ چاڻو ته هئوئي ڪين پر هن ٻاڙي جا سڀ، ٻار پنهنجا ٻڻائي ڇڏيا. گهر ۾ شراد ٿيندو هو ته سڀني ٻارن کي مٺائي ملندي هئي. اسڪول وڃڻ لاءِ همٿائي هوءَ هرهڪ نينگريءَ کي گڏي ۽ هرهڪ نينگر کي لغڙ وٺي ڏيندي هئي. دسهڙي تي باروت سان ٽوڪرا ڀرائي هوءَ ڪنهنکي ٽڪنين جو پٽرو، ڪنهنکي ڦٽاڪن جي دٻلي ته ڪنهنکي جرفرائي ڏيندي هئي. هرهڪ چنڊ تي تانهريءَ جي ديگ فقيرن لاءِ، هرهڪ سنڌئن تي سول اسپتال ۾ بيمارن لاءِ پنج سؤ سنگترا، هرهڪ گيارس تي،

گدوبندر واري چرين جي اسپتال ۾ ڏهه مٺ ڏنڊ، آئي وئي غريب کي پنج وال بافتو يا ٽي وال ململ، ائين ڪنوار وٽ سداورت هلندو رهندو هو.

ڪنوار ڪڏهين ڪنهن سان ڪوڙو نه ڳالهايو. نوڪرن سان به هوءَ نهايت ئي نرمي ۽ ميٺاج سان پيش ايندي هئي. زميندار جي جيئري پاڙي جون زالون کيس "سوني ڪنوار" ڪري سڏينديون هيون پر پوءِ پارن کيس "سوني اما" ۾ بدلائي ڇڏيو. ننڍو وڏو نوڪر چاڪر ڏاڍي قرب مان کيس سوني اما ڪري سڏيندو هو. قدرت کيس وردان جي روپ ۾ سونو جسم ڏنو هو ۽ پوءِ ڏاڍا ڏک ڏيئي ان وردان کي سراپ ۾ بدلي ڇڏيو هو. پر اما پنهنجي سوني سڀاءَ سان ان سراپ کي وري ڦيرائي وردان بڻائي ڇڏيو هو! هن جي بڻي پيشاني ۽ نٿ ڪان خالي نڪ، چپن جي مٿان مشڪ ۽ اکين جي سيتل نهار سان اڳي ڪان به وڌيڪ سينگار جي ويو هو. هنجون چوڙين بنا ٻانهون پنهنجي سخي هٿن کي ساڻ ڪري نهايت ئي پياريون پاسنديون هيون.

ٻن سالن بعد ليکو زميندار جو ڪو ڏورانهون مائٽ ڪندن اچي جاڳيو. هو ولايت ويل هو. موٽڻ تي هن پنهنجي قاعدي قانون جي چاڻ جو سهارو وٺي ملڪيت تي حق چڪيو. قاعدي هنجو حق تسليم ڪيو. ڪندن کي سوني اما تي سخت غصو هو. اما کي سندس سخاوتي سڀاءَ ڪري گهٽو چنيو ويو. وراندي مان هٽائي کيس هڪ ڪنڊ واري ڪمري ۾ رکيو ويو. نوار جي کٽ ۽ غاليچي بدران هاڻي اما

جي ڪمري ۾ واڻ جي کٽ ۽ فراسي رکيل هئي. سندس هٿ روڪي کيس خرچ پکي لاءِ ماهوار چاليهه رپيا ڏني ڏنا ويا.

اما ڏينهن جو تيل جي انبڙي کڻي ماني کائيندي هئي ۽ رات جو پاپڙ ۽ ڪچڻي. پر بيوهه وسي وتس بسئي ويلا کائيندي هئي ۽ ٻار وٽائنس کنڊ پڳڙن جي جهول ڀري نڪرندا هئا.

ڪنڊن کي سٿن هٿڻ جي عادت هئي. سوني اما جي پٿار جي جاءِ وڪامي ويئي! اما کي ڪنڊ واري ڪوٺي ٻهخالي ڪرڻي پيئي.

هاڻي هوءَ پنج روپيه مسواڙ ڀري هڪ بلڪل ئي ننڍي جاءِ ۾ اچي رهي اها جاءِ حقيقت ۾ جاءِ ته نه هئي، بس ٻن گهرن جي وچ ۾ هڪ ڏيڏيلي ئي هئي پر اما ڇا ڪري؟

اما اکين مڙهڻ ۽ کيچا ڪچريون ڏاهڻ لڳي. اما جي للاٽ تي ڏيرج مشڪي رهيو هو پر سندس ڪارن وارن پنهنجو رنگ بدلائڻ شروع ڪيو. وقت کان اڳ رنگ چانڊڻ تي ٻه وارن کي ڪو غم ڪونه هو. اهي چانديءَ جي تارن جيان چمڪي رهيا هئا. هڪ دفعي اميءَ مونکي اما وٽان ٻن پئسن جو اگهٽ وٺي اچڻ لاءِ موڪليو ته اما منهنجي گهگهري مٿي جهلي ان ۾ چانورن جي ڦلن سان مٺ ڀري وڌي هئي.

سوني اما جي هٿن ۾ موري ڏيئي مون ڇيو ”اما، هيءَ موري توکان ڪيئن ڇيبي؟“ اما ورندي ڏني، ”پٽ! ٻچڙي جو وات ٿيو آهي ڦڪو، موري واگهڻ جي ٻاجيءَ تي ڪٽي

اٿس دل، سوچيم ته ....“ ”ٻچڙو! اما! تنهنجو پٽ؟ ڪهڙو پٽ؟“ ”ٻچڙي! ڪندن پٽ. مونکانسواءِ سندس ڪير ويٺو آهي، جو سندس دل پوري ڪري ....“

هيءَ ذات پرواني جي

بي. اي. جا فائينل امتحان هلي رهيا هئا. هو ڪتاب اندر رکي ٻاهر ويو. ٻن منٽن بعد ئي اندر آيو ته ڏٺم اڇا به رومال سان منهن اگهي رهيو هو. بينچ تي وهڻ کان اڳ، پنهنجو رومال ڪڍي ان سان، اڳيان ڊيسڪ ۽ پنيان پٺي رکڻ واري تختي وهڻ واريون جڳهيون اگهيائين.

جڏهن هو ويٺو، مون کيس ڏسي مشڪي ڏنو. سنڌس سر تي ڳنڍ ٻڌل چوٽي براجمان هئي.

گهنڊ وڳو. پيپر ورهايا ويا. سينيءَ جيئن اکيون پيپر ۾ هيون. پنن جي کڙ کڙ ۽ نڙي صاف ڪرڻ جا گونجا گون آواز ٻڌڻ ۾ آيا. هن ڏانهن نهاريم. اکيون پوري ڪجهه پڙهي رهيو هو. اکيون کولڻ بعد خالي آڱر سان ڪاپي جي مٿان اوم اکر لکيائين ۽ پوءِ سوستڪا جي آڪار سان نهڪندڙ آڱر جو گهاءُ ڪيائين.

هاڻي بلڪل خاموشي هئي. گهڻن شاگردن لکڻ شروع ڪيو هو. منجهائن ڪي اهڙيءَ تيزيءَ سان قلم هلائي رهيا هئا، ڄڻ انجي تيزيءَ جي شرط پڄائڻي اٿن. ڪي پاڻيءَ جي پخالن جيان ڪاپيءَ تي پاڻي اوتي رهيا هئا ته ڪي ڳانءِ جي چهڪي جيان اکر اکر تي زور ڏيئي لکي رهيا هئا. ڪي ته وري انهيءَ تار ۾ هئا ته اڳيان ويٺل جو ڪنڌ هن پاسي ٿئي ته سنڌس ڪاپيءَ تي لکيل جملا جهٽ

هٿي ڳڙڪائي وڌون!

هيءُ به لکي رهيو هو ۽ لڳن سان لکي رهيو هو. ڪنڌ هيٺ ڪري، ساريءَ دنيا جي چاڻ ڀري هٿائي، سچائيءَ سان اپياس ڪيل محنت قلم ذريعي ڪاپيءَ تي ويهاري رهيو هو.

رکي رکي منهنجو ڌيان هن ۾ وڃي پئي اٽڪيو! هنجي پير ۾ وينل جا وار ڳچيءَ تائين ڦهليل هئا ۽ هنجي چوٽي آيي تي، مٿي روپي جبل تي هڪ اڪيلي وڻ جيان ويٺي هئي. هنجي وارن ۾ پاءُ ڪلو تيل پيل هو ۽ هنجي پنيان وينل جا اٺيا وار پنکي لڳڻ ڪري ڪرڪيٽ ڪندڙن جيان اڳيان پنيان ڊوڙي رنسؤن ڪري رهيا هئا. هنجي نراڙ تي چندن جو تلڪ ڏنل هو ۽ هنجي اڳيان وينل جا لونٺا هيٺ ڪاڏيءَ طرف ۽ مٿي ڳل طرف وڏي اڏنگل تي ڪٽ ٿيل هئا. پئي ڪنهن کي ڏسي خبر ڏي نه ٿي پيئي ته هو پارسي آهي يا ڪرستان، هندو آهي يا مومن، پر هنکي ڏسي خاطريءَ سان چئي پيو سگهجي ته هو هندو آهي ۽ پڪو هندو.

ڪلاس ۾ نظر ڦرندي ڦرندي وري جڏهن هن تائين آئي ته ڏٺم ته هنجون اکيون ڦاٽل هيون ۽ هنجي قلم هلڻ بند ڪري ڇڏيو هو!

سندس نظرن جو پيڇو ڪرڻ سان معلوم ٿيو ته هو مون سان گڏ سپروائيزر ڪندڙ مس دباش ڏانهن ڏي نهاري رهيو هو. مونکي خبر آهي ته مذڪر ذات ۾ پئدا ٿيندڙ کي اچا ڪپڙا مس چمندا آهن ته ڪيس اها نهارڻ جي بيماري اچي لڳندي

آهي، پر ان بيماريءَ هن ويچاري کي نهايت غلط وقت تي اچي پڪڙيو هو!

اڌ ڪلاڪ گذري چڪو هو پر مون مس دباش ڏانهن چٽائي ڪين نهاريو هو. هاڻ ڪيس ڏٺم .... هوءَ عام پارسي ڇوڪرين جيان ٿڌي سفيد رنگ يا ڏگهي وريل نڪ واري ڇوڪري ڪين هئي. سندس منهن گول ۽ پريل، چمڙي ڪڻڪ رنگي ۽ تازي، پرؤن سنهيون ۽ وريل، چپ ٿلها ۽ ڪارسرا ۽ نڪ ننڍو ۽ سڌو هو! سڀ گڏ سندس منهن نهايت دلڪش پئي ڀاسيو.

تڙيل جوڀن وقت هرڪا نينگر راڻي لڳندي آهي ۽ هن جي دل ان راڻيءَ کي سلام ڪري سندس قدم بوسي ڪري رهي هئي. هوءَ ڪتاب پڙهي رهي هئي ۽ هنجي نظر جهڪيل پلڪن تان قربان وڃي رهي هئي.

ڪتاب پڙهڻ واريءَ رکي رکي ڪتاب تان نگاهه هٽائي ٿي، پر هن سامهون واري مڪان ۾ وينٽيليٽرس تي ويٺل ڪبوتر ڏانهن ٿئي نهاريو.

مونکي ان امتحان ڏيندڙ تي قياس آيو. پرسان وڃي، آهستي چيومانس، ”فائينل امتحان آهي. وقت نه وڃاءِ. هوش سنڀالي، ڏيان سان لک.“ پر منهنجو آواز سندس اکيان ۽ پنيان ويٺلن ٿي پڌو!

ماڻ موٽي دباش وٽ آيس. دل ٿي ته چوانس ته تون پنهنجي جوڀن جي لؤ کٽي ڪجهه وقت لاءِ ڪٿي هلي وڃ ته هيءُ ويچارو ڪجهه اکي امتحان پاس ڪري وٺي، پر هڪ

فرض نباهيندڙ سپروائيزر کي اٿين چئي نه سگهيس.

ڪلاڪ پورو ٿيو. دباش اوٻاسي ڏني. ڪتاب بند ڪري هوءَ ڪلاس ۾ ويٺلن تي نظر گهمائڻ لڳي. پرواني جي نظر ان نظر کي ڏاڍو ليلايو ته ”ڪجهه وقت مون وٽ اچي ترس.“ پر دباش جي نظر هڪ ڇوڪريءَ جي پرنٽيڊ ڪڙتي ۾ وڃي اٽڪي! اتان پاڻ ڇڏايائين ته وري وڃي ٻيءَ ڇوڪريءَ جي ڳلي ۾ پيل هار تي ڄمي ويهي رهي! ويچارو برهمڻ جو پٽ د يويءَ اڳيان ٻل چڙهندڙ ڇيلي جيان ٻيوسيءَ سان نهارڻ لڳو.

هوءَ ڪرسيءَ تان اٿي، هيٺ لهڻ لڳي. ڇيلهه سنهي ۽ ڏگهي.... سينو گول ۽ اپريل.... فراڪ جي ڪٽنگ نهايت فنستاڻيءَ سان ڦهڪيل، ٽنگون ڏگهيون ۽ مٿن ماس پوري حساب سان چڙهيل، چال چلولي ۽ مستاني....!

دباش جون ٻانهون هڪ ٻئي مٿان ويڙهيل هيون، پر هن جون ٻئي اکيون ڦهلجي ويئون!

”مري ويو، ويچارو!“ منهنجيءَ دل چيو.

همت ٻڌي دباش کي چيم، ”تون ويهي رهه. مان ٿي چڪر هڻي نگراني ڪريان.“

دباش منهنجي بدن ۽ وارن ڏانهن نهاريو. منهنجيءَ عمر ۽ ٿولهه تي ٽٽولي ڪرڻ بدران چيائين، ”توهانکي ڏي وهڻ سونهين ٿو.“ هنجي اکين ۾ مروت ۽ چپن تي مشڪ هئي.

پلا، مان ڪيئن چوانس ته منهنجي هلڻ ۽ تنهنجي ويهڻ سان ئي هنن امتحان ڏيندڙن جو پلو ٿيندو!

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

هوءَ کلڻ لڳي ۽ اچي هن چوٽيءَ واري وٽ ويٺي. هن جي دل جي ڌڙڪڻ تيز ٿي ويئي يا صفا بيهي ويئي، معلوم نہ ٿي سگهيو.

دباش هنجي ڪاپي کڻي ۽ چيائين، ”فرسٽ ڪئسچن، ويري ويل رٽن. واءِ ڊونٽ يوُ اٽينڊ دي نيڪسٽ ون؟ (پهرئين سوال جو جواب تمام سٺو لکيل آهي. ڇو پيو لکڻ جو يتن نہ ٿو ڪرين؟)

هو ادب سان اٿي بيٺو.

هن جا چپ ڦڙڪي رهيا هئا، پر انهن مان آواز ڪونہ نڪتو.

هو هڪ عجيب ڍنگ سان ناسن مان ساهہ ڇڪي اندر موڪلي رهيو هو. سندس نرڙ پگهر جي بوندن سان چمڪڻ لڳو....

ڪاپي رکي دباش اڳتي وڌي آئي. هاڻ هنجو حال ائين هو، ڄڻ ڪجهہ دکي پوءِ ٻري رهيو آهي.... ڄڻ هڪ ڪوئلو هو جو هاڻ ٽانڊو بڻجي پيو هو!

وارننگ بيل لڳو.... هن مٺي جي پٺهي پاسن کان هٿ رکيا ۽ ڪنڌ هيٺ ڪري ڇڏيائين!

سندس چوٽيءَ جي پڇڙي اڳيان نمي ويئي هئي، ڄڻ کو وڻ طوفان ۾ ڪري پيو هو!

مونکي لڳو تہ اُهو، جو ٻگري ونئي ڪٽي اڏامي ها، تنهن پنهنجا پٺي پنک جلائي ڇڏيا!

مان بي وفا نہ آهيان

آشا: مان آشا آهيان. پنهنجي ڪلا- ساڌنا ۾ مست رهندي آهيان. پاونگر ۾ نئون ڪاليج کليو آهي. مان اتي نرتيہ سيڪارڻ لاءِ مقرر ٿي آهيان. مون نرتيہ پريڪشائون برابر پاس ڪيون آهن پر جوين اوستا پار ڪين ڪئي اٿم. مکڙيءَ واري بيتابي ڪٿي، حياءَ جو دامن سوگهو جهلي، پنهنجي پير ۾ گهنگهرو ٻڌي، سنگيت جي لئہ تي نچندي آهيان ۽ پنهنجي شاگردياڻين کي پنهنجي پير پنيان پير کڻندو ڏسي، پرسن ٿيندي آهيان.

ان ئي ڪاليج ۾ هو آيو آهي. ڪاليج ۾ ڇا، هو منهنجي جيون ۾ گهڙي آيو آهي. نراڙ اوچو، هلت شاهاڻي، بدن، سڊو ۽ ڊولائتو، اکين ۾ چمڪ، گنڀير ٻڻجي بحث ڪندو آهي تہ ورهسپتيءَ جهڙو سياڻو پاسندو آهي. ڪنهنجو نقل ڪري ڳالهائيندو يا هلندو آهي تہ گوڪل جو مستيخور گوپال لڳندو آهي. ڪنهنجون ڇاپيون گم ٿين يا ڪنهنجو ٿيلهو نظر نہ اچي تہ پڪ ڄاڻجو، اها هنجي ئي حرڪت هوندي.

سندس حاضريءَ جو جادو سڀني تي هلندو آهي. پر مونتي سندس حاضري توڙي غير حاضريءَ - ٻنهي جو جادو هلي ويو آهي. هو منهنجو ٿي ويو آهي. هنکي ڇا وڻي ٿو ۽ ڇا نٿو وڻي، مونکي معلوم ٿي ويو آهي. هن وقت هو ڪٿي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

آهي ۽ ڇا وينو ڪري؟ مونکي خبر ئي پئجي وڃي. پريتم کي ڪيڏي نه سوکيم درشٽي آهي! پريتم جي هرهڪ ڳالهہ جاچڻ ۾ پريميءَ جا سڀ حواس ڪهڙي نه تيزيءَ سان ڪم ڪن ٿا.

هڪ اهڙي پاونا ٻن دلين ۾ آيري ٿي جا ٻنهي کي هڪ ٻئي جو ٻڌائي ڇڏي ٿي. جڏهين هو سچي جو سچو منهنجي روم روم ۾ وسي رهيو آهي تڏهين هرو ڀرو اهو ضروري نہ آهي تہ هو جسماني طرح بہ مونکي ڇهي، پر تنهن هوندي بہ هڪ دفعو، صرف هڪ دفعو بلڪل آڇاتري نموني ۾ هن منهنجو هٿ پڪڙيو آهي، بس! هنجي ڇهاءَ جي سڳنڌ منهنجي شرير جي هرهڪ انگ ۾ پرجي ويئي آهي!

نريش: مان نريش آهيان. آشا سهڻي نہ آهي پر نہ معلوم ڇو مونکي وڻي ويئي آهي. پريم هن لاءِ پوڄا آهي ۽ مان هنجي دل - مندر جي مورتي. شروعات ۾ هوءَ پري کان هٿ مٿي ڪٽي مونکي پرڻام ڪندي هئي. پر هاڻي نيڻن جا ديپ جلائي، منهنجي اڇڻ تي منهنجي آرتي آتاريندي آهي. مان پنهنجي چوگرد سندس سواسن جو واس ڏوپ بخوبيءَ محسوس ڪندو آهيان. اهو سچ آهي تہ مون آشا جي پيرجي تازي ۽ ڪومل پتي جيان نازڪ چپن جي چاشني ڪڏهين بہ ڪانہ چکي آهي پر مان هنجوڻي آهيان، اهڙي ڳالهہ مونکي هڪ پل لاءِ بہ نہ وسرندي آهي.

مونتي هنجو پورو ڀروسو آهي ۽ منهنجو هنتي. هنجي نزديڪ ويهڻ سان منهنجي من جي آڄ لهي ويندي آهي.

ڪاليج جي آتسو وقت ڪلاڪن جا ڪلاڪ گڏ ڪم ڪندا آهيون. پر هنجي پرسان هوندي مونکي ڪلپنا ۾ به ٿڪ محسوس نه ٿيندو آهي. هوءَ منهنجي دل جي بنهه ويجهو آهي. ايترو ويجهو جو ”مونکي بڪ لڳي آهي“ چوڻ جو خيال ڪندو آهيان ته هوءَ سامهون ڪاڏو رکي ٿي ويندي آهي.

آشا: هڪ نئين ليڊي - پروفيسر آئي آهي. چنچل ۽ مٺڙ مشڪ واري گوپي. منهنجي هن کي ڏسي گوپيءَ جي چپن جي مشڪ اڃا به وڌيڪ مٺڙ ٿي ويندي آهي. اهو ڏسي نه معلوم ڇو منهنجي دل ۾ هڪ قسم جي باهه ٻرندي آهي.

پهرين نه پر هاڻي هو گوپيءَ کي ڏسي ٿو ته سندس اکيون سندس ٻين انگن کان گهڻو اڳ اڳيان وڌيوڃن ٿيون. گوپيءَ جي غير حاضريءَ ۾ سندس اکين ۾ ڪنهنجي ڳولها ڪرڻ جي پياؤ چٽيءَ طرح اُتري اچي ٿو. گوپيءَ کي ڏهي وڙا وٺندا آهن، بس هنکي به وٺي ويا آهن! پر مونکي اها ڳالهه بنهه ڪين ٿي وڻي.

ڏريش: هيل تائين آشا ۾ مونکي خوبيون ئي خوبيون پئي ڏسڻ ۾ آيون. خوبيون به جهڙيون تهڙيون نه. خاص خوبيون. هاڻي هن ۾ مون کي ڪا خاص ڳالهه ڏسڻ ۾ نٿي اچي. خبر ناهي هيءُ ڇا ٿي رهيو آهي!

آشا: مونکي ائين محسوس ٿي رهيو آهي ڄڻ منهنجي ۽ هنجي دلين جي وچ ۾ آيل ڳنڍ کي ڪوئي ڍلو ڪري رهيو آهي. هن نه اڳ ۾ مونکي ڪجهه چيو هو نه هاڻي ٿي ڪجهه چوي ٿو. پوءِ به الائي ڇو آها پنهنجپائيءَ واري پلونا

نہ رهي آهي. اچانڪ من ۾ دوريءَ جو آڀاس ٿيڻ لڳو آهي. هڪ گهرو درد منهنجي دل کي نپوڙي رهيو آهي.

نريش: ڳالهين جي وچ ۾ آشا چئي ڏنو، ”پرش کي پريم ڪرڻ نہ ايندو آهي.“ مان آشا سان شامل راءِ نہ آهيان. پرش پريم ڪندو آهي ۽ ضرور ڪندو آهي. آشا ڏانهن جيڪا منهنجي پلونا هئي انکي بريم نہ- تہ ٻيو ڇا سڏبو؟ سچ تہ اهو آهي تہ پرش پيار ڪري ٿو ۽ گهرائيءَ سان پيار ڪري ٿو. اصل مست بڻجي پيار ڪري ٿو.

آشا: آف! پرش اوستائين پريم ڪري ٿو جيستائين سندس دل ۾ ڪنهن لاءِ چاهنا پيدا ٿئي ٿي. هنجي چاهنا زور سان اڀري وڌي ٿي، سمنڊ جي لهر جيان اڀري. پر لهر ڪناري وٽ پهچي واپس وري ٿي. پرش جي چاهت بہ منزل وٽ پهچي سست بڻجي وڃي ٿي. پرش جو پيار معنيٰ مسافري هڪ دل کان ٻيءَ دل تائين مسافري. معلوم ٿي وڃيس تہ جنهنکي چاهيان ٿو، سا بہ مونکي چاهي ٿي، ايترو چاهي ٿي جو ملي سگهي ٿي يا ملي ٿي ويئي آهي تہ بس اها مسافري پوري ٿي! ٿورو ٽڪ پڇي وري ٻي مسافري شروع ڪندو.

نريش: مونکي آشا کان وڌيڪ ڳوڙهي وٺي ٿي. ڪهڙي نہ چلولي ۽ کلٽي آهي! اوهين مونکي بي وفا ٿا سڏيو؟ نہ پيلي- اهڙو ظلم نہ ڪريو. خبر ناهي اهو ڦيرو مون ۾ ڪيئن ۽ ڇو آيو؟ مون ائين چاهيو تہ نہ هو منهنجي نہ چاهيندي بہ ائين ٿي ويو آهي. شايد مان ائين ٿي بڻيل آهيان.

آشا: هو گوپيءَ جي ادائن تي فدا آهي. هڪ پاسي ناز

آهي ٻئي پاسي، نياز. هڪ طرف بي نقاب حسن آهي ۽ ٻئي طرف بي حساب عشق. هنن ٻنهي هڪ ٻئي کي اُلفت جي دعوت ڏني آهي. ۽ مان؟ منهنجي دل اُجهاڻيل ۽ ميڻ - بتي جيان آهي. جليل ٽڪرو وهي ويو آهي ۽ بچيل ٽڪري تي جليل ٽڪري جون ڳريل ڳنڍيون لٽڪي رهيون آهن.

نريش: هڪ ويچار وٺديان اوهان سان؟ مونکي لڳي ٿو ته استريءَ جا ٻه نمونا آهن. هڪ آهي جنهن ۾ ماتاپڻو زياده آهي. هوءَ پنهنجي پتيءَ يعني پريتم کي ائين ٿي هلائي، ڪارائي ۽ هنجي رکيا ڪري جيئن ماتا پنهنجي ٻالڪ جي ڪندي آهي. اُشا، استريءَ جو اهڙو ئي نمونو آهي.

ٻي اُها آهي جنهنجي طبيعت انڊلٺ جيان رنگين ٿئي ٿي. چنچل، چلولي، ڪلٺي، رسٺي، حرڪتي ۽ شوخ. گوپي اهڙي ئي استري آهي. مونکي ماتا نه- پريتما کپي. گوپي منهنجي پريتما آهي.

منهنجو ويچار جيڪڏهين غلط آهي ته مان بيشڪ ڀُوڳر سڏجڻ جي لائق آهيان پر جيڪڏهين منهنجو ويچار درست آهي ته مان بي وفا نه آهيان.

اُشا: مان استري آهيان. استريءَ جو ذاتي سڀاءُ چاهي ٿو ته ڪو هجي، جو مونکي چوي، ”تو بنا مان ڪيئن ڪندس؟ تو بنا ته مان جي ڏي نه سگهنديس.“ جڏهين ڪو پنهنجو ٻڌجي اهڙيقسم جي ڀوسي ڏيکاري ٿو تڏهين استري ان مٿان پنهنجو سڀ ڪجهه قربان ڪري ڇڏي ٿي.

استريءَ جو ذاتي گڻ آهي ڪنهن لاءِ جيئڻ. هنجي من

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

جي گهري تمنا هيءَ ٿي آهي. ڪو هجي جنهنکي مان ڪپان، ضرور ڪپان. ڪنهنکي منهنجي گهرج هجي. ايتري گهرج جو منهنجي پيار جي سهاري بنا هو جا.ي ٿي نه سگهي. بس ان گهرج جي پورائي ڪرڻ لاءِ پاڻ ڏيڻ ۾ ئي استري پنهنجو جيون سارٿڪ سمجهي ٿي.

پر استري ائين نٿي چاهي ته اهو ڪو ڪيس بس جان چيز جيان ڪتب آڻي. جڏهين عورت جي ان ذاتي گڻ جو فائدو، ناجائز فائدو ونئي، ڪيس ڪتب آڻڻ جي خيال کان ڪتب آندو وڃي ٿو تڏهين استريءَ جي دل ٽٽي پوي ٿي. بس منهنجي دل ائين ٽي ڏوڙي ويئي آهي.

ڊائري

ڏياري تي جيئن پين وٽان مبارڪن جا ڪارڊ پهتا تيئن سشيءَ وٽان رجسٽرڊ ٽپال هڪ ڊائري پهتي! سشي.... ڇا ٽئين سال جي ڊائري موڪلي جهوني ساهيڙپ تي گهندي؟ مڪار.... دوڪيباز! نفرت وچان مون ڊائري ميز تي اڇلي.

سشي جڏهن پهرين پهرين ناٽڪ ۾ پارٽ ڪٽڻ لاءِ اسان وٽ آئي هئي، سندس شڪل شبيهه ۽ سڊول بدن ڏسي اسان سڀني سندس سواگت ڪيو هو. پر ناٽڪ جي ريهرسل ڪندي هوءَ ڏاڍو ڏکي رهي هئي. اڇا جسونت چوي، "تون منهنجي مومل، مان پلا توکي ائين ڪيئن چوندس؟" ته سشيءَ جو چهرو لال لال ۽ گرم گرم پيو ٿيندو وڃي ۽ سندس هٿ پيا ٿڌا ٿڌا ٿيندا وڃن! هوءَ لڄ جي گهيري کان ٻاهر نڪري نه پيئي سگهي.

جسونت ۽ مون پاڻ ۾ صلاح ڪئي ۽ پوءِ جسونت وارو ڊائلاگ مون ڇيو ۽ ان طرح ائڪٽنگ ڪيم ڄڻ ته مان ڇوڪرو آهيان. آهستي آهستي سشيءَ جي هٿڪ لهندي ويئي. ان ڪانپوءِ هميشه ائين ئي ٿيندو هو. سشيءَ سان جيڪو به ڇوڪرو پارٽ ڪري، ان جو ڊائلاگ پهرين مان ئي چوندي هيس ۽ پوءِ ئي اهو ڇوڪرو ساڻس ريهرسل ڪندو هو. ڏيري ڏيري سشي بهادر ٿيندي ويئي. هاڻي هوءَ بي ڌڙڪ اسٽيج تي هلي ويندي هئي، مون جهڙن هڪ هٿڪ بنا رومانٽڪ

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ڊائلاگ چئي ويندي هئي. نوجوان استريءَ توڙي پڍيءَ عورت جو پارٽ ادا ڪري ويندي هئي ۽ نهايت سقلتا سان جذباتي رول نباهي ويندي هئي.

پوءِ به مٿي چڙهڻ سان سندس متو ڪين ڦريو هو. هوءَ هر ڳالهه ۾ منهنجي صلاح وٺندي هئي ۽ منهنجي هر صلاح مڃيندي هئي.

ائين اسان هڪ ناٽڪ جي سلور جبلي ملهائي، پيو ناٽڪ ڊبوئيءَ ۾ پيش ڪيوسين ۽ ٿيئين ناٽڪ ۾ اهڙو ڌاڪو ڄمايوسين جو ماڻهن ور ور ڪري ان ناٽڪ جي تقاضا پئي ڪئي. ايتري قدر جو اهو ناٽڪ هڪ سو پنج دفعا اسٽيج تي پيش ٿيو تڏهين به ماڻهو ٽڪيٽ دريءَ تان نراس موٽي پئي ويا!

اجمير ۾ منهنجيءَ ماسات جي شادي هئي. پيءُ جي سرڳواس ڪري وڃڻ بعد اسين ماسيءَ جي جاءِ ۾ اچي مسواڙ تي رهيا هئاسين. در در ۾ گهر هو، سو اٿڻ ويهڻ، سڀڻ پرڻ سڀ گڏ ٿيندو هو. ان حساب سان هوءَ منهنجي ماسات نه پر ڀيڻ ٿي هئي، پلا ڀيڻ جي شاديءَ تي ڪيئن نه وڃان؟

پنيان اسانجي تواليءَ ڪي احمدآباد مان ڪوٺ آئي. جسونت لکيو ته اسين تنهنجيءَ جاءِ تي ششيءَ کي هيروئن بڻائي وٺي ٿا وڃون. ڪنهن اتسو ملهائڻ جي سلسلي ۾ ڏي ناٽڪ پيش ڪرڻو هو ان ڪري تاريخون بدلائڻ جو ته سوال ئي نه ٿي پئدا ٿيو.

اجمير مان موٽڻ بعد محسوس ڪيم ته سڀ ڪجهه

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

بدلجي چڪو هو. احمدآباد واسين کي هيروئن جي روپ ۾ نئون چهرو خوب پسند پيو هو. سشي پنهنجو واچو وڃائي آئي هئي ان ڪري اسانجي گروپ جي ميمبرن جي نظرن ۾ سندس مان وڌي ويو هو.

سشي ته خير سا ڳي ئي هئي پر جسونت جي نظرن هنجو ملهه مان اڳي کان وڌيڪ تي ڪٿيو ان ڪري منهنجو سشيءَ ڏانهن رخ بدلالجي ويو! جسونت جي حاضريءَ ۾ اڻ سڌيءَ طرح ۽ سندس غير حاضريءَ ۾ سڌيءَ طرح مان سشيءَ جي بي عزتي ڪندي هيس. هڪ زال ٻيءَ زال کي ڪهڙن سوکيم ۽ ادرشيه طريقن سان ستائيندي آهي اها ڳالهه ڪنهن مرد کي پڌائڻ ۽ سمجهائڻ جي بلڪل ئي نه آهي.

هڪ ڀيري منهنجي گهر ريهرسل رکيل هئي. دير تي وڃڻ سبب جسونت ڪيس بس اسٽاپ تائين اپرائڻ لاءِ آيو! پر مون اهڙي ڳالهه ۾ ڪيس رنيائي ڇڏيو جو سشي اڌ ڪلاڪ در تي ترسي منهنجي مراد ڇاڙي ورتي ۽ هوءَ اڪيلي ئي هاي ويئي. رات جي ان اڻ سهائيندي وقت ۾ بس اسٽاپ تي اڪيلي ٻيهڻ سشيءَ کي ڪيترو نه اُگرو لڳو هوندو. اهو محسوس ڪندي مون کي خوشي ٿي رهي هئي!

ٻئي دفعي اسانجي پاڙي واري هال ۾ ئي ناٽڪ پيش ٿيو هو ان ڪري سيني جي ماني مون وٽ هئي. منهنجي ڀاءُ وسڪي کولي. هو ور ور ڪري سشي لاءِ ڪوڪوڪولا گهرائڻ لاءِ چئي رهيو هو پر مان ڪم ۾ مشغول هئڻ جو بهانو ڪندي ٽاڻي ويس. گهٽي پا کي ڏاهيم به اهي ٿي ڇيڙون

جي سشي نہ کائيندي هئي. گوشت ۽ مڇي، ڀاڄيءَ ۾ گاڄرون، مرچ، چانور ۽ ڊبل روٽي! ميز پريل هئي پر سشيءَ جي پليٽ بلڪل خالي!

سشي کي جسونت کان دور رکڻ لاءِ به مان هزارين بهانا بڻائيندي هيس. "حيدرآبادي عامل آهي. عامل تہ مئو به ڪونہ اوڙانگهبو آهي. سوئي وري زال ذات. اها تہ جهڙي وڇين آ گر ڏنگ! ڏاڍي اچي اٿيئي. ڏس پهرين لچاري هئڻ جو مکر ڪري ڪيئن نہ اسان سڀني کي الو بڻايائين!"

اڳي ريهرسل جي وچ ۾ وانديون ٿينديون هيون تہ ويهي گپ شپ هڻنديون هيون گڏجي سڀ چانهہ پيئندا هئاسين پر هاڻ ريهرسل ختم ٿي نہ آهي تہ مان ضرور ڇيز وٺڻ جي بهاني سشيءَ کي موهاٽا مارڪيٽ، ايئرڪنڊيشن مارڪيٽ وغيره وغيره ڏانهن وٺي هلي ويندي هئس! "اڄ ڪنگڻيون ڪپيمر، اڄ تہ هوٽيل ۾ چانهہ پي اچون، ساڙهي پرڻ لاءِ ڏيئي اڄون" ائين ڇئي مان کيس جسونت کان پري وٺي ويندي هيس.

ائين نہ هو تہ سشي منهنجي وهنوار جي مراد نہ ٿي سمجهي پر الائي ڇو هوءَ منهنجو ستم ڇپ چاپ سهي ويندي هئي.

ان وچ ۾ جسونت به دفعا اسپتال ۾ داخل ٿيو. پهريون دفعو تہ فقط هڪ ڏينهن لاءِ ويو هو پر ٻئي دفعي چار پنج ڏينهن داخل ٿيو هو. پهرين دفعي تہ اهڙو تازو توانو ٿي لڳو جو مونکي گهڻو دير سان خبر پئي هئي تہ هو اسپتال ۾ داخل

ٿيو هو. پر ٻئي دفعي رت ۽ پيشاب جي چڪاس ڪرائڻ بعد هو پيلو پيلو ٿي ويو هو.

هڪ ته هو سشيءَ تي مهربان هو ۽ ٻيو ته مان ڪنهن پري هٽي ويٺي هيس ان ڪري نه مون ڏي ويجهو وڃي ڪانئس گهرائيءَ سان ڪجهه پڇيو ۽ نه هن ئي پنهنجائپ جتائي مون کي ڪجهه ٻڌايو. جسونت هوندي به گنڀير ۽ پاڻ سان اوتيندڙ موکيندڙ انسان هو ان ڪري مون کي پوري خبر نه پئجي سگهي ته کيس ڪهڙي تڪليف آهي.

هڪ دفعي مون جسونت سان ضد ڪيو ته مون سان فلم تي هل. ان ڏينهن کيس اک ۾ آنڙي هئي جنهن ۾ سور هوس پر هو منهنجو ضد پورو ڪرڻ لاءِ پڪچر تي هليو. ”نموُ! جنهنکي پيار ڪيو آهي تنهن جي سک دک جو به خيال رکيو آهي. ڀلا اهو تون ڪڏهن سکنديني؟“ هن چيو ۽ مون کلي جواب ڏنو، ”اڙي واه ڙي شير! ڪٿي آنڙيءَ جو سور ۽ ڪٿي محبوبا جو ماڻو!“ چپن تي مشڪ ۽ بند ٿيل اکين جي وچ تي آڱريون رکي هن پنهنجو اعتراض ٻي ڇڏيو!

ٿورن ڏينهن بعد ٻڌم ته جسونت سشيءَ سان شادي تو ڪري! ساڙ ۽ حسد وچان مان تڪسي ڪري سشيءَ وٽ ويس. غصي ۾ مون هن کي الائي ڇا ڇا چيو! سشيءَ روئڻ شروع ڪيو ۽ سڏڪا ڀريا پر مان چوندي ئي ويس. ”حرفتڻ! دغاباز! آئي تاندي لاءِ ۽ تي بورچاڻي ويني! ميڪ ميڪ ڏي ڪري، چئ ڪجهه چاڻي ڏي ڪين! اڙي! تيرهن تال چاڻين

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

تون!“ سشميءَ آئيون اکيون کڻي مون ڏانهن نهاريو پر چيو ڪجهه به ڪين. مان شاديءَ تي ويس ٿي ڪانه. بس پنهنجي سان مون ناتو ٽوڙي ڇڏيو!

شاديءَ بعد سال اندر ٿي جسونت گذر ڪري ويو. مون کي ڏک ته ٿيو پر ان کان وڌيڪ خوشي ٿي ته سشميءَ کان جسونت جلد ٿي کسجي ويو!

شاديءَ تي نه ويس ته پرچائي ڪرڻ ڪيئن وڃان؟ نه پيار جي ڇڪ، نه ساهيڙپ جو ننگ منهنجي من کي مڃائي سگهيو.

ٻن ٽن ڏينهن بعد مون ڏياريءَ جي ڪارڊن جي ٿهيءَ ۾ شڪرگذاري ظاهر ڪرڻ لاءِ قلم هٿ ۾ کنيو ته نه چاهيندي به ڊائري جي چوگرد ويڙهيل پنو ازخود ڦاڙي وڌم. ڊائري جسونت جي ٿي هئي!

سشميءَ پنو اڪائي لکيو هو: ”سندس اِڇا انوسار سندس هلي وڃڻ بعد هنجي ڊائري توکي موڪلي رهي آهيان.“

”نمو! توکي معلوم ناهي پر جسونت کي معلوم هو. شاديءَ بعد منهنجي مڙس خانداني ضد سبب مونکي ڇڏي ڏنو هو. منهنجي پاءُ جي زال جو هو مائٽ هو. بس هوءَ پيڪي هلي وئي ته هن به مونکي پيڪي آماڻي ڇڏيو هو! جسونت منهنجي ساهرن کي سڃاڻندو هو ۽ هن ٿي مونکي ناتڪن ۾ پارت ڪٽي من ونڊرائڻ لاءِ آتساهت ڪيو هو.

جڏهين ڊاڪٽر هنکي ڪئنسر هئڻ بابت ڪجهه، چيو،

هو ڏاڍو ڏچي ويو هو. تو وٽان آئڻ پاڻ لاءِ هو تو وٽ آيو هو پر تون ....

مان عورت آهيان. شيوا ۽ همدردي ڪرڻ نه رڳو منهنجو سڀاءُ آهي پر اهو منهنجو حق آهي. منهنجي مڙس اهو حق مون کان کسي ورتو هو. مون جسونت سان همدردي ڪئي ۽ سندس خدمت ڪئي. هنکي استريءَ جي بقيس سات جي سخت ضرورت هئي ڇاڪاڻ ته هنکي پنهنجي ماءُ به ننڍپڻ ۾ ڇڏي ويئي هئي.

جسونت کي خبر هئي ته هنکي جلد مرڻو آهي. پر هڪ ته ڏو عجيب رخ اختيار ڪيو هو ۽ پيو ته هن خود نه ٿي چاهيو ته هو توکي وڏوا بڻائي!

مون جسونت کي پنهنجو سات آڇيو. ٿوري وقت لاءِ ئي سهي .... اسان ٻنهي کي ساٿي پاڻ جي ڏرپتيءَ جي گهرج هئي.

توسان ناحق ڪيم؟ مان ته ٿي مڃان.

توتي احسان ڪيم؟ ائين به ڪيئن چوان؟

سڪ مليو. ”صرف ڪي مهنا. پر هن فاني جهان ۾ جٽادار ڇا آهي يلا؟“

جسونت .... هڪ پني تي .... تاريخ وجهي لکيو هو .... هنجو مونسان ئي پيار هو....

مون محسوس ڪيو .... ڪئنسر جسونت جو وات زخمي ڪري ڇڏيو ۽ منهنجي وهنوار سندس هردو.... ! ●

ڪاريون اکيون

ڏينهن جا سادا ٻارهن لڳا هئا. سينگاپور جي تيز اُس ۽ گرم آبهوا ۾ پليل بدن ۽ لنبي ڊيگهه ڪٽي هو ڪمري اندر گهڙيو. هانگ ڪانگ ۾ هو پهريون دفعو آيو هو.

ڪمرو ايئرڪنڊيشنڊ ٿيل هو. اندر، هڪ ڪنڊ ۾ مور جي پنک جهڙي رنگ جو صوفا سيٽ پيل هو، جو ڪنڊ وٽ گول آڪار وٺي بيٺو هو. هانگ ڪانگ جا فرنيچر وارا نازنين جي فراڪ جيان صوفا جي ڪپڙي کي ٻه جهالر، پليٽون ۽ ٻٽڻ هڻي نزاڪت وارو بڻائيندا آهن. ان نزاڪتي ۽ قيمتي صوفا جي وچ ۾ بيضي جي آڪار واري ڊگهي ميز رکيل هئي جنهنجي چيڙن تي ۽ وچ ۾ تي جيڊ (Jade) پٿر مان ٺهيل ائشٽريز رکيل هيون. ٻئي پاسي ڪاري شيشم جون وڏيون ۽ ويڪريون ڇهه ڪرسيون پيل هيون جنجي ويهڪ ۽ پٺ تي ڪاري پلش مان ٺهيل گديون رکيون هيون. ويهڪ وارين گدين تي منيلا جو پڙت ٿيل هو جنهن ۾ ڳاڙها پڪي ۽ سايون ٽاڙيون پٺي ڏسڻ ۾ آيون. پٺ وارين گدين تي ٿائلنڊ جي نرتيه چٽر- جنهن ۾ پراچين ٻڌ مندر جي گنبذ جهڙا مڪٽ پهري ڇوڪرو ڇوڪري نچي رهيا هئا، چمڪندڙ رنگن سان پينٽ ٿيل هئا.

اندر آيل جوان سامهون پيل ميز وٽ هلي آيو. ٻه پير جدا ڪري، مغروريءَ سان ڪلها جهلي، ڪرسيءَ تي هٿ رکي اچي بيٺو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ميز جي ٻئي پاسي عاج جي ڪرسي پيل هئي جنهنجي پٺ ڪنهن هندستاني ڪاريگر جي هٿن نزاڪت سان گهڙي هئي. ان سفيد ۽ زيبائتي ڪرسيءَ تي هڪ ٿلهو ۽ بندرو آدمي ويٺو هو، ائين چئڻ درياهي گهوڙي جي ڪارب ۾ پيل هڪ ماس جو ڳوڙهو رکيل هو. آدميءَ جي منهن ڏانهن نهارڻ سان ائين ٿي لڳو ڇڻ هڪ وڏو صوف پچي، پوءِ رجهي ويو آهي! سندس ٿلهن چپن جي وچ ۾ چروٽ جهليل هو. اکين جي هيٺان ۽ مٿان ماس سڄيل هوس جنهنڪري سندس اکيون اندر هلي ويئون هيون. سندس ڦهليل نڪ جي ٻن وڏين ناسن مان رکي رکي اهڙو آواز اچي رهيو هو جهڙو ڪنهن جانور جي ناسن مان گاهه چباڙڻ وقت نڪرندو آهي. ميز تي لائيم جوُز ڪارڊيل ۽ جن جون بوتلون رکيون هيون. آدميءَ جي هٿ ۾ اڌ ڀريل گلاس هو. سندس هٿ جي ٻاچ ۾ پيل منڊيءَ جو وڏو هيرو بلوُ رنگ جا جهلڪاٽ ڪڍي رهيو هو.

چروٽ ڏائي پاسي چريو ۽ اتان آواز آيو:- ”ها- چؤ، تون ڪير آهين؟“

”ڪير به هجان پر اهڙو ضرور آهيان جنهنکي ٻهرين وهڻ جي آڇ ڪجي.“ آواز گنڀيرتا هئي.

بيٺل جوان جي پرسان ٿي هڪ ڇوڪري پنيري ويٺي هئي. هنجي هڪ هٿ ۾ پئڊ هئي جنهن تي ٿورو ڪجهه اڳ ۾ ڪجهه لکي رهي هئي. جوان جي گفتگو ٻڌي هنجي هٿ مان بال پين ڪري پيئي!

پٺ تي نئڙي هن. ٻن ڪنڌين ۽ هيٺان ٿي منهن ڦيرائي

جوان ڏانهن نهاريائين. جوان ڏٺو ته ڪاريءَ پلش تي رکيل به اڇا چمڪندڙ هيرا ڏٺا هئا، پر اڇيءَ بخمل تي رکيل به ڪارا ۽ پاڻياٺا، چمڪندڙ ۽ چرندڙ پٿر ڪڏهن به نه ڏسيا هئائين!

پين ڪٿي، اڳيان جيان عاج جي ڪرسيءَ تي ويٺل آدميءَ ڏانهن منهن ڪري ڇوڪري بلڪل سڌي ٿي ويٺي. هنجي لڏندڙ به جوان طرف ڪين مڙي.

آدميءَ هٿ جي اشاري سان جوان کي وهڻ جو اشارو ڪيو ۽ چيو، "توکي ڇا کپي؟"

جوان ويٺو. ڇوڪريءَ جي طرف کان هڪ وڻندڙ خوشبوءِ آئي ۽ کيس وڪوڙي ويئي. هن محسوس ڪيو ته ڇوڪري سڌي ويٺي آهي پر هنجا ڪن پاڻ ۾ نهايت گهڻي دلچسپي ڏيري سندس آواز جهٽڻ لاءِ تيار ويٺا آهن.

"مونکي؟ مون سمجهيو ته اوهانکي ڪنهن ماڻهوءَ جي ضرورت آهي- اهڙي ماڻهوءَ جي، جو اوهانجي پڇندڙ پڙندڙ عمارت جهڙي ڪاروبار کي اچي سنڀالي ۽ سندس حالت سڌاري."

ڪرسيءَ تي ڦهليل آدميءَ جو چروٽ به دفعا هيٺ مٿي ٿيو، جڏهن پنهنجو غصو ڇپاڙي ورتو. ميز تي رکيل وزننگ ڪارڊ ڏانهن نگاهه ڦيرائي هن چيو، "تون ڇا ڇا ڄاڻين؟"

جواب ۾ هن پنهنجي درخواست وارو پنو کولي، ڦيرائي هنجي اڳيان رکيو.

"رکي وڃ. ضرورت پيئي ته توکي خبر ڏبي."

جوان جي اکين ۾ ويچار شڪتيءَ جي گهرائي هئي. پر

هن انتي پڙدو وڌو ۽ اٿيو. ٻن ڪارين اکين جون پلڪون اٿين ڦرڪيون جيئن پکيءَ جي ننڍڙي ٻچي جا پر ڦڙڪندا آهن.

هن پنهنجا ڪلها مغروريءَ سان کنيا ۽ شرير کي ايمان سان سڌو جهلي هلڻ لڳو. وڃڻ لاءِ جيئن هن دروازو کوليو، تيئن هن ڏٺو ته ڇوڪريءَ جو ڪنڌ کن پل لاءِ پٺيان مڙيو. هن ڪنڌ جهڪائي انهن سهڻين اکين سلام ڪيو ۽ هليو ويو.

رات جا يارهن لڳا هئا. شرير کي ڊلو ڇڏي، ٽنگون ڊگهيون ڪري هو پلنگ تي ليٽيو پيو هو. هنجي ڳچي سهڻي هئي ۽ ڪلها نهايت موڪرا ۽ ڊؤلائتا هئس، پر انهن مٿان رکيل سر جا وار منجهيا پيا هئا. هن ڊگهو ساهه کنيو ۽ پاسو ورائي ٻانهن تي سر رکيائين. هو ضرور ڪنهن ڳالهه تي خفي هو. هر گهڙيءَ پنهنجي ڏسٽيءَ تي سر جا وار ڦيرائي رهيو هو. سڌو ٿي، اکيون بند ڪري نڪ جو مٿيون حصو، ڏسٽي ۽ آڱوٺي جي وچ ۾ جهلي، هو اونهي خيال ۾ غرق ٿي ويو.

اوچتو کيس ڪارين اکين جي ياد آئي. نائيٽ سوٽ جو چولو هيٺ ڇڪي، پاسو ورائي، هو مشڪڻ لڳو. ڏائي ٻانهن ڏانهن ڏسي، انکي ڊگهو ڪري وري هٿ آڱيان آندائين. سندس ڏوڻت ۽ ڪلهي جي وچ واري مشڪ ٽپا ڏيڻ لڳي.

هو اٿيو ۽ اچي آرسيءَ اڳيان بيٺو. ساڄي هٿ سان ڇاتيءَ جي ڏائي پاسي ڏک هڻي پنهنجو پاڻ سان ڪلي ڏنائين. ”ٻچڙا! ڇوڪري - ذات ۾ پنهنجي ڪا خاص دلچسپي ڪانهي. وساري

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ڇڏيس!“ بتي وسائي هو اجي پلنگ تي ليٽيو.

ٻاهران آواز آيو: ”حشمؤ يار! آهين؟“

”اڙي، گموءَ جا ٻچا، دروازو کليو پيو اٿيئي- هليو اچ.“

در جو هٿنڊل ڦيرائي گموُ اندر هليو آيو. ”اُت ڙي! ٻڍيءَ جي پوٽيءَ جيان گهر اندر قابو ٿي ويٺو آهين؟ جلد ٿيءُ سنهيري وٺ ـ ڪلب ۾ هلڻو آهي.“

”نه يار! پاڻ ته ٿڪا پيا آهيون.“

”ماڻ جا پٽ! نصيبن وارو آهين. هانگ ڪانگ ۾ آئي هفتو مس ٿيو اٿيئي ته سونهن جي راڻيءَ جو درشن ٿو ٿئيئي! اج مئجيسٽڪ ۾ مس ڪلئوپترا اچڻي آهي.“

”اِها وري ڪهڙي بلا آهي؟“

”ٻچ نه- هلي ڏس. طبيعت ڦرڪي اٿندءِ. پاڻ ته ان کي ڏسندا آهيون ته سمجهندا آهيون ته دنيا ۾ پلي چاوا ـين!“

”چڱو، يار! تون وڃي پنهنجو جنم سڦلو ڪر. مونکي اج ڇڏ، سياڻي هلندس.“

گموءَ ٽهڪ ڏنو. ”اڙي خدا جا بندا! هيءَ اپسرا آهي اپسرا! اندر لوڪ مان روز ڪونه لهندي آهي. مئنيجر کي به اوچتو يارهين بجي فون ايندو آهي ته هوءَ اچي ٿي. مئنيجر پنهنجو دوست آهي، مونکي به فون ڪندو آهي موٽ ۾. يار تنهنجي ڪري پڇندو آيو آهيان. هلين ٿو، يا پاڻ هلون؟“

ڪلب جو وڏو ءِ شاندار هال رنگين پر جهيڻي روشنيءَ سان چمڪي رهيو هو. ايڪڙ ٻيڪڙ ڪا ڪرسي خالي هئي. اسٽيج تي ڏهه پندرهن ڇڙا ٻئنڊ وڄائي رهيا هئا. مائيڪ جي

پنيان هڪ حسين ڇوڪري بيهي ڳائي رهي هئي.

گيت جي لئه تي سندس سهڻو بدن لچڪي رهيو هو.
ڪيس بند گلي سان چمڪندڙ ٻُڍا پرايل هئي، جنهنجا ڏنگن وٽ ٻئي پاسا کليل هئا. پنهنجن سنهين ڊگهين آڱرين سان هوءَ چپٽي وڄائي رهي هئي ۽ نهايت دلفريب ادا سان ڳائي رهي هئي.

When the moon is there
You meet me here
Under the Palm Grove
Under the Palm Grove ...

حشوءَ ڏنو ۽ بس ڏسندوئي رهجي ويو!

گموءَ کيس ٺونٺ هنئين. "يار! ڳڙڪائينس ڏ.و ڇا؟ انڪري ته چوندو آهيانءِ ته ڇوڪرين سان دوستي رکندو ڪر نه ته ته هيئن بکايل وانگر پيو واجهائيندين!"

حشوءَ چپ پٽو ئي ڪين!

گموءَ کيس ڪلهي سان ڌونڌاڙيو. "اکيون پوءِ ڏسجانس پهرين ته ڏنگون ڏسيس، جهڙي ملائي لڳي پيئي آهي!"

حشوءَ چپ پاڻ سان ڳالهايو، "هيءَ ته هوءَ ئي آهي!"

"هوءَ آهي. ڪير؟" گموءَ عجب مان پڇيو.

"ڪير به نه." حشو سچيت ٿي ويو هو.

حشو ڪلب مان موٽيو ته سڄي پر کيس ننڊ نه آئي. هو پاسا ورائيندو رهيو.

جڏهين آٿيو تڏهين سج ڪافي چڙهي چڪو هو.

تڙتڪڙ ۾ اسنان پاڻي ڪري هو ٻاهر آيو. بس ۾ چڙهي ڪالهہ واري آفيس ۾ ويو. اندر گهڙي Receptionist کان پڇيائين ”مسٽر فانگ آيو آهي؟“

”نہ- پر سندس اچڻ جو وقت ٿي ويو آهي. بس جلد آيو، توهين هتي ترسي سگهو ٿا.“

”سندس اسٽينو آئي آهي؟“ پڇڻ مهل هو تورو هٻڪيو. ڇوڪريءَ منهن ۾ گهنج وڌيو. ”اسٽينو؟ ڪهڙي اسٽينو؟ هتي هڪ کان وڌيڪ اسٽينوس آهن.“

”آها جيڪا سندس روم ۾ ويهندي آهي.... ڪارين اکين واري“. ڇوڪريءَ هلڪو ٽهڪ ڏنو. اکين ۾ شرارت ڀري چيائين، ”آها تہ باس (Boss) جي پرائيويٽ سيڪريٽري آهي! باس کيس ڏاڍو پائيندو آهي، ان ڪري هر وقت کيس پرسان وهاريندو آهي.“

هوءَ وري بہ کلڻ لڳي. کلڻ مهل سندس ڏائي ڳل ۾ کٻ پئجي ٿي ويو. پر حشوءَ جو من ان کٻ ۾ ڪن پل بہ ڪين اٽڪيو. هو ڇوڪريءَ کان ڇيل ڦيرين ست تي ئي اٽڪي بيٺو هو. ”باس جي پرائيويٽ سيڪريٽري آهي....“

ڇوڪري حشوءَ جي لنبي قدءَ سر ڪٽڻ جي نموني کي ڏسي، اکين ۾ پسندي ڀري ڏانهس نهاري رهي هئي.

”مهرباني .... مان تورو ترسي پوءِ اچان ٿو.“ حشو هلڻ لاءِ تيار ٿيو تہ ڇوڪريءَ مشڪي چيو، ”اچجو ڀلي پر ان اسٽينو سان گڏجڻ جي تمنا رکي نہ اچجو. منهنجي صلاح اٿو تہ ٻي ءَ ڪنهن ڏانهن ڌيان ڏيو.“ هوءَ کلڻ لڳي وري

به ڳالهه ۾ ڪپ وجهي.

رستي تي اچي حشو دل کي سمجهائڻ لڳو ”هليو هل. نه چاڙ کهڙي چڪر ۾ ٿو ڦاسان؟“ پر دل کيس مجبور ڪيو. هو آفيس ٻاهران ئي چڪر هڻڻ لڳو.

هڪ رولس رائلس ڪار آئي ۽ اچي آفيس جي در وٽ بيٺي. چينائي ڊرائيور لهي اچي در کوليو. ماس جي هڙ لهي آئي. پنيان هوءَ ڪافور جي پتلي بہ لٿي. هن نہ هيڏانهن نهاريو نہ هوڏانهن. سڌوئي سڌو آدميءَ پنيان ائين هلي رهي هئي چڻ ڏور ۾ ٻڌل آهي.

آفيس جي پنيوالي ٻوڙ پاڻي اچي در کوليو. هو اندر گهڙيو. پنيان هوءَ بہ گهڙي! در ۾ گهڙڻ وقت هوءَ پاسيري ٿي لنگهي. حشو واڻڙو ٿي ويو! ”هنجي پٺيءَ ۾ بہ اکيون آهن ڇا؟“

ڇوڪريءَ ڏانهس نهاري اڻ لکو مشڪيو پر سندس اکين جون پتليون تہ جنسي ناچ ڪرڻ لڳيون هيون!

حشوءَ جو سارو بدن پگهر سان شل ٿي ويو.

رات جو سويل ئي حشو گموءَ جي گهر هليو آيو. گموءَ کي سنيريل ڏسي چيائين، ”ڪيڏانهن تياري آهي؟“

”بس يار! ڪيڏانهن نہ ڪيڏانهن تہ هلبوئي. ماءُ جي ڪنواري ڌيءُ تہ ناهيان جو گهر ۾ ويهي رهان؟ پر يار ڳالهہ تہ ٻڌ- فانگم وٽان ڪو جواب آيئہ؟ ٻڌو اٿم تہ هوآفيم

جو ڏنڊو ڪندو آهي. حق تي ڪروڙن جو آسامي ٻڌيو آهي. جڏهين ڊئڊيءَ جو پارٽنر هو تڏهين ته ڏاڍو سڌو سادو ماڻهو هو. خير.... هو ڪم جي اچ ڪريمي به ڪٽي ته اوڏانهن نه وڃ، پاڻيهي ڪٿيءَ نه ڪٿي بندوبست ڪري وٺبو. ڀلا.... هلين ٿو؟"

"ڪيڏانهن؟"

"انٽرنئشنل ڪلب ۾. ڪوالالمپر مان آئي آهي مس فاطما شيام ڪلي. ڇا ته ڳائيندي آهي! آ.... ها.... ها...."

"نه يار! پاڻ ڪوئلن نه پر ڪلئوپٽرا ئي ڏسڻ هلنداسين. اڄ اڇٽي آهي، ڪٿي؟"

گموءَ سندس پٺيءَ تي ڏڪ هنيو. "تون به چڱو ڇريو نڪتين. ٻڇا ٻڌ. تون گومومل جو پٽ مان حشمتراءِ جو. تون منهنجو پيءُ لڳين ۽ مان تنهنجو. پيءُ جي صلاح مڃ ۽ ميان مجنوءَ جو پارٽ ادا ڪرڻ ڇڏ. هلين ٿو يا مان ٽيان گولي؟"

"تون هل يار! پنهنجي قسمت پاڻکي ڏسون ڪٿي تي وڃي؟" ٻئي گڏ نڪتا پر ٻاهر نڪري ٻنهي الڳ الڳ رستو ورتو.

حشو اچي هڪ ريسٽارنٽ ۾ ويٺو. هڪ ڪنڊ ونئي ڪافيءَ جو پيالو اڳيان رکي ويهي رهيو. سندس دل بيچئن هئي. اتي ٻاهر چڪر ڏيڻ لڳو. گهر جو رخ ورتائين پر پوءِ وري ڦري اچي هڪ هوٽيل ۾ نڪتو. وسڪيءَ جي اڌ پيگ جو آرڊر ڏئي، گلاس مان سرڪي پيري هو جهوٽا

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

ڪاٺڻ لڳو. اوچتو سندس ٻرسان ڪنهنجي پوشاڪ جي سر سر ٿي، ساڻ ساڻ هڪ خوشبوءِ وٽس اچي هلي ويئي! پهرين ته ڪيس هوش ڪونه رهيو پر ڪن پوءِ ٿي ڪيس ياد آيو ته ان خوشبوءِ کي هو سڃاڻي. تڪڙ ۾ اُٿي هو در ڏانهن وڌيو. ٻاهر ڪنهن موٽر اسٽارٽ ٿي، جيستائين هيءُ در وٽ پهچي تيستائين تيزيءَ سان هلي موٽر رستو ڦري ويئي.

حشوءَ جي ننڊ حرام ٿي ويئي! ڪلاڪن جا ڪلاڪ هو آفيس ٻاهران وچي ويهندو هو. پر هوءَ روز ڪونه ايندي هئي جڏهين به ايندي هئي تڏهين ڪٽ- پتليءَ وانگر ڏور سان ٻڌجي سڌي ٿي هلي ويندي هئي. حشوءَ کي خبر هئي ته هن جي پٺي ۾ ڪن نهايت سچيت اُهن. هوءَ پنهنجي پٺيءَ سان ٿي سندس حاضري محسوس ڪري وٺندي هئي. پر حشوءَ جي نظر ٻن ڪارين اکين کي چمڻ چاهيندي هئي. ان چاهه کيس پاڳل بڻائي ڇڏيو هو!

مهنا گذري ويا، حشو وري ڪم کي لڳو پر سندس من اڃا به ڪارين اکين جي تلاش ۾ ڀٽڪندو رهندو هو.

رات جو هڪ لڳو هو. حشوءَ جي در تي گڙڪو ٿيو.

”ڪير آهي؟“ حشوءَ ننڊاکڙي آواز ۾ پڇيو.

”مان آهيان“ آواز زنانو هو.

حشوءَ بتي ٻاري ۽ ڳاٺون لاهي اُن ۾ ٻانهون وڌائين. در جي ننڍڙي ٻرڪڙي ۾ نهاريائين. ٻه چمڪندڙ ڪاريون اکيون ڏسڻ ۾ آيس.

حشوءَ در جا ٻئي تاڪ کولي ڇڏيا.

”اندر اچان؟“

حشوءَ جي سڄي وجود ڄڻ ڇتي ڏنو، ”اچو، ڀلي اچو.“
اجا هوءَ گهڙي مس ته حشوءَ ڪيس چيو، ”وهو.“
هوءَ سوفا تي تمام آچاتري تي ويٺي.

ٻئي ماٺ ۾ هئا. ”مون ٻهرئين ڏي ڏينهن اوهان جي وزٽنگ ڪارڊ تي اوهانجو پتو ڏسي ڇڏيو هو. هوءَ يڪساهي ڇتي ويٺي. حشوءَ جي سڄي بدن جون رڳون سر ۾ وڃڻ لڳيون. هن سمجهيو ته سڄي ڪمري ۾ چانديءَ جون لهرون پکڙجي ويئون آهن. هن پنهنجي من کي سنڀاليو. ڏيرج رکي چيائين، ”تنهنجو نالو؟“

”چِتنگ“ هوا جي جهونڪي تي چڻ هڪ ننڍڙي گهنڊڻي وڳي.

”چِتنگ معنيٰ صاف وهندڙ نهر. اهو نالو منهنجي ماءُ مون تي رکيو هو“ هوا ۾ ستار جي جهنڪار تري رهي هئي.

هو ڇا چوي؟ پهرئين خيال ڪيائين ته پڇانس هيڏي مهل ڇو آئي آهين؟ پر پوءِ سوچيائين ته اهو ڪهڙو نه بي فضيلتو سوال آهي؟ پر ڳالهائڻو ته ضرور هو. پڇيائينس ”ڀلا! تون منهنجو پتو ڇو ڏٺو هو؟“

هن کليو. سندس موتين جي مکڙين جهڙن ڏندن جي قطار ڏسڻ ۾ آئي، ڄڻ موتين جي لڙي هئي، ”اوهان جنهن بي ڊپائيءَ سان فانگ سان ڳالهايو تنهن مونکي موهي ڇڏيو!“

هوءَ هاڻ سوفا تي ٺهي ويٺي. نهايت سادگيءَ سان چيائين، ”نندي هوندي منهنجي نانيءَ هڪ هندستانيءَ جي

ڪهاڻي ٻڌائي هئي. هن جو بدن رڪ جو ٺهيل هو ۽ دل سون جي! هو دشمن لاءِ موت ڀڄندو هو ۽ دوست لاءِ پاڻ مرندو هو...."

حشوءَ کي هنجي سادگيءَ تي کل اچي ويئي. "اڇا! ڀلا تون مونکي دوست ٻڌائڻ آئي آهين يا دشمن؟"

هوءَ سندس اکين ۾ اکيون کپائي ڏانهس نهارڻ لڳي. اوچتو هوءَ اٿي ۽ جتي حشو ويٺو هو، اتي هلي آئي ۽ اچي سندس ڀرسان ويٺي.

سڄاتل خوشبوءِ حشوءَ کي ڀاڪر پاتو ۽ هنجو هوش اڏامي ويو. آمنگن چڻگون ٻڌجي سندس بدن کي گرم ڪري ڇڏيو ۽ سندس دل لوُنڌڙين وٽ اچي زور سان ڌڪ ڌڪ ڪرڻ لڳي.

هن گچيءَ اندر هٿ وجهي اچي ۽ سنهي ڀني ۾ ويڙهيل چيناڻي ڊرئگان (Dragon) جي آڪار واري منڊي ڪڍي، حشوءَ جي ٻاچ ۾ پاتي. "هيءَ منهنجي ڪٽنب جي نشاني آهي" چئي هن حشوءَ جو هٿ پنهنجي ڇپن تي رکيو. پوءِ هوءَ اٿي نزاڪت سان هلي وڃي پنهنجي جڳهه تي ويٺي.

حشوءَ کي ڪجهه سمجهيو ئي نه پئي ته ڇا چوان. ششڌاچار جو خيال ڪندي چيائين، "ڪجهه پيئنديءَ؟"

هن ڪلي ڏنو، "ڇا پيارينديءَ؟ پاڻي؟ اسين توهان وانگر پاڻي ته نه پيئندا آهيون."

حشوءَ به ڪليو، "۽ اسان وٽ توهان جي چائنيز چانهه ته آهي ئي ڪين! ڀلا.... ششمپين هلندو؟"

”نہ .... تنھن کان ٿوري برئنڊي ڏيو.“
حشو اٿيو. سامھون ڏي سائيڊ بورڊ ھو. ھو ہ گلاس تيار ڪرڻ لڳو.

ڇوڪري نھايت وشواس سان سوفا تي ٿھي ويٺي ھئي.
حشو گلاس کڻي آيو.
اوچتو ڇوڪري اٿي ۽ پنھنجي پوشاڪ لاھڻ لڳي!
حشو ھڪو ٻڪو ٿي ويو!
”پوشاڪ لاھڻ جي ڪائي ضرورت ناھي“ ھن جي آواز ۾ گنڀيرتا ھئي.
ڇوڪريءَ ٿھڪ ڏنو. ھوءَ اندريون ڪپڙو لاھڻ تي ھئي تہ حشوءَ پٺي ڏني، ”پنھنجي پوشاڪ ٺيڪ ڪري ھلي وڃ“ آواز ۾ حڪم ھو.
ڊريس پنھنجي سيني تي رکي ھوءَ حشوءَ جي سامھون آئي. ”توکي منھنجو جسم نہ کپي؟“ ھن ناز-ادا سان چيو.
”نہ.“ حشوءَ ڪيس آھستگيءَ سان پري ڪيو.
ھوءَ سوفا تي ويھي رھي.
”مان توکان ڪجھہ بہ ڪونہ وٺندس.“
”ڇا ھر چيز جو سودو ٿيندو آھي؟“ حشوءَ جي آواز ۾ رڪاوٽ ھئي.
ھاڻي ڇوڪري روئڻ لڳي، ائين جيئن ڪو ٻار روئي.
حشوءَ کي قياس اچڻ لڳو. آواز ۾ نرمي آڻيندي ھن چيو، ”توکي آخر کپي ڇا؟ ھوٽلن ۾ نچڻ....“
ھوءَ اوڇنگارون ڏيڻ لڳي.... ”ڪلھہ ٻپترا منھنجي جاڙي

پيڻ آهي. سندس حقيقي نالو آچن آهن. مان چئنگ آهيان."

حشوءَ سندس پٺيءَ تي هٿ رکيو ۽ پاڻ وه سان چيو "بس .... روءُ نه" ڇوڪريءَ روئڻ بند ڪيو ۽ پنهنجو منهن حشوءَ جي ڇاتيءَ ۾ لڪايائين.

ڇوڪري اتي ٻه ڪلاڪ ڪن ترسي، پوءِ هوءَ موڪلائي هلي ويئي: حشو ڪيس آپرائڻ لئو ٿي پر هن منع ڪيس. وري اچڻ جو واعدو ڪندي چيائين "منهنجي نشاني سوگهي رکج." جواب ۾ حشوءَ پنهنجا چپ منديءَ تي رکيا.

صبح جو سستي ۽ گهير سان پريل اکيون کٽي، حشو ميز ڏانهن وڌيو. هٿ ۾ اخبار کٽي جيئن ئي ڦيرائي ڏنائين ته پهرئين صفحي تي هڪ وڏو فوٽو ڏٺائين. هنجون اکيون ئي ڦاٽي ويئون!

وڏن اکرن ۾ لکيل هو "مشهور چيني جاسوس مس لي جو الوپ ٿيڻ، سانده ٻه ڪلاڪ پوليس جي ناڪامياب ڪوشش ـــ" ....

هانگڪانگ

ڦانگم پنهنجيءَ زال آچن کي هڪ ڏيءُ ۽ هڪ پٽ سميت ڇڏي ڏنو ۽ چينائي ڊنگ سان مس يئنگم ڪوان سان لائون لهي ان سان گڏ رهڻ لڳو. سينگاپور ۽ هانگ ڪانگ جي چينائن لاءِ اها نئين ڳالهه نه هئي.

اچن پنهنجي ڌيءُ آڦون کي پنهنجي پاءُ جي گهر ۾ ۽ پٽ جان کي پاڙي واري جي گهر ۾ رکيو. اها به هن لاءِ هڪ تمام رواجي ڳالهه هئي. (هن جهڙيون سڀ عورتون ڦيڪ ائين ئي ڪنديون هيون.)

هوءَ پوءِ واندي ٿي ويئي. ڏينهن جو هڪ ٽيلر وٽ چار ڪلاڪ ۽ رات جو بگ ورلڊ (Big world) ۾ ڪئبري ڊانس جي ڪنهن نه ڪنهن اسم کي پيش ڪندي هوءَ ڪو وڏو گراهڪ ڦاسائڻ جو يتن ڪندي رهي. گراهڪ هڪ رات لاءِ نه بلڪ پنهنجي جيون لاءِ.

آخر هوءَ پنهنجي ڪوشش ۾ ڪامياب ٿي ۽ هڪ رنگوني ءِ سان رنگون هلي ويئي. هتي مردن جيئان ئي زالون هڪ ڪان وڌيڪ شاديون ڪن. پوءِ پل ته ڪين بار به هجن. ته پوءِ پلا اچن چونه ائين ڪري؟

آڦون پنهنجي مامي جي گهر ۾ ڀڃاڙي پائيندي هئي ۽ ڪپڙا ڌوئيندي هئي. بدلي ۾ کيس کائڻ لاءِ اوبساريل چانور ۽ مڇي ملندي هئي ۽ پٽ تي سمهڻ لاءِ جهوني چادر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

جان پنهنجيءَ نئينءَ مالڪياڻيءَ جي انن ٻارن جا لامحدود ڪم سر انجام ڪندو هو. اتفاق سان جي آچـن ڪڏهين ٻارن وٽ ايندي، ته هئي ته بانس جي لڪڙي کـڻـي ايندي هئي. ٻنهي ٻارن جي مالڪياڻين جون شڪايتون ٻڌي زباني ڪري ٻنهي کي سٽي ويندي هئي! اڄين ٻئي ٻار لارڊ ڊلهائوسيءَ واري ڊاڪٽرکي سسٽم وانگر ٻـن مالڪياڻين جـي گـڏيـل حڪومت ۾ ٻن قسمن جون ڏلون، ڪم ۽ مار - پرينديءَ پرينديءَ وڏا ٿيڻ لڳا.

آفون ٿوري وڏي ٿي ته سندس ڪم به وڌي ويا. پاڻيءَ ۾ چانور اوٻارڻ رکي، هوءَ باسڻ صاف ڪري ونندي هئي. مامي‌ءَ جي ٻار کي پٺيءَ سان ٻڌي هوءَ بيضا ۽ ڇڪن خريد ڪري ايندي هئي. هڪ هٿ ۾ برش ۽ ٻئي ۾ ڪپڙو کڻي هوءَ فرش ۽ سامان اڳهي صاف ڪري ڇڏيندي هئي. مامي ۽ مامو گول ميز تي ويهن ته سندن اڳيان گرم گرم سوپ جا پيالا ۽ چمچا رکي ويندي هئي. اهي سڀ ڳالهيون ڪرڻ هن لاءِ ڏکيون نه هيون. چيني‌ئي ڪاڏو تيار ڪرڻ ته هنجي ڏائي هٿ جو کيل هو. چانور پيا اوٻارجن ته ٻاڦ تي مڇي يا جهينگا به پيا نرم ٿين. ڇڪن جو ٽڪر، پالڪ جا پن، ڇهه ست کهنبيون، هڪ بيضو ۽ مٽان سوياٻين جي کير مان چميل ڏڌ جو چمچو وڌو ته اجهو سوپ تيار ٿيو! اجا به مالڪن کي بک هجي ته ڪري ان ۾ بيضي ۽ مٽدي مان ٺهيل نوڊلس وجهجن! بس - ٻه ٻه ڪلاڪ جون سهڻيون ڪانيون اڳيان جهلي انهن سان سڀ ڪجهه کڻي گرم گرم چيز،

چپاڙن بنا ڏي ڪري ڳڙڪائين ته انهن جي بڪ لٿي. مهمان مرو اچي ته مڪائي سنگ کي ڪدوڪش ڪري چڪن ساڻ وجهي ڪري ڪارن (Chicken Corn) سوپ ناهجي! سواد لاءِ ڳاڙهن مرچن، سرڪن ۽ ادرڪ مان ٺهيل ساس ته رکيل هوندا ڏي هوندا پوءِ ڀلا پرواهه ڪهڙي؟

پر مصيبت اها هئي ته آفون صاحب ساڻ ڏوئندي هئي ڪپڙا مگر سندس چهرو ڏوبي اوجل پيو ٿيندو هو! هوءَ فرش اگهي چمڪائيندي هئي پر سندس اکيون ۽ وار به چمڪندا پئي ويا!

مامي هيءَ سڀ ڏسي جلي ويندي هئي. هوءَ پنهنجيءَ ڌيءَ کي ڌڪ هڻي چوندي هئي ته آفون کان سک نه - ته منهن ڪيئن ڌوئجي؟

صبوح سويل آفون ٻهاڙي پائي در ڪولي ڪچرو دٻي ۾ وجهندي هئي ته سويل نوڪريءَ تي ويندڙ هينري به پنهنجو در ڪوليندو هو ۽ پوءِ پئي مشڪي ڏيندا هئا! هينريءَ کي ائين لڳندو هو ڄڻ آفون جي ٻهاڙي ڏي اوندهه کي هٽائي پرڀات ٿي آڻي.

آفون چوڏهن ورهين جي ٿي ته هڪ ڏينهن مارڪيٽ ۾ هڪ انڊونيشن واپاريءَ سڪارتو ڪيس ڏٺو. واپاريءَ جو پئسو چا نه ٿو خريد ڪري سگهي؟ سڪارتو چاتو ٿئي ته چينائي انڊونيشا جي مسلمانن کي ڌڪاريندا آهن پر کيس اهو به معلوم هو ته سهڻين چينائي ڇوڪرين جون مائٽون پئسي کي ڏاڍو پيار ڪنديون آهن.

هن آفون جي باري ۾ سڀ ڪجهہ معلوم ڪيو ۽ پوءِ ڏاڍو خوش ٿيو. ڀلا ڇوڏهن ورهين جي آڇوتي ڪنواري ڇوڪري ماڻي پنهنجي پيدايي کي پنج ست سال پري ڏکڻ جي حق کان ڪيس ڪير ٿئي محروم ڪري سگهيو؟

سڪارتو آفون جي ماميءَ وٽ آيو. ماميءَ آفون جي ماءُ کي لکيو. سوديءَ ۾ ڪيس بہ ڪجهہ تہ هر پلئہ پوڻ وارو ٿي هو! آخر بہ تہ ڇوڪريءَ جي مامي هئي هوءَ.

آچن سينگاپور ۾ آئي پر هن انڊونيشن وٽ ڏيءَ رکڻ کان انڪار ڪيو. سڪارتو اچن لاءِ جيڊ (ساڻو قيمتي پٿر) جو ڪنگڻ آندو ۽ چيو تہ هو سندس ڏيءُ کي راڻي بڻائي رکندو. پنهنجي ڏيءُ جي راڻي بڻجڻ ۾ پنهنجو فائدو ڏسي آچن "ها" ڪئي. سڪارتو هڪ لک جو فلئٽ وٺي چابي آچن کي ڏني ۽ آفون هينريءَ سان گڏ گهمڻ وارا سونهري خواب پنهنجن گوڙهن سان ڌنڌلا ڪري سينگاپور جي پسگردائيءَ ۾ نهيل هڪ شاندار بنگلي ۾ پهچي ويئي!

صبوح جو هنجي پرياتي لعلائي رکندڙ ڳلن تي انگور جي ڇڳن جيان موتين جا در لٽڪندا هئا ۽ شام جو سندس ڳلي ۾ گهاٽي سائي جيڊ (Jade) مان جڙيل چينائي ڊرڱگان جي شڪل وارو لاڪيٽ!

پهرين تہ آفون زناني سياءَ موجب سٽنڊلن جا ڍير ورتا ۽ پوشاڪن سان ڪبٽ ڀريا پر پوءِ هن پنهنجي جيون جي آزمودي مان لاڀ وٺڻ شروع ڪيو. هن انگريزي ڀاشا سکڻ

لاءِ ماستريائي رکي، مشينن تي سبق جي سکيا ورتي، جپاني طرز تي گل سجائڻ جو ڪورس پورو ڪيو ۽ پينٽنگ جا ڪلاس اٽينڊ ڪيا. سڪارتو واپار سانگي انڊونيشيا، سينگاپور، ملائيشيا، هانگ ڪانگ، ڪوريا، ٿائيپي ۽ جپان پيو ايندو ويندو هو. هو آفون کي هر ملڪ ۾ هڪ ٻه پيرو وٺي ويو پر پوءِ کيس سينگاپور ۾ ٿي ڇڏي پاڻ اڪيلو هليو ويندو هو. ها- آفون انڊونيشيا ڏسي نه سگهي هئي. سڪارتو کيس انڊونيشيا جي پرمٽ وٺي نه ڏني. اتي سندس پهريون ٻه پٽنيون ۽ آفون کان وڏي هڪ ننهن رهندي هئي. آفون کي نه انهن سان ملڻ جي تمنا هئي ۽ نه ئي کيس انهنجا محل ڏسڻ جي خواهش هئي. ڪڏهين ملي (Malay) سکر زال جي پوشاڪ پهري هوءَ شاليمار ۾ لنچ کائڻ ويندي هئي ته ڪڏهن فرينچ ڇوڪريءَ جيان فنستائيءَ سان سبيل فراڪ پائي ۽ هيئر اسٽائيل ٺاهي نيپچون ۾ چانهه پيئڻ ويندي هئي. سڪارتو سينگاپور ۾ هجي نه هجي هوءَ گهر ۾ چانهه ڪڏهين به نه پيئندي هئي. نه ڄاڻ ڇو سڄ لهندي لهندي سندس دل اڪيلي ۽ اُداس ٿي ويندي هئي ۽ هوءَ منجهي پوندي هئي ته پنهنجيءَ خالي دل کي ڇا سان ڀريان؟

ٿائيپي ۾ سڪارتو کي هڪ ڪورين ڇوڪري گڏي هئي. مهني ڏيڍ بعد جڏهين هو واپس هانگ ڪانگ ۾ آيو تڏهين کيس آفون جي ياد آئي. هن کيس فون تي حڪم ڪيو ته شام جو ئي ٽڪيٽ وٺي هلي اچ.

هوائي جهاز ۾ آفون آسمان تي رکيل ننڍا ننڍا ۽ اڇا

بادل ڏسي ڪ ڪ ٿي پيئي. ٻاهر اونده پکڙجي ته هوءَ آپا سيون ڏيڻ لڳي.

سيٽ تان اٿي هوءَ (Gangway) ۾ آئي. اوچتو هن ڏٺو ته هڪ جوان سندس سامهون بيٺو هو. جوان جي ساڄي هٿ ۾ پستول هو جو هن آفون جي ٻن اکين جي وچ ۾ رکيو ۽ انگريزيءَ ۾ کيس حڪم واري نوع ۾ چيو ته ڪاڪ پٽ (Cockpit) جي دروازي تي هلي بيهه.

جوان جو سڄو بدن ستيل هو. هنجي ساڄي هٿ جي آڱر پستول جي ٽرگر تي رکيل هئي ۽ هنجي اکين ۾ هڪ جهنگلي نگاهه هئي.

آفون ڏني بنهه ڪين. موت سان ته هوءَ ساڻ سان پلي هئي. جوان جي ڀرنڊڙ اکين ۾ نهاري هن مشڪيو ۽ چيو "منهنجو نالو آفون آهي. تنهنجو ڇاهي؟"

جوان ڏانهس اوشواسي نگاه اڇلي. "شٽ اپ" هن تيز ٿي چيو.

"نالو ٻڌائڻ ۾ ڇاهي؟ خبر ته پويم ته زندگيءَ جي هن گهور اونده مان نجات ڏيڻ وارو ٿورو مونتي ڪير ڪري رهيو آهي؟"

هاڻي جوان آفون جي سڊول بدن تي نظر وڌي. ڏڪندڙ ڏڏندڙ آواز ۾ چيائين "مونکي هينري سڏيندا آهن."

"هينري!" آفون جو آواز لرزي ويو. هنجي سهڻين اکين ۾ پاڻي تري آيو.

جوان جي سيٽ ڍلي ٿي ويئي. هو اتاويهن اٺيهن ورهين

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

جو جوان هو. وچولي ڊيگهه، ڪڪا وار، سنهي ليڪ جيان مڇيون، ٿلهن شيشن واري عينڪ ۽ گهڙرو آواز. هن سخت ۽ محڪم ٿيڻ جي ڪوشش ڪندي چيو ”مونکي هيءُ جهاز هائجئڪ ڪرڻو آهي. توکي داؤ طور ڪئپٽن اڳيان هلڻو پوندو.“

”ٺيڪ آهي.“ آفون بي پرواهيءَ سان چيو.

”ڪئپٽن نه مڃيو ته توکي مرڻو پوندو.“

آفون مشڪيو. جواب ڏيڻ بنا هن پاسو ڦيرايو ۽ هلڻ لاءِ تيار ٿي.

جوان هنکي ڏٺو. مٿو گول جهڙو ڪنهن نيدي پکيءَ جو، ڳچي ڊگهي جهڙي ڪنهن شراب جي بوتل جي، وار چمڪندڙ جهڙيون ڪنهن ڏاتوءَ مان گهڙيل سنهڙيون تارون، بدن سڊول هڪ تهو جهڙو مصر جي راڻيءَ ڪلئوپيٽرا جو!

آفون جي پٺي ڏي هئي تڏهين به جوان پڇيو، ”تون ڪيڏانهن وڃي رهي هئينءَ؟“

”جهنم ۾!“

آفون جو جواب پڌي هو وائڙو ٿي ويو، ”چو تنهنجو اتي ڪير ڪونهي؟ ته ڪنهن وٽ وڃي رهي هئينءَ؟“

آفون کو جواب نه ڏنو.

هينريءَ کيس ڪلهي کان پڪڙي پنهنجي سامهون ڪيو، ”تون مرڻ لاءِ تيار آهين؟“

آفون جواب ڏيڻ بنا ڏانهس اکيون مٿي ڪري نهاريو.

”توکي مارڻ کان ته بهتر آهي ته مان دريءَ کان ٻاهر

ڏيو ڏيئي ڇڏيان!“ هينريءَ چيو.

”ڇريو آهين ڇا؟ پئراشوٽ ڪانسواءِ ٽپو ڪيئن ڏيندين؟“

آفون ابوجهاڻيءَ مان چيو.

پئراشوٽ اهو پهريندو آهي جو جيئڻ چاهيندو آهي.“

”ڏس، تون هينري آهين. اهو منهنجي لاءِ ڪافي آهي.

هل ته ٻئي ڪيڏانهن هليا هلون.“

”ڪٿي؟“

”ڪٿي به“ هوءَ مشڪڻ لڳي.

هينريءَ پستول کيسي ۾ وجهي ڇڏيو. ●

نيو فيلڊس طرفان جلد شايع ٿيندڙ ڪتاب

٠١	آيل ڙي اولاڻا (ڪهاڻيون)	علي بابا
٠٢	همہ اوسٽ (ناول)	آغا سليم
٠٣	شاه لطيف جي شاعري	تنوير عباسي
٠٤	ڌرتي روشن آهي (ڪهاڻيون)	آغا سليم
٠٥	ٻہ ننڍا ناول (ناول)	آغا سليم
٠٦	شاعري جو مجموعو	آغا سليم
٠٧	مڪليءَ کان ملاڪا تائين (سفرنامو)	الطاف شيخ
٠٨	دارون ھن ديواني جو (ڪهاڻيون)	نجم عباسي
٠٩	سهڻي ڌرتي (ناول)	پرل ايس بڪ
٠١٠	عشق ناهي راند (ناول)	گوبند مالهي
٠١١	اڳي اڄين هياس (يادگيريون) جلد II	فضل احمد بچاڻي
٠١٢	شيطانن جو ديوتا (سراسرار ناول)	البرٽ آرميڪ ڪامن
٠١٣	ٽيرهون سچ (ناول)	امرتا پريتم
٠١٤	حليم بروهي مجموعو (ڪهاڻيون)	حليم بروهي
٠١٥	پراڻو ماڻهو، نيون ڪهاڻيون (ڪهاڻيون)	فضل احمد بچاڻي
٠١٦	ڌرتيءَ تي دوزخ (ڪهاڻيون)	نظير ميمڻ
٠١٧	رات وچ ۾ (ناول)	برٽ هاليڊي
٠١٨	ڪهاڻيءَ جو قافلو	نجم عباسي
٠١٩	.... (ڪهاڻيون)	مرتب: شمشير الحيدري

نيو فيلڊس طرفان شايع ٿيل موهن ڪلپنا جو مشهور ناول

”رڃ ۽ پاڇا“

خوبصورت ٽائيٽل - صفحا – 212 قيمت -/16

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

نيو فيلڊس پبليڪيشنس طرفان شايع ٿيل ڪتاب

٠١	بين الاقوامي قانون ۽ تنظيم	فيروز احمد	-/١٦
٠٢	جيل ۾ ٢٢ مهينا (ڀاڱو ١)	طارق اشرف	(ختم ٿيل)
٠٣	اڌ ملاقات	طارق اشرف	-/١٢
٠٤	جيل گهاريم جن سان	طارق اشرف	(ختم ٿيل)
٠٥	جيل ۾ ٢٢ مهينا (ڀاڱو ٢)	طارق اشرف	-/١٢
٠٦	زندگيءَ جو تنها مسافر	طارق اشرف	(ختم ٿيل)
٠٧	٤- مارچ ۽ سنڌي جوڌا	—	(ختم ٿيل)
٠٨	بهترين ڪهاڻيڪارن جون بهترين ڪهاڻيون	امرجليل، آغا سليم نسيم کرل، ڀاڳيجوءَ ٻيا	-/١٢
٠٩	اونداهي ڌرتي روشن هٿ	آغا سليم	-/٢٥
١٠	رات منهنجي روح ۾	غلام نبي مغل	(ختم ٿيل)
١١	٣٠ سالن جون چونڊ ڪهاڻيون (ڀاڱو ١)		(ختم ٿيل)
١٢	ٽڌا چپ (ڪهاڻيون)	ايشور چندر	(ختم ٿيل)
١٣	واٽون وڻجارن جون	الطاف شيخ	-/١٢
١٤	٣٠ سالن جون چونڊ ڪهاڻيون (ڀاڱو ٢)		(ختم ٿيل)
١٥	بندر بازارون	الطاف شيخ	-/١٢
١٦	شڪليون (خاڪا)	عبدالقادر جوڻيجو	-/١٠
١٧	يادگار ڪهاڻيون	شمشيرالحيدري ۽ ٻيا	(ختم ٿيل)
١٨	ٽين دنيا جون ڪهاڻيون	وليرام ولڀ	(ختم ٿيل)
١٩	عظيم ڪهاڻيڪارن جون عظيم ڪهاڻيون	امرجليل، جمال ابڙو، موهن ڪلپنا ۽ ٻيا	-/١٢
٢٠	دل اندر درياءُ (ڪهاڻيون)	محمد علي سنڌي	(ختم ٿيل)

۰۲۱. دل جو بندر (ناول) مصنف: اڊورل آئيوبس -/۱۲
مترجم: نصير اعجاز
۰۲۲. رهيل قرض (ڪهاڻيون) ظفر حسن -/۱۲
۰۲۳. درد جي خوشبو (ناول) قاضي خادم -/۱۸
۰۲۴. ڪنهن سان سور سليان مرتب: فيروز احمد -/۱٦
۰۲۵. فڪر جي آزادي مصنف: آسٽيفن زويگ -/۲۰
مترجم: ابراهيم جويو
۰۲٦. منهنجو ساگر، منهنجو ساحل الطاف شيخ -/۱٦
۰۲۷. غلامن جو ٻيڙو (ناول) مصنف: ايرڪ ڪارڊر -/۲۰
مترجم: دوست محمد پٺي
۰۲۸. سي ٿي جوين ڏينهن الطاف شيخ -/۱۲
۰۲۹. عائشي (ناول) مصنف: هينري رائڊر هئگرڊ -/۲۵
مترجم: فضل احمد بچاڻي
۰۳۰. سي ٻيڙيون رکين ٻاجهه سين الطاف شيخ -۱۲
۰۳۱. سڌارٿ (ناول) مصنف: هرمن هيس -/۱۰
مترجم: فضل احمد بچاڻي
۰۳۲. جپان رس الطاف شيخ -/۱۵
۰۳۳. روح جي ڳولا (ناول) مترجم: فضل احمد بچاڻي -/۱۰
۰۳۴. درد جا ڏينهن، درد جون راتيون طارق اشرف -/۲۰
۰۳۵. سانياهو سمونڊ جو الطاف شيخ -/۱۳
۰۳٦. سورج هوندي مرجهايل نجم عباسي -/۱۵
۰۳۷. آسيه (ناول) مصنف: هينري رائڊر هئگرڊ -/۲۰
(عائشي جي واپسي) مترجم: فضل احمد بچاڻي
۰۳۸. قلندر (ڪهاڻيون) مصنف: قرة العين حيدر -/۱۲
مترجم: مدد علي سنڌي

٣٩. الطاف شيخ جي ڏونڪ تان الطاف شيخ ١٢/-
٤٠. سزا جا سک مصنف: آسڪر وائلڊ ١٢/-
مترجم: فضل احمد بچاڻي
٤١. بهترين سفرناما الطاف شيخ ١٥/-
٤٢. للڪار (ڪهاڻيون) نجم عباسي ١٥/-
٤٣. تڪل سريت مصنف: البرٽو موراويا ١٢/-
(ڪهاڻيون) مرتب: وليرام ولڀ
٤٤. لنڊن ڏانهن لفٽ الطاف شيخ ١٢/-
٤٥. تصوير جو خون (ناول) مصنف: آسڪر وائلڊ ٢٠/-
(پڪچر آف ڊورين گري) مترجم: فضل احمد بچاڻي
٤٦. حليم شو حليم بروهي ١٥/-
٤٧. پارن جون آکاڻيون الطاف شيخ ١٢/-
٤٨. سپون مصنف: خليل جبران ١٢/-
مترجم: فضل احمد بچاڻي
٤٩. سفر يورپ جي ڊائري قاضي عبدالمجيد عابد ٢٥/-
٥٠. آزادي خاطر (ڪهاڻيون) مرتب: فيروز احمد ١٦/-
٥١. چانديءَ جون تارون (ڪهاڻيون) ماهتاب محبوب ١٦/-
٥٢. مس سدا بهار چنبيلي (ناول) الطاف شيخ ٢٠/-
٥٣. پيار ڪهاڻي (ناول) نجم عباسي ٢٥/-
٥٤. نيگرو، عشق ۽ بغاوت مصنف: ڪرسٽوفرنڪول ١٦/-
(ناول) مترجم: نصيراعجاز
٥٥. شرم ٻوٽي (ناول) گوبند مالهي ١٢/-
٥٦. اکيون اڃن هياس فضل احمد بچاڻي ٢٠/-
٥٧. ٻره کان پهرين ماهتاب محبوب ١٦/-

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

٥٨ .	بلنديون (ناول)	نجم عباسي	-/٢١
٥٩ .	رڃ ۽ پاڇا (ناول)	موهن ڪلپنا	-/١٦

گهرائڻ لاءِ لکو: نيو فيلڊس پبليڪيشنس
ٽنڊو ولي محمد، حيدرآباد سنڌ .

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

نيو فيلڊس طرفان

ڊسمبر جي ٻئي هفتي ۾ شايع ٿيندو
آغا سليم جو مشهور ناول

اُونداهي ڌرتي روشن هٿ

پهرين ايڊيشن ۾ نه ايندڙ واري
هڪ مڪمل باب جي اضافي سان
پڪو جلد، خوبصورت پلاسٽڪ ڪور سان
316 صفحن تي مشتمل - قيمت -/25 رپيا

ڊسمبر جي آخري هفتي ۾ شايع ٿيندو
علي بابا جي ڪهاڻين جو مجموعو

آيل ڙي اولاڻا

هڙئي يادگار ڪهاڻيون
آفسٽ تي ڇپيل خوبصورت ڊائيٽل
200 صفحن کان مٿي - قيمت -/20 رپيا

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سنڌس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو تہ تاريخ هميشہ انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نہ رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليقن کي ڊيجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي تہ سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سنڌ سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو.

اميد تہ سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نہ صرف ڀرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو ڀورو سات نڀائيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book